CÂINII RĂZBOIULUI

JO DEXTER

Teroarea albă

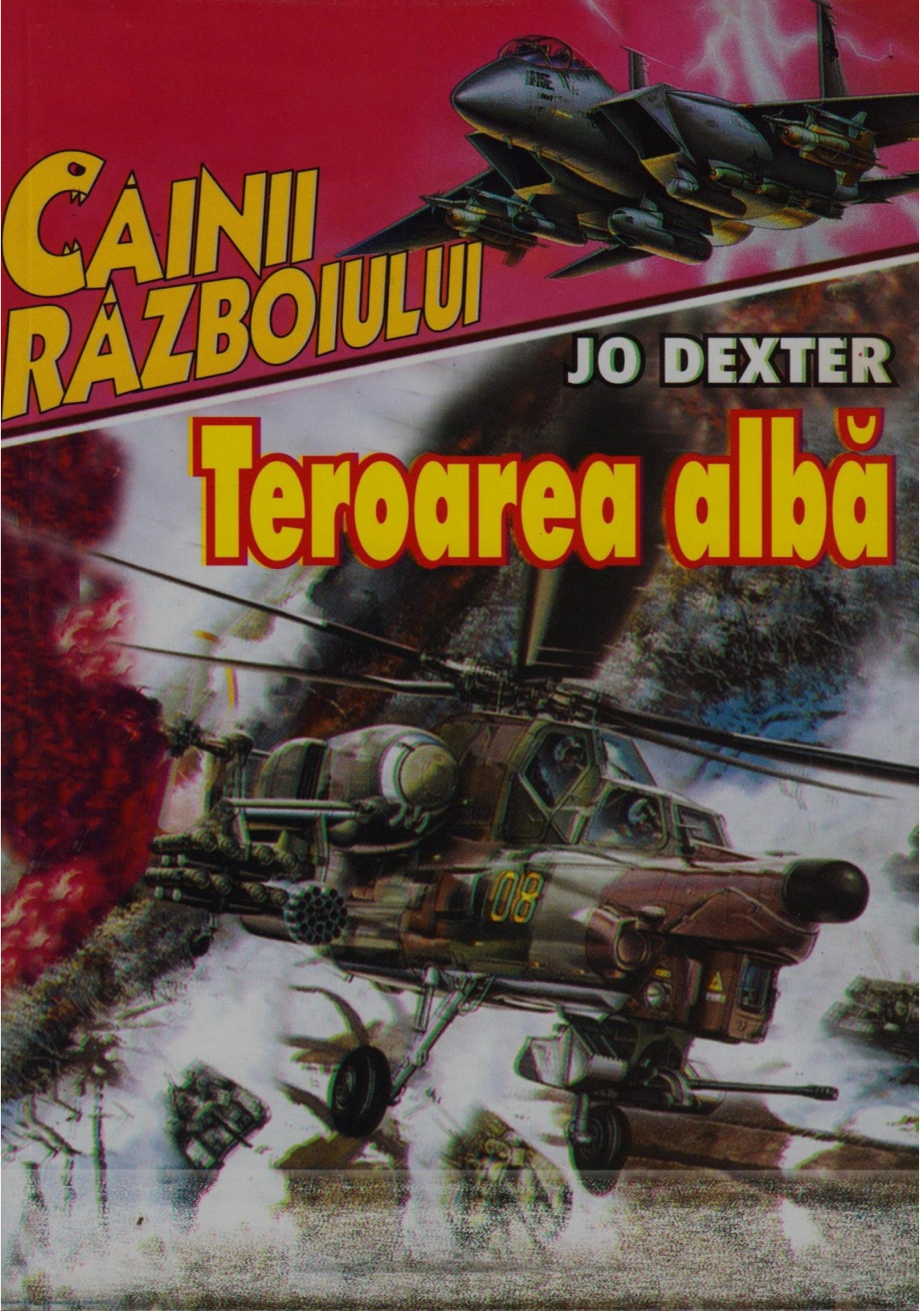

Jo Dexter

TEROAREA ALBĂ

Traducere de Nicolae Constantinescu

Editura BOGDANA
2001

Natura e mare. Omul este şi mai mare.

Knud Rasmussen

Diferenţa prea mare dintre condiţiile umane şi averi a putut să fie suportată atâta timp cât a fost ascunsă... Încercaţi să-l convingeţi pe acest sărac, când are aceeaşi instruire ca a voastră, că trebuie să se supună tuturor privaţiunilor, în timp ce vecinul său are de o mie de ori mai multe lucruri inutile... În ultimă instanţă, va trebui să-l omorâţi.

Chateaubriand

Vă voi vorbi de moartea popoarelor. Statul minte, în toate limbile. Tot ce are, a furat. Minte când spune: „Eu, statul, sunt poporul...” Abia acolo unde sfârşeşte statul – cel mai rece dintre toţi monştrii reci – începe omul.

Friederich Nietzsche

CAPITOLUL I

Cerul, de un albastru luminos, nu avea nici un nor, temperatura era foarte „îngăduitoare” – minus nouă sau zece grade, după estimarea lui Queruaq, care se întinse – şi vântul nici măcar nu adia. Era un timp ideal pentru a parcurge ultimii cincizeci de kilometri care încă îl mai despărţeau de sat, unde era aşteptat ca să fie sărbătorit ca un erou.

Primele gesturi ale sale fură îndreptate spre câini, care lătrau agitaţi trăgând de lanţuri. Queruaq se duse mai întâi s-o vadă pe *naalagaq,* căţeaua din faţă, Fuskan, o malamută cu ochi albaştri, care avea privilegiul de a fi ataşată separat la sanie. Apoi împărţi hrană şi mângâieri celorlalţi, începând cu Muluk, şeful, un husky siberian. De această subtilă ierarhie a raporturilor depindea bunul mers al atelajului. Queruaq îşi luă apoi lucrurile, reşoul, cufărul mic, sacul de dormit şi cele două piei de karibu, cel mai eficace dintre toate materialele izolatoare, care îi serveau drept covor de şezut pe pământ. Se gândi cu o strângere de inimă la tradiţiile pierdute, la strămoşii săi, după care începu să demonteze cortul izoterm. Oriunde ar fi fost, dacă îl vedeau, ar trebui să fie mândri de el. Al zecelea Congres de Studii despre Eschimoşi fusese un adevărat succes. Problema care se punea acum indigenilor din nordul extrem nu mai era de ordin unitar. De la prima Conferinţă Circumpolară din 1977, nenţii, ciukiţii, eventii şi yukii din Siberia, eschimoşii din Canada, Groenlanda şi Alaska formau un singur popor. Lupta pentru recunoaşterea drepturilor devenise de atunci mai importantă decât problemele de organizare. Şi datorită câtorva conducători, dintre care Queruaq era unul dintre cei mai combativi, poporul din nordul extrem era pe cale de a obţine un drept nou, supravegherea şi controlul denuclearizării ţărilor arctice. Ceea ce nu era un succes minor, în măsura în care acea zonă era cea mai „explozivă” din lume. Şi asta nu era totul... Queruaq, fără să vrea, îşi băgase nasul într-o poveste deosebit de sumbră care, când avea să iasă la lumina zilei, va atrage atenţia întregii lumi asupra acestui colţ uitat al planetei şi va tulbura profund lumea... Da, strămoşii săi puteau să fie mândri de el!

Queruaq repartiză încărcătura saniei astfel încât să plaseze centrul de greutate la nivelul treimii din spate şi acoperi totul cu o prelată impermeabilă. Era o sanie pe care o dorise tradiţională.

Traverse din brad şi cadru din stejar legate cu curele din piele de focă, fără nici un cui şi nici altă piesă de metal, astfel încât să dea supleţe ansamblului. După două minute, încărcătura nu lăsa vântului nici un colţişor de sprijin, fiind legată cu o mare pricepere cu sforile special pregătite. Una din carabine, Tikka 300 Winchester Magnum, era la îndemâna lui, gata să iasă din teaca de piele. Mica Marlin 3–30 rămăsese fixată de sanie.

Apoi ataşă câinii, nu în evantai după stilul eschimoşilor, ci perechi, aşa cum fac *qallunaat,* albii. Dat fiind numărul mic de kilometri pe care îl mai avea de făcut şi configuraţia terenului, putea să acorde prioritate vitezei în detrimentul prudenţei. Şi apoi, după cum spunea un proverb eschimos: „Nu tot ce-i în focă e bun, dar totul e util”.

Queruaq era acum pregătit pentru plecare. Se controlă şi se convinse că piatra sculptată era în buzunar. Câinii erau nerăbdători şi începeau să tragă. Unii se enervau chiar şi fu nevoit să strige la ei. Îşi unse ochelarii care trebuiau să-l protejeze împotriva reverberării. În acest caz, tradiţia triumfase cu uşurinţă asupra modernismului. Antireflectorizanţii aduşi de coloni nu erau mai buni decât vechii ochelari din os de karibu cu fantă îngustă.

— Ahi-i-i-i-yoooh! răcni Queruaq împingând sania pe terenul îngheţat ca să ajute la pornire.

Alergă astfel câteva secunde, făcând să i se urce sângele la tâmple, apoi sări pe *napariak,* bara de lemn situată în partea din spate. Aerul rece îi biciui imediat faţa. Sania se deplasa cu repeziciune pe zăpada lipsită de orice urmă... Queruaq era omul cel mai fericit.

*

* *

Simpson făcu un ocol pe la hangar, unde mecanicul lucra la aparatul său Cessna 206.

— Ei, merge? îi zise el trântindu-i ditamai palma pe spate şi făcându-l să scape din mână cheia.

— Cam aşa ceva. A fost o problemă la compresor, nu chiar o scurgere, dar am preferat să-l schimb.

— Îţi amintesc că clientul meu soseşte la orele zece...

— Într-o jumătate de oră, maxim trei sferturi de oră, ar trebui să termin, îl linişti mecanicul, nerăbdător să se strecoare iar sub capotă.

— Ne vedem mai târziu! îi zise Simpson cu un gest amical al mâinii şi făcându-i cu ochiul pentru a-l încuraja. Sunt la cafenea,

adăugă el înainte de a se îndepărta.

„O plimbărică liniştită”, îşi zise Simpson consultând buletinul meteo, aşezat în faţa ceaiului aburind şi a ouălor cu costiţă. Şi în plus şi rentabilă, pentru că reuşise să negocieze ora de zbor la patru sute de dolari. De altfel fusese surprins că respectivul client acceptase acest tarif fără să se târguiască. În general, turiştii, chiar dacă erau plini de verzişori, nu erau chiar aşa mână spartă. În mod normal, n-ar fi putut să obţină mai mult de trei sute cincizeci de dolari. De data asta însă, ca prin miracol, clientul acceptase preţul. N-avea de ce se plânge!

Simpson împături buletinul, îl băgă în buzunarul vestei, puse trei bucăţi de zahăr în ceai şi se ridică să ia ziarul.

Titlul cu litere groase de pe prima pagină se referea evident la recentul congres la care luaseră parte oamenii de ştiinţă, autohtoni şi reprezentanţi ai guvernului. Simpson nu vedea toate astea cu ochi prea buni. Valul de turişti care invadau anual Alaska – aproape două milioane în anii buni – părea că nu are sfârşit, dar toate aceste măsuri de protecţie a faunei, pădurilor şi subsolului, stricta reglementare a vânătorii şi creşterea constantă a costului vieţii riscau în timp să-i descurajeze pe „sudiştii” aflaţi în căutare de senzaţii tari.

Şi apoi mai era şi acel formidabil arsenal militar desfăşurat de fiecare parte a strâmtorii Bering care, de la destrămarea imperiului sovietic, devenise şi mai ameninţător. Dar Simpson nu-şi făcea sânge rău pentru atâta lucru. În zece ani, pusese destui bani deoparte ca să meargă să se instaleze într-o regiune cu o climă mai blândă. Încă două sezoane şi putea să-şi ofere o casă în Florida... Şi, cine ştie, poate chiar să găsească o femeie, să-şi întemeieze o familie! De aventuri avusese parte de când venise să-şi încerce norocul în acel colţ de lume unde, cum spunea Jack London, „whisky-ul îngheaţă o bună parte a anului şi poate servi drept presse-papier”.

Uşa de la capătul barului se deschise şi Simpson ridică brusc capul. „Doamne, ce imens e tipul ăsta!” îşi zise el după prima privire aruncată omului care tocmai intrase. Era trecut de patruzeci de ani, avea o faţă dură, o mustaţă neagră şi o privire de corb. Sub haina scurtă cu glugă de culoare maro se putea ghici o constituţie anatomică care ar fi făcut să pălească de invidie linia defensivă a celor de la *Red Skins,* echipa de fotbal preferată a lui Simpson.

Omul se uită în sală şi, cu un pas lent dar sigur, se îndreptă direct spre masa lui. Era zece şi un minut. „O bilă albă pentru

el”, îşi zise Simpson. Îi plăceau oamenii punctuali.

— Domnul Simpson? i se adresă omul cu un zâmbet de cioclu depresiv.

— Chiar el! răspunse pilotul ridicându-se cu mâna întinsă. Cu dumneata am vorbit ieri seară la telefon?

Întrebarea era stupidă. Nu numai pentru că nu mai aştepta şi pe altcineva, ci mai ales pentru că îi recunoscuse vocea şi accentul slav.

Drept răspuns, omul îşi declară identitatea – John Burrel – şi îi strânse mâna gata să-i strivească degetele.

— Ăsta e tot bagajul? întrebă Simpson arătând cu bărbia – cu mâna stângă îşi masa articulaţiile de la mâna dreaptă – valiza lungă a celui din faţa lui.

— Când plecăm? întrebă muntele de om fără să-i răspundă la întrebare.

— Imediat ce mecanicul termină treaba. A fost o problemă cu compresorul.

— Atunci, să mergem! zise omul pe acelaşi ton de sergent-recrutor care nu admite nici o ezitare.

— Mac, să treci totul în contul meu! zise Simpson şi porni după clientul său care ajunsese deja la uşă.

Hangarul se afla la cincizeci de metri de cafenea. Era destul ca să simţi primele „muşcături” ale frigului. Omul mergea repede şi Simpson se menţinea cu greu alături de el. Scârţâitul paşilor lor pe zăpadă făcea tăcerea şi mai apăsătoare.

— Şi o armă? Nu aveţi armă? întrebă Simpson, ca să zică şi el ceva.

Omul se opri brusc şi se întoarse spre el, fixându-l în ochi cu o privire sfredelitoare.

— O armă? Pentru ce?

— Păi... ziceam şi eu aşa, se bâlbâi Simpson. Cei mai mulţi dintre clienţii mei, mai ales cei care călătoresc singuri, sunt vânători... Şi mi-am zis că... şi dumneata...

— Da... Sunt un fel de vânător, zise omul, cu un zâmbet adevărat de data asta, dar un zâmbet şi mai îngrijorător.

— Am totul aici! adăugă el bătând cu palma în valiză, înainte de a relua drumul spre hangar.

— Unde mergem? întrebă Simpson luându-se după el.

— Îţi voi spune mai târziu, răspunse omul fără să întoarcă capul.

Lui Simpson nu-i plăcea deloc asta, absolut deloc. Tipul ăsta nu vorbea clar. Ba chiar avea un presentiment rău, însoţit de o

apăsare la nivelul plexului.

— Pe aici! zise el luând-o la dreapta, cu mintea deja la întoarcere.

După opt minute, micul aparat galben se ridica deasupra pistei şi dispărea la orizont, în albul amestecat al pământului şi cerului.

*

* *

De douăzeci de minute începuse să bată vântul dinspre sud-vest. Queruaq începea să simtă efectul efortului în antebraţul drept. Queruaq se temea de vânt mai mult decât orice. Dincolo de o anumită viteză, vântul dublează brusc efectele frigului. La minus douăzeci şi cinci de grade şi în bătaia unui vânt de treizeci şi cinci de mile, orice parte neprotejată a corpului îngheaţă într-un minut. Trebuie scăzut până la minus cincizeci pentru ca acelaşi efect să fie posibil la un vânt de două mile. Acesta este *Windchill,* ucigaşul Marelui Nord.

Queruaq preferă totuşi să nu se oprească. Ceva îi spunea că de data asta vântul nu va dura prea mult. Dar între timp transpira din abundenţă sub haina sa cu glugă ca să-i împiedice pe câini să devieze de la direcţie. Cei din stânga, care primeau vântul drept în faţă, aveau să simtă foarte curând oboseala... Din fericire, dădu peste urme de scutere cu schiuri. Aproape peste tot, dar mai ales în acea regiune, scuterele de zăpadă trimiseseră sania trasă de câini la dulapul cu vechituri. Queruaq nu avea nimic împotrivă, doar că asta oferea o fiabilitate mult mai mică, iar azi nu se putea concepe să sosească în sat călărind una dintre acele maşini. Se impunea sania bătrânilor. Trebuia să-i regăsească pe ai lui, stând în picioare în tăcere şi ţinând în mână hăţurile de piele, nu un ridicol ghidon de metal. Totuşi, deşi avea un simţ ascuţit al simbolului, Queruaq nu-şi pierduse orice simţ practic. Astfel ceruse ca patinele să aibă o depărtare de şaizeci de centimetri, aceeaşi ca la scutere.

Nu se înşelase. Vântul se potoli în curând, la fel de brusc şi de misterios cum se pornise. Şi imensa tăcere albă deveni din nou atoatestăpânitoare. Queruaq părăsi urmele de scuter şi luă o direcţie mai corectă. Se spune că eschimoşii nu pierd niciodată nordul... Queruaq făcea parte din cei care nu-şi pierdeau niciodată busola.

Durerea din braţ şi umăr se risipise dar începuseră să se facă simţite oboseala şi foamea. Hotărî să se oprească. Câinii aveau şi ei nevoie să-şi tragă sufletul. Ei nu mâncau. Nu numai că puteau să reziste cu uşurinţă trei-patru zile fără nici un fel de mâncare,

dar Queruaq ar fi trebuit să aştepte două ore înainte de a-i alimenta, ca să evite orice risc de respingere din partea stomacului, deseori mortal.

Queruaq trase de hăţuri şi le adresă strigătura de oprire. Fuskan, căţeaua din frunte, răspunse imediat ordinului, obligându-i pe cei reticenţi să se supună şi ei. După vreo zece metri, sania se opri. Tăcerea era acum tulburată doar de gâfâielile animalelor. Queruaq luă rachetele fixate în faţa lui, la îndemână, şi le puse în picioare. În acel moment auzi zgomotul îndepărtat al unui avion, venind ca şi el dinspre vest. Scrută cerul prin fantele înguste ale ochelarilor, dar nu văzu nimic. Avionul era mult prea departe.

Când, în cele din urmă, îl zări cu claritate, un punct negru la început în azurul imaculat, curajoasa Fuskan tocmai îl lingea pe faţă.

*

* *

— Acolo! zise Burrel băgându-i degetul sub nas.

Simpson tresări. De zece minute nu schimbaseră nici o vorbă. După decolare, Burrel desfăcuse o hartă pe care o linie groasă de culoare roşie lega punctul lor de plecare de un sat situat la aproximativ două sute cincizeci de mile spre est.

— Nu înţeleg, îi răspunsese Simpson. Dacă voiai să ajungi aici, pentru ce nu ai luat avionul până la Nenana? Acolo există un aerodrom...

— Nu te priveşte! îi replicase Burrel pe acelaşi ton tranşant. Urmează această rută şi nu mai pune întrebări. Cu cât pui mai puţine, cu atât îţi va fi mai bine!

Senzaţia de jenă din stomac, uitată un moment, revenise atunci şi nu mai scăpase de ea. Tipul ăsta era cu adevărat foarte ciudat. Simpson era curios să vadă ce fel de armă căra după el în acea valiză lungă...

Se uită în direcţia indicată de pasager, la orele unsprezece. Probabil pentru că se aştepta să vadă o turmă de karibu, la început nu văzu nimic. După câteva secunde însă, zări pe zăpadă o pată întunecată minusculă. Tipul de lângă el nu era numai neliniştitor sau sărit de pe fix, ci avea şi o privire de vultur.

— Nu căutaţi turme de karibu? Vă interesează lupii? întrebă Simpson acum neliniştit de-a binelea.

— Da, lupii, se limită să răspundă Burrel punându-şi valiza pe genunchi.

Simpson se uită din nou la pata neagră. Acum putea să

distingă cu claritate o sanie oprită şi atelajul ei.

Cele două broaşte ale valizei pocniră deschizându-se.

— Auzi, acolo nu sunt lupi! zise Simpson întorcându-se spre pasager.

Simţi că îi îngheaţă sângele când văzu interiorul valizei. Puse în compartimente separate, se aflau trei încărcătoare de vreo cincisprezece centimetri, o lunetă, un pat de armă, şi ceea ce i se păru la început a fi o armă automată. El, care se lăuda că cunoaşte bine armele, nu mai văzuse niciodată un astfel de model.

— Să ştii că n-ai voie să vânezi cu o armă ca asta! Nu vreau să am necazuri, protestă Simpson.

— Necazuri? zise Burrel rânjind ca un animal de pradă. Fă ce-ţi spun şi nu vei avea necazuri.

În timp ce Burrel monta arma, Simpson, care nu mai îndrăznea să se uite la el, nici măcar cu coada ochiului, simţea un nod în gât.

— Joci pocher? întrebă Burrel montând luneta pe ţeavă.

— Mi se întâmplă... De ce? întrebă Simpson, fericit că putea să schimbe subiectul.

— Atunci coboară la treizeci de metri şi roteşte-te în jurul acelei sănii în sensul distribuirii cărţilor de joc!

*

* *

Queruaq, care îşi scosese ochelarii, puse mâna streaşină la ochi şi urmări cu privirea aparatul Cessna care cobora spre el. Agită braţele, apoi se răzgândi şi lăsă unul în jos. Nu trebuia să se înţeleagă că se află în dificultate. Oricum, avionul nu avea patine şi nu ar fi putut să aterizeze.

La aproximativ treizeci de metri, Cessna începu să descrie un cerc în jurul lui. Câinii se ridicaseră în picioare şi începuseră să latre, cu botul spre cer. Muluk, şeful, începuse să urle, ca şi cum ar fi presimţit un pericol.

„Poate că vor să-mi transmită un mesaj...”, îşi zise Queruaq. Plecase ieri dimineaţă. De atunci probabil că se întâmplase ceva extrem de important dacă veniseră până acolo după el.

În loc de mesaj, auzi ţăcănitul unei arme automate, şi un şir de gloanţe veni spre el împroşcând zăpada. Queruaq se lăsă în jos pe rachete şi plonjă cât mai departe posibil. Cu capul ascuns între braţe, auzi avionul. Îndepărtându-se şi întoarse capul spre atelaj. Câinii avuseseră mai puţin noroc decât el. Doi din rândul trei fuseseră nimeriţi. Cel din dreapta murise şi celălalt, agitat de

tresărituri, avea să moară şi el. Restul atelajului, cuprins de panică şi dezorganizat, trăgea în toate sensurile.

Deasupra lui, Cessna îşi continua cercul infernal şi revenise spre el. Era clar că cineva voia să-l ucidă. Se ridică în picioare şi o luă la fugă cât putea de repede, ţopăind pe rachete până în partea din spate a saniei. Câinii, cuprinşi de panică, încercau să fugă de acea moarte venită din cer. Din fericire, cele două corpuri inerte le încetineau elanul. Queruaq, cu un efort supraomenesc, reuşi să apuce o parte din prelată, dar îşi pierdu echilibrul. Târât ca un sac, cu faţa sfâşiată de zăpada îngheţată, se debarasă de rachetele care îi torturau gleznele. A doua rafală îi atinse coapsele, făcându-l să ţipe de durere. Queruaq, cu o voinţă de animal hăituit, îşi ţinuse mâinile încleştate. Centimetru cu centimetru, la un pas de leşin, se apropie de hăţurile care săreau pe zăpadă inaccesibile.

Avionul revenea spre el... De data asta cel care trăgea nu putea să-l mai rateze... Queruaq urlă cu disperare şi, concentrându-şi toată energia braţului care ţinea prelata, trase de ea ca un apucat. Degetele lui strângeau pielea ca maxilarele unui lup care strângea gâtul prăzii. Câinii încetiniră brusc alergarea, ceea ce îi salvă cu siguranţă şi viaţa, cel puţin provizoriu, surprinzându-l pe omul care trăgea.

Picioarele nu-l mai dureau, cel puţin atâta timp cât nu se mişca. Dar Queruaq nu avea intenţia să se mişte, aşezat în zăpadă lângă sanie, cu patul carabinei Tikka 300 sprijinit temeinic în umăr, aştepta a patra trecere a avionului Cessna.

Avionul era atât de aproape încât Queruaq putu să întâlnească privirea omului care trăgea. Cei doi oameni avură aceeaşi fracţiune de secundă de ezitare şi traseră în acelaşi timp. Queruaq fu strivit de sanie de cele două gloanţe care îi trecură prin piept. De data asta avusese mai puţin noroc, dar zâmbea... Şi el nimerise ţinta.

La bordul avionului Cessna, Simpson, cu mâinile încordate pe manşă, încerca cu disperare să redreseze aparatul. Erau prea aproape de sol. Avu doar timp să se gândească la Florida, la casa pe care nu o va avea niciodată, la familia pe care nu o va întemeia şi la economiile inutile...

*

* *

Moartea nu-l luase imediat. Queruaq profită ca să-şi ofere ultimele minute adevărului. Nu putea să dispară aşa, departe de tot, pierdut pentru totdeauna. Trebuia ca sfârşitul său să

folosească la ceva, la cauza poporului său...

La început se târâse cu greutate până la cadavrele celor doi câini ca să le desfacă harnaşamentul şi să elibereze restul echipajului. Fiecare gest îi impunea secunde lungi de efort iar sângele i se amesteca cu cel al câinilor. Simţea că îi arde pieptul, răsuflarea scădea, dar nu putea să renunţe. Lucrul cel mai greu fusese să debaraseze după aceea sania de o parte din încărcătură. De zece ori fu gata să renunţe, dar de zece ori recăpătă curaj intonând cântecul de vânătoare al strămoşilor. Vocea lui era doar un murmur şi cuvintele se înşirau slab într-un gâlgâit de bale şi sânge, dar în capul său răsunau tobele ca trosnetul unor gheţari.

După ce se căţără în spaţiul pe care reuşise să-l elibereze, nu-i mai rămânea decât să se instaleze acolo cât mai sigur cu putinţă şi să spere că, în ciuda diminuării greutăţii, sania nu se va răsturna.

Queruaq, lungit pe spate, se întoarse spre carcasa cuprinsă de flăcări a avionului Cessna. Cei doi oameni muriseră mai mult ca sigur. În curând şi el va fi luat pe aripile marelui corb alb. Uşor ca vântul, va străbate pustiul de gheaţă cu viteza luminii aşteptând să se reîncarneze, poate într-un urs sau, dacă viaţa sa fusese utilă, într-o femeie. Dar mai trebuia să-l înfrunte pe Keelut, spiritul malefic al câinelui fără blană, şi pe Aipalookvik, cel care trăieşte în adâncul mării... Aceste ultime lupte vor fi cele mai periculoase.

Queruaq trase aer în piept, îşi îndreptă privirea spre cerul pe care îl vedea pentru prima dată în faţă şi adresă un ultim „Ahi-i-i-i-yooog!” curajoasei Fuskan, care reacţionă instantaneu. Satul, unde era aşteptat ca să i se sărbătorească întoarcerea, nu era mai departe de vreo douăzeci de mile. Ştia că vor reuşi să ajungă. Închise ochii mulţumit că prin moartea lui, ca şi în viaţă, va fi din nou de folos poporului său. Mâna i se crispă pe piatra sculptată care avea să vorbească pentru el.

Şi în timp ce atelajul se deplasa cu repeziciune într-o tăcere de gheaţă, Queruaq Inuk – cel care este un bărbat adevărat – deveni Queruaq Inuvinik – cel care a fost un bărbat adevărat.

CAPITOLUL II

Mercenarul scoase din buzunar un pachet de Camel, cocoşat ca o trupă de dromaderi, şi extrase din el o ţigară răsucită.

— Îmi pare rău, bătrâne, era ultima! zise Henry Stimson Frost, strecurând-o sub nări, la fel ca Bogart în *Poarta spaimei,* după care şi-o vârî în colţul gurii.

În timp ce începea să-şi caute vechea brichetă Zippo, colonelul DePaul răspunse cu o grimasă de satisfacţie dintre cele mai uimitoare şi se aplecă să deschidă ultimul sertar al biroului. După câteva secunde, se ridică cu un pachet nou, închis în plasticul său transparent.

— De când tot te „fumez”, îţi datoram asta, zise el aruncându-i pachetul pe deasupra biroului.

Frost îl apucă din zbor şi, cu aceeaşi mişcare, îl puse în buzunarul blugilor, ca să-şi rotunjească şi el puţin colţurile. Dădu peste bătrâna brichetă Zippo. O aprinse cu o mişcare scurtă.

— Nu cred că ţi-ai plătit încă datoria, zise ironic Mercenarul. Cred că se apropie mai mult de cartuş decât de pachet, dar intenţia mi-a înduioşat plămânii!

— Stă aici de zece zile, şi nu m-am atins de el! De data asta m-am lăsat pe bune! jubilă colonelul aşezându-se confortabil în fotoliu, cu mâinile încrucişate în spatele capului.

— „E foarte uşor să te laşi de fumat, eu am făcut-o de vreo treizeci de ori”, spunea cineva, replică Frost scoţând un nor de fum pe nas. Bun, şi acum, după aceste mondenităţi tabacice, ce-ar fi să-mi spui ceva despre motivul convocării mele?

— Vreau să-ţi cer un serviciu, răspunse DePaul.

Când superiorul său aborda subiectul cu mănuşi, în loc să meargă direct la esenţă, ăsta era totdeauna un semn rău. În general, după această precauţie verbală, urmat de un timp de „macerare” calculat cu mare dibăcie, colonelul se ridica şi se proţăpea în faţa ferestrei, cu mâinile încrucişate la spate. Apoi, după trei-patru secunde de contemplare misterioasă, se întorcea, pregătit să vorbească. Importanţa problemei se putea măsura după adâncimea ridurilor care îi brăzdau fruntea. Venea atunci să se aşeze pe un colţ al biroului, după care omul cu bandă neagră afla despre ce era vorba.

Frost, nepăsător, asista la derularea acestui ritual imuabil în care numai ultima etapă avea să-i ofere o mică surpriză. Tăcut,

aşezat pe colţul biroului, DePaul luă dintr-un dosar de plastic negru, aşezat lângă el, o fotografie în culori de format 18/24 aşezată la începutul unei serii de documente. Colonelul i-o întinse fără o vorbă.

Frost aruncă o privire prefăcut distrată în timp ce îşi stingea ţigara. Era poza unui eschimos de vreo treizeci de ani, cu ochii închişi, a cărui faţă părea sculptată cu drujba într-un trunchi de lemn mort. Părul negru abundent, o adevărată coamă de animal sălbatic, prelungită de albul gulerului gros de blană de urs al scurtei cu glugă, sporea maiestatea trăsăturilor. Deşi era fotografia unui cadavru, din acel om se degaja o impresie de forţă şi de adevăr pe care Frost o întâlnise foarte rar în general şi niciodată la duşmanii săi. „Unul mai puţin”, îşi zise el simţind un scurt fior la ceafa.

Colonelul, care părea că-i citise gândurile, îi luă din mâini fotografia.

— Acest om e mort.

— Am remarcat şi eu, zise Frost scoţând din buzunar pachetul de Camel uşor aplatizat.

— A fost omorât acum trei zile, continuă DePaul.

Până aici nimic anormal. Frost aştepta urmarea.

— Queruaq... Era unul dintre liderii cei mai activi ai unei mişcări de apărare a drepturilor indigenilor din nordul extrem.

— Ce-ar fi să-mi vorbeşti despre serviciul pe care vrei să ţi-l fac?

DePaul puse fotografia la loc în dosar şi se întoarse la fotoliul său în care se aşeză încercând să-şi găsească cuvintele, aşa cum caută un computer în memorie.

— Aş vrea să te duci să faci o anchetă asupra acestei crime. Vreau să ştiu cine l-a asasinat şi de ce, zise el.

Răspunsul Mercenarului nu se lăsă aşteptat.

— Mă iei drept Sherlock Holmes sau Hercule Poirot? Ştii foarte bine, Greg, că acest fel de treabă nu e pentru mine! Există o mulţime de tipi care fac asta mai bine decât mine, chiar perfect... Nici măcar nu înţeleg cum de te-ai gândit la mine!

— Intuiţia, intuiţia, răspunse colonelul. Ba aş zice chiar instinctul! Ştiu că acolo e de făcut o descoperire importantă. Condiţiile în care a murit acest om, calibrul gloanţelor... Totul lasă să se presupună că e ceva necurat la mijloc. Citeşte măcar dosarul, insistă De Paul. Vei vedea că...

— Nu te obosi, Greg, zise Frost tăindu-i vorba şi împingând dosarul de plastic pe care i-l întindea superiorul său. Anchetele le

fac poliţiştii, asta e treaba lor! Eu nu sunt plătit pentru asta; nu e ce ştiu eu să fac şi nici ce-mi place să fac! Îmi pare rău, bătrâne, pentru instinctul tău de vânător, dar va trebui să-ţi găseşti altul!

Colonelul, dezamăgit, dar obligat să ia în seamă argumentele Mercenarului, nu reuşea să-şi stăpânească supărarea. Cu un gest nervos, îşi răsuci verigheta pe deget, căutând alte argumente.

— Te-ai întors dintr-o misiune deosebit de dificilă... Ai nevoie de puţină odihnă şi ştiu ca lipsa de activitate nu-ţi prieşte. Am crezut că le pot împăca pe amândouă, asta a fost tot. Şi apoi, nu poţi cere să salvezi lumea la fiecare cincisprezece zile! Drept pentru care mi-am spus că poate...

Mercenarul nu-l mai asculta. Cufundat în gânduri, revedea recenta sa şedere în Africa de Sud... Era adevărat că salvase lumea, făcând să eşueze o tentativă de asasinat a lui Nelson Mandela, noul preşedinte, căruia o bandă de neonazişti îi puseseră gând rău. Ce s-ar fi întâmplat dacă acei înapoiaţi mintali ar fi reuşit să-şi ducă planul la bun sfârşit? Cu siguranţă că speranţei comunităţii negrilor ucisă în faşă i-ar fi urmat un val seismic de răzbunări oarbe, aproape sigur un război civil... Şi unda de şoc a acestei inevitabile explozii de violenţă ar fi fost resimţită până acolo, în SUA, unde răzmeriţa mocnea cam peste tot, aşteptând prima ocazie ca să semene distrugere, foc şi moarte... Evident că forţele reacţionare ar fi profitat ca să iasă la suprafaţă şi să ia partea Occidentului ameninţat. Alte ţări, pe continentul european, ar fi fost şi ele contaminate, şi s-ar fi putut asista, cu sau fără ajutorul flagelului nuclear, la o adevărată reacţie în lanţ, o nouă şi teribilă apocalipsă... Da, cine ştie în ce stare ar fi fost planeta azi dacă Mercenarul n-ar fi fost prezent la timp pe undeva pe lângă Capul Bunei Speranţe?

— Ăsta e ultimul tău cuvânt? întrebă DePaul la capătul unei argumentaţii pe care mercenarul nu o mai auzise. Ia măcar dosarul şi aruncă o privire.

Mercenarul se ridică, luă dosarul ca să pună capăt acelei întrevederi şi părăsi biroul. La uşă se întoarse, scoase pachetul de Camel şi i-l aruncă.

— Mi-l dai înapoi mâine, când îţi voi aduce dosarul, zise ironic Frost, ştiind foarte bine că va fi fumat chiar în acea seară.

George DePaul întinse mâna să-l prindă şi-l scăpă. Pachetul căzu pe abajurul metalic al lămpii şi ajunse într-un colţ al încăperii... Era clar că colonelul nu era în una dintre zilele sale bune.

*

* *

Recăpătându-şi cunoştinţa, John Burrel simţi mai întâi pe faţa sa două senzaţii opuse. De o parte fierbinţeala focului şi de cealaltă parte arsura gheţii. Crezuse o clipă că e un coşmar, se întorsese în ceea ce crezuse a fi patul său de acasă, şi o durere teribilă în braţul stâng îl propulsase imediat în realitate. Zăcea întins în zăpadă, la câţiva metri de avionul mistuit de flăcări. Atunci îşi reamintise totul... învârtitul în jurul saniei, pilotul cuprins de panică şi acel blestemat de eschimos căruia îi întâlnise privirea în acelaşi moment în care îi descoperise arma, apropierea bruscă a pământului, apoi nimic, o gaură mare şi neagră. Dar ticălosul nu scăpase. Ultima rafală îl ţintuise pe sanie...

Burrel se depărtase apoi cu greutate de avion ca să se pună la adăpost de o eventuală explozie care nu se produse. În locul pilotului, o băltoacă enormă de sânge şi creier amestecate acoperea geamul.

După ce-şi mai recuperă din forţe, John Burrel încercase să se ridice, dar căzuse imediat în genunchi, epuizat de efort, gâfâind şi transpirând abundent. Avea antebraţul stâng rupt, aparent o fractură dublă care îl durea cumplit. Sania nu mai era acolo, bastardul acela de eschimos supravieţuise! Doar dacă nu cumva câinii plecaseră cu cadavrul lui... Acolo, pe zăpadă, distingea masa întunecată a câtorva saci. Burrel se ridică din nou, se clătină un moment şi, de data asta, reuşi să se ţină pe picioare. Trebuia să-şi găsească ochelarii! Îi avea în momentul prăbuşirii... Trebuia să-i găsească dacă voia să-şi apere ochii. Burrel nu ştia încă cum va scăpa din acel infern, dar dacă voia să aibă o şansă de scăpare, trebuia să-şi găsească ochelarii! Probabil că exista şi un Dumnezeu al ucigaşilor... îi găsi acolo, în spatele lui, neatinşi.

În nenorocirea lui – contractul fusese ratat şi se afla la o depărtare de multe mile de orice aşezare omenească, fără vreun mijloc de locomoţie, cu un braţ rupt – Burrel avea totuşi o şansă nemaipomenită. Printre cele abandonate de eschimos acolo, era tot ceea ce avea nevoie, un sac de dormit, un cort cu care preferă să nu se încarce, o piele de karibu, un rucsac plin cu alimente şi carabina, o Tikka 300 Winchester Magnum, cu încă patru gloanţe. Ceva mai încolo găsi şi nişte rachete!

Burrel îşi confecţionă apoi o eşarfă pentru braţ. Durerea devenise acum aproape suportabilă. După o oră, se depărtă de avion, spre vest, cu privirea aţintită spre orizont. Atâta vreme cât va mai răsufla, nu se va opri. Nu mai era decât un animal, pus în

mişcare de instinctul de conservare.

Prima noapte a fost teribilă, dar a supravieţuit. Când ieşi din gaura în care se îngropase cu sacul de dormit şi pielea de karibu, un urlet de victorie răguşit răsună în tăcerea aurie a zorilor.

*

* *

După două zile, John Burrel încă mai mergea, dar forţele începeau să-l părăsească. Îi era foame şi sete. Durerea îl făcea să transpire abundent. Dacă voia să poată merge mai departe, trebuia să se debaraseze de rucsacul devenit prea greu şi de acum înainte inutil. Sfârşitul era aproape, nu va rezista până seara. Poate că nu vă ajunge niciodată la pădurea de colo, care îl sfida de ore întregi... Burrel îşi agăţă de umăr carabina, de care nu se îndura să se lipsească, şi o porni din nou. Un moment, uşurat de greutatea la care renunţase, avu iluzia că îşi mai recuperase din forţe.

După un timp care i se păru o eternitate, John Burrel parcursese doar alte două mile iar pădurea era la fel de depărtată şi inaccesibilă. Se opri şi se lăsă să cadă pe gheaţă. El, războinicul, ucigaşul, care scăpase de moarte de nenumărate ori, avea să fie învins de nimic, de natură, şi va muri de frig. Fu gata să izbucnească în plâns şi preferă să râdă...

O detunătură, urmată de alta, îi puse simţurile în alertă. Acolo, undeva, se afla cineva; i se păru că spre sud. John Burrel apucă carabina şi, culcat în zăpadă, trase cele patru cartuşe, la intervale regulate, spre cer, apoi se prăbuşi. Ar fi vrut să râdă, dar de data asta nu putu decât să plângă.

*

* *

Practic în acelaşi moment, dar la şase mii de kilometri de acolo, la sud-est, Mercenarul deschidea uşa frigiderului din bungaloul său ca să ia o cutie de Budweiser tapisată de picături fine de apă. Traversă camera, deschise uşa cu geam a verandei şi ieşi în răcoarea blândă a acelui sfârşit de după-amiază. Apoi, instalat confortabil în vechiul fotoliu de lemn cu vopseaua scorojită, îşi încrucişă călcâiele pe balustrada verandei. Vederea era liberă. Câteva case joase dincolo de terenul viran despărţeau motelul de parcarea sa şi, în depărtare, primele building-uri de la Langley. Un Cadillac făcea plinul la staţia de benzină.

Toate bungalourile erau orientate spre est. Era unul dintre motivele pentru care Frost alesese acel motel cu un confort cel puţin relativ. Privirea şi gândurile se îndreptară spre formele

scămoşate ale norilor rozalii. Ţinea mult la acele momente privilegiate, care îi permiteau să îmbine utilul cu plăcutul, când simţea viaţa curgând în el, trăind din plin şansa pe care o avea. În timp ce soarele cobora la orizont, se gândea la toţi cei care îl părăsiseră pe drum... Asta era lumea de dincolo, bineînţeles, şi nimic altceva, cel puţin pentru aceştia, pe care îi văzuse sfârşindu-se, trecând cu sau fără ajutorul său de la viaţă la moarte. Restul era doar vânt, poveşti de adormit copiii.

Frost îşi scoase panglica, apoi îşi trecu peste obraz şi peste ochiul mort cutia încă rece înainte de a o deschide. Berea curse agreabil pe gât. Apoi scoase o ţigară Camel aplatizată din pachetul pe care tocmai se aşezase şi se scotoci prin toate buzunarele după brichetă. Dar se văzu nevoit să accepte evidenţa... Bricheta sa fetiş nu se afla în nici un buzunar, nici în blugi şi nici în geaca agăţată de speteaza fotoliului. Se uită în jur şi îşi aminti că o lăsase în dormitor, pe măsuţa de noapte. Frost amână aprinderea ţigării Camel şi se aplecă ca să ia de la piciorul fotoliului dosarul din plastic negru.

Zăbovi câteva secunde asupra fotografiei eschimosului arătată de DePaul dimineaţă. Lumina, saturată de nuanţe roşii şi aurii, sporea şi mai mult demnitatea trăsăturilor. Cum spusese că-l chema? Frost îi găsi numele pe fişa care urma – Queruaq – şi află că se născuse la Delta Junction, la est de Alaska Range, lanţul de munţi care prelungea Parcul Naţional Donali. Restul, genealogie, situaţie familială, studii – strălucite – drept, cazier (şase luni de închisoare cu suspendare şi o amendă de o mie cinci sute de dolari pentru că provocase o încăierare într-un restaurant din Anchorage), nu prezenta mare interes. În schimb, Frost se opri asupra scurtei expuneri a carierei sale de militant. De zece ani, acest tânăr eschimos părea să se fi consacrat apărării eschimoşilor din Alaska şi apoi a tuturor populaţiilor indigene din nordul extrem. Recent, la al doilea Congres Internaţional de Studii Arctice, fusese chiar purtătorul lor de cuvânt. Când venise rândul său să urce la tribună, de la primele cuvinte, impusese o tăcere plină de respect celor cinci sute de participanţi la congres adunaţi în sala imensă.

„Să nu vă gândiţi să ne ignoraţi drepturile... Atunci nici un fel de exploatare nu vă va fi posibilă”, atacase el. Apoi, după câteva secunde de falsă ezitare, adăugase: „Am venit la acest congres, ca şi voi, ca să aflăm. Timp de trei zile v-am ascultat vorbind, gândind despre pământurile care au fost ale noastre, şi am văzut cum aveţi intenţia să le exploataţi. Acum, a venit momentul să

vă spun care sunt dorinţele şi proiectele noastre...”

Da, lui Frost i-ar fi plăcut tare mult să-l întâlnească şi să afle şi alte lucruri despre el decât cele din raportul de autopsie. Primise şase gloanţe, de calibru 7,62, dintre care două în coasta dreapta, – unul în cea stângă şi celelalte trei în abdomen. Nici unul nu fusese mortal şi probabil că suferise cumplit înainte de a-şi da sufletul. Trimis la faţa locului de către FBI, un medic legist ce părea că-şi cunoaşte bine meseria şi balistica, putuse să deducă, numai după observarea impacturilor, că şase gloanţe fuseseră trase din faţă, cu aceeaşi armă automată – deci în cel puţin două rafale – ţinută de un trăgător care se deplasase cu mare viteză. Frost îşi zise că se deplasase probabil cu scuterul. Era clar că Queruaq nu fusese victima unui accident de vânătoare.

Mercenarul nu regreta că refuzase această misiune care nu i se potrivea deloc. În ciuda simpatiei postume pe care Frost o avea pentru victimă, nu se vedea deloc debarcând la nord de paralela şaizeci, ca să ia urma unui asasin, probabil plecat deja să se ascundă la mii de kilometri de acolo. Pentru asta ar fi trebuit să aibă un suflet de furnică. Iar Mercenarul simţea că are mai curând unul de scorpion, de prădător.

Frost puse dosarul la picioarele sale şi termină de băut berea întrebându-se cum, cu elemente atât de puţine, preluase colonelul acest caz. Şi mai ales de ce. Apoi îşi zise că vedea foarte bine ce scenariu diabolic pusese la cale superiorul său. Dar Frost avea altceva mai bun de făcut decât să intre în acest joc. Poate că mai târziu va lua trenul, din mers, dacă dosarul avea să fie îmbogăţit cu elemente determinante.

Mercenarul se ridică din fotoliu după o ultimă privire spre orizontul de culoarea jăraticului şi plecă să-şi caute bricheta.

Soneria telefonului răsună exact în momentul în care deschidea bricheta. „Viaţa e doar un şir de hazarduri”, îşi zise Frost aprinzând ţigara Camel. Apoi îşi trase brusc panglica neagră la ochi şi ridică receptorul.

— Domnul Frost? întrebă o voce de femeie la celălalt capăt al firului.

— El însuşi...

— Trebuie să vă întâlnesc, continuă interlocutoarea lui.

Vocea, cu o tonalitate joasă, avea ceva seducător. Era vocea unei femei tinere, voluntare. Dar sub această hotărâre aparentă să ascundeau. Accente ale unei îngrijorări prost mascate. Frost şi-o imagină brunetă şi mai curând de talie mică.

— Ce-ar fi să-mi spuneţi mai întâi cine sunteţi?

— Mă numesc Katy Minik. Queruaq era logodnicul meu. Trebuia să ne căsătorim peste două luni!

Prin urmare DePaul pornise din nou atacul cu mijloace viclene. Numai el ştia unde se afla şi probabil că îi transmisese fetei numărul lui de telefon. Frost simţi că e gata să-i sară muştarul. Nu-i plăcea să se simtă manipulat. Iar DePaul ştia asta mai bine decât oricine. Probabil că interveniseră fapte noi... Dar de ce nu sunase chiar el? Poate spera să-i atingă o anumită coardă pe care i-o ştia sensibilă. Frost hotărî să-l sune, imediat după aceea, ca să-i spună ce gândea.

— Queruaq a fost asasinat pentru că ştia unele lucruri! Au vrut să-l împiedice să vorbească... Trebuie să mă ajutaţi! zise tânăra femeie mai înainte că el să-i poată „servi" tradiţionalul dar sincerul „îmi pare rău... Ce-aş putea face pentru dumneata?"

După un timp de tăcere, scurt, vocea continuă, uşor mai joasă, mai îngrijorată:

— Doi oameni m-au urmărit în dimineaţa asta... Am putut să scap de ei, dar mi-e frică, mi-e tare frică! Am luat o cameră la un hotel.

Deocamdată Frost nu putea să despartă adevărul de fabulaţie, deja foarte frecventă în timpuri obişnuite şi, în acest caz, şi mai plauzibilă. Poate că cel mai bine era să se întâlnească cu ea. Se uită la ceas. Şase şi patruzeci de minute. Mai trebuia să facă un duş, să se bărbierească, să-l sune pe DePaul...

— Ai făcut foarte bine, o linişti el. La opt e bine? Am putea lua masa împreună...

— Ar fi foarte bine, dar s-ar putea să fie prea repede... Vă sun de la New York.

Frost intenţiona să stea acolo doar două zile. Îi propuse o nouă întâlnire, imediat refuzată.

— Poimâine ar fi poate prea târziu! obiectă tânăra femeie, probabil exagerând puţin.

Dar stârnise deja curiozitatea Mercenarului şi dorea să facă un efort. Poate nu chiar în aşa măsură încât să sară în primul avion.

Totuşi până la urmă asta făcu!

*

* *

Henry Stimpson Frost îşi fixase întâlnire la *Cepşoara,* noul restaurant francez de pe Aleea 15. Un loc pe care calitatea servirii şi a bucătăriei avea să-l facă în curând celebru. Cum îi era obiceiul, sosi acolo cu câteva minute mai devreme. Gérard, şeful chelnerilor, care îi cunoştea foarte bine exigenţele, îi rezervase o

masă lângă un perete, de unde putea să supravegheze intrarea.

Katy Minik sosi la ora stabilită. Era într-adevăr brunetă după cum îşi imaginase, dar în privinţa înălţimii se cam înşelase. Probabil că era la fel de înaltă ca el. Frost fu imediat sedus de frumuseţea ei evidentă şi radioasă în aceeaşi măsură pe cât era de discretă şi interioară. Cei câţiva clienţi care o văzuseră intrând păreau a fi cu toţii de aceeaşi părere. Părul ei abundent şi puţin buclat încadra o faţă ale cărei nuanţe arămii nu datorau cu siguranţă nimic ultravioletelor. Ca întotdeauna, metisajul făcuse adevărate minuni. De la originea ei eschimosă păstrase pometii puţin proeminenţi, ochii uşor migdalaţi şi o gură lată. Dar buzele erau fine iar faţa mai alungită şi mai îngustă decât cea a femeilor din nordul extrem. Un punct suplimentar în favoarea lui Queruaq... Fusese şi un bărbat cu gust.

Ezitând la intrare – probabil că nu se aşteptase la acel gen de decor *şic* – tânăra femeie cercetă sala cu privirea. Frost se ferise să-i dezvăluie semnul său particular cel mai distinctiv, tocmai ca să aibă avantajul surprizei. Îi spusese doar că era foarte brunet şi purta o cravată albastră cu flori mici albe şi galbene.

Şeful chelnerilor, la un semn discret al Mercenarului, îi veni în întâmpinare şi îi indică masa la care se afla. Un nor trecu parcă prin ochii ei în momentul în care descoperi banta Mercenarului (deşi o alesese pe cea a serilor de gală). Dar perplexitatea ei nu dură mai mult de două-trei secunde. Când luă loc în faţa lui, Katy Minik îi acceptase complet particularitatea şi nimic nu mai lăsa să se presupună că se mai gândea la ea. Frost avea o slăbiciune pentru acest tip de femei.

O observă discret pe deasupra meniului în timp ce tânăra femeie alegea bucatele. Senzaţiile pe care Mercenarul le avusese atunci la telefon erau acum confirmate. O simţea extrem de încordată şi cu adevărat preocupată. Dar putea să-şi ascundă aproape perfect tulburarea, care nu se lăsa surprinsă decât în imperceptibile mişcări nervoase ale buzei de jos şi o anumită rigiditate în gesturi. Cineva neprevenit nu ar fi putut să remarce nimic.

După ce dădură comanda şi epuizară banalităţile primului contact, Mercenarul intră în miezul problemei.

— Queruaq era un om de toată isprava... I-am citit dosarul, îi explică el văzându-i surpriza. Probabil că-ţi lipseşte foarte mult.

— Grupului îi lipseşte cel mai mult, îl corectă ea privindu-l fix în ochi, cu un zâmbet ciudat pe buze în care se putea citi mândria ancestrală a eschimoşilor şi toată noua lor mizerie.

Un chelner aduse băuturile aperitive pe care Frost considerase că era bine să le comande.

— În memoria lui Queruaq! propuse Henry Stimpson Frost, cu paharul în mână.

— Pentru viitorul poporului meu, adăugă Katy Minik cu ochii umezi.

„Fata asta nu e lipsită de curaj”, îşi zise Frost. Nu deţinea bagajul juridic al defunctului ei prieten dar, cu oameni de felul ei, continuitatea luptei va fi cu siguranţă asigurată.

— Vorbeşte-mi despre el, zise Mercenarul. La telefon mi-ai spus că ştia unele lucruri... Ce anume? Crezi că au o legătură cu moartea lui?

— Cu siguranţă! V-am spus... Au vrut să-l omoare!

Pe faţa ei dispăruse orice urmă de melancolie. La fel şi semnele de nelinişte, pe care Frost le remarcase la sosirea ei. Simţi o anumită satisfacţie. Această întâlnire servise măcar la ceva.

— Ce-ţi permite să faci această afirmaţie? Încă nu mi-ai spus ce „ştia”...

— Nu pot să spun nimic mai mult, se scuză Katy.

— Poţi vorbi cu toată încrederea, o asigură Frost. Primul lucru pe care îl învăţăm în meseria noastră este să fim discreţi ca un mormânt.

— Ştiu că aş putea conta pe tăcerea ta, nu asta e problema, zise ea stingherită. Numai că el a preferat să nu-mi spună nimic, ca să nu mă pună în primejdie...

Până în acel moment, Frost nu avansase nici măcar cu un pas şi nici nu aflase nimic, nimic concret. Interesul său, stârnit de telefonul fetei, începea să se risipească. Totuşi nu regreta că venise la această întâlnire... Această Katy merita asta.

Chelnerul aduse gustările. Frost îi ură poftă bună şi nu mai zise nimic. În unele cazuri, nimic nu e mai bun ca tăcerea ca să provoace mărturisirea.

După un minut, Katy puse jos tacâmurile, îşi şterse gura şi se uită rapid în jurul ei, vrând parcă să se asigure că nimeni nu trăgea cu urechea la ce se vorbea la masa lor.

— Înainte de congres, care s-a terminat săptămâna trecută, începuse un lung turneu în diferite comunităţi de eschimoşi. Voia să viziteze cât mai multe sate, mai ales în zonele militarizate, ca să se informeze, să se întâlnească cu responsabilii locali şi cu cei care păstraseră memoria timpurilor vechi... Spunea că vrea să se „umple”...

Frost o asculta numai cu o singură ureche.

— Periplul său a durat cinci luni, şi l-a dus mai întâi în Groenlanda, apoi în Canada, în Alaska şi în Siberia...

Mercenarul observă o anumită ezitare şi o schimbare de ton la cuvântul „Siberia”. Asta fu destul ca să-i stârnească din nou interesul, pe care preferă totuşi să-l ascundă sub o mască de indiferenţă politicoasă.

— Există la noi un dicton, continuă Katy schimbând brusc subiectul, care spune că anul e format din patru anotimpuri... iunie, iulie, august şi iarna!

Frost îşi terminase gustarea. Acel restaurant era unul dintre ultimele locuri unde un american mai putea încă să fumeze liniştit, fără să rişte închisoarea pe viaţă.

— Te deranjează fumul? întrebă el, ţinând în mână o ţigară Camel care semăna cu o macaroană.

Katy scutură din cap şi continuă:

— Totul a început la întoarcerea sa din Siberia, spuse ea în timp ce Mercenarul dădea pe nas primul fum de ţigară.

Răbdarea sa avea să fie în curând recompensată, dacă totuşi, după cum spusese DePaul, era „ceva necurat la mijloc”.

— Era altfel, mai preocupat, mai închis în el. El, care niciodată nu-şi pierdea calmul, care nu ridica niciodată tonul, se înfuria pentru nimic. Îmi venea greu să suport aceste schimbări bruşte de dispoziţie pe care nu le înţelegeam. Atunci s-au petrecut între noi primele scene, cuplul nostru era ameninţat... Atunci mi-a spus că văzuse nişte lucruri, „nişte lucruri ruşinoase” – sunt propriile şale cuvinte – care puteau să schimbe cursul istoriei... Cea a tuturor indigenilor din Arctica, preciză Katy, aparent impresionată de propriile ei cuvinte.

Trecuse mai mult de o jumătate de oră şi reveneau de unde plecaseră. Dar de data asta, după turul de încălzire, avea să urmeze cu adevărat startul. Frost a fost totuşi nevoit să mai aştepte câteva minute. În timp ce li se servea felul următor, privirile lor se întâlniră. În ochii tinerei femei se putea citi un fel de promisiune, iar în cei ai Mercenarului, un fel de răspuns. Dar această paranteză fu imediat închisă.

— Era ceva atât de important încât nu ştia cum să exploateze mai bine aceste „descoperiri”. E tot o exprimare de-a lui, reluă Katy imediat după plecarea chelnerului.

Frost nu mai putea pune la îndoială veridicitatea afirmaţiilor sale. Totuşi unele elemente îi scăpau. De ce nu profitase Queruaq de discursul său la tribuna congresului ca să facă

dezvăluirile care se impuneau? A divulga un secret este aproape totdeauna cel mai bun mijloc de a evita necazurile antrenate de descoperirea lui. Îi era chiar atât de frică?

— Lui, frică? Dacă l-ai fi cunoscut, ai fi ştiut că această ipoteză e absurdă! zise Katy indignată. Poate că nu avea dovezi? Şi apoi, de unde ştii că nu a vorbit cuiva despre asta?

Katy Minik era puţin jenată. Îşi dădea seama că, în ciuda plăcerii pe care i-o făcea compania ei, Mercenarul era convins doar pe jumătate.

— Îţi înţeleg reticenţele şi îndoielile, zise ea cu un ton care se dorea mai intim. Dar ştii cum a fost omorât... Ciuruit de gloanţe, undeva în pustiul de gheaţă! Şi lipseau doi câini de la sania care l-a dus. Ţi se pare asta normal?

Chiar dacă ştia că în materie de violenţă nu exista nimic normal, Henry Stimpson Frost trebuia să admită că acesta era singurul punct care pleda în favoarea ipotezei lui Katy. Căci era vorba doar de ipoteze. Frost luă hotărârea să părăsească un teren unde ştia că nu putea să mai afle nimic nou.

— Vorbeşte-mi puţin de acei oameni care zici că te-ar fi urmărit, zise Mercenarul.

Folosise înadins condiţionalul.

Poate că-i ascundea ceva. Efectul fu imediat. Katy se încruntă, ridică lent capul şi se uită la el fulgerându-l cu privirea.

— Nu mă crezi, nu-i aşa? Refuzi să mă ajuţi... Da?

— Să ştii că nu ne putem repezi cu capul înainte de fiecare dată când ceva ni se pare „anormal” sau pare că s-a produs anormal. Suntem doar o agenţie privată de detectivi...

Frost o prinse de mână. Voia s-o facă să înţeleagă că poziţia lui nu punea în discuţie simpatia avută pentru ea. Dar nu ţinu. Katy îşi trase imediat mâna, puse şervetul pe masă şi se ridică în picioare.

— Scuză-mă, zise ea tăios şi se îndreptă spre toaletă.

— S-a întâmplat ceva, domnule? îl întrebă Gérard, şeful chelnerilor, căruia nu-i scăpa nimic.

Frost îl linişti şi scoase o ţigară Camel din buzunar. „Păcat, îşi zise el. Fata asta e superbă... Şi nu ştiu aproape nimic despre ea.”

Redând ţigării sale Camel o formă convenabilă, o aprinse şi trase cu sete primul fum.

CAPITOLUL III

Urmarea cinei nu fii deloc o adevărată plăcere. Mercenarul cunoscuse altele mult mai plăcute. Katy, la întoarcerea de la toaletă, de unde se întorsese cu o mască de indiferenţă pe faţă, adoptase panoplia completă a fetei reci şi politicoase. Nici măcar o dată nu mai făcuse aluzie la refuzul Mercenarului. Episodul fusese pur şi simplu uitat, după cum fuseseră uitate şi tandrele promisiuni pe care Frost, de la începutul serii, le citise de câteva ori în ochii ei. Dar nu putea să-i poarte pică. Fata aceea avea un curaj enorm. Va regreta poate, dar din motive de cu totul altă natură, că nu-l cunoscuse nici ea mai bine.

Totuşi, în cursul conversaţiei lor aproape mondene, Frost aflase unele lucruri despre ea. Mama ei se trăgea din eschimoşii din Groenlanda, iar tatăl ei fusese un comandant US Air Force de la baza din Thule. „Acest monstru, adăugase ea (vorbind despre bază), acel neg plantat de armata voastră pe teritoriul eschimoşilor, al cărei efectiv reprezenta mai mult de un sfert din întreaga populaţie de indigeni din Groenlanda, a dus la o cheltuială anuală de două ori mai mare decât suma investiţiilor daneze în Groenlanda de la începutul secolului al XVIII-lea... Mai mult de un miliard de dolari pentru salarii au fost plătiţi în 1951, mai înainte să fi început munca pe teren!”

Frost mai ştia şi alte lucruri despre această bază americană... Ştia că o linie telefonică de comunicaţie instantanee o lega de toate bazele *DEWline*, că exista un turn radio mai înalt decât turnul Eiffel, un radar de detecţie prevăzut cu o antenă fixă lungă de 132 metri şi o alta de 50 metri, care acoperea un spaţiu de 3000 de mile până în inima Eurasiei, un al doilea radar de căutare a rachetelor adversarilor a cărui antenă, cu un diametru de 25 metri, se ridica până la 47 de metri de la sol... Ar fi putut să-i mai spună şi alte detalii, dar nu voia să intre într-o polemică cu ea. Şi apoi avea şi o oarecare dreptate... Fuseseră săvârşite unele abuzuri, mai ales faţă de populaţia locală. Aşa că preferase să o asculte povestindu-şi copilăria, studiile lingvistice, trecerea pe la ONU, unde postul de interpret o făcuse să descopere meandrele vieţii politice, întâlnirea cu Queruaq după ce devenise asistenta delegaţiei alaskiene de la Biroul de Afaceri Indiene...

Katy îi ceruse apoi să-i vorbească despre el, despre munca lui de care avea doar o idee vagă. Rămânând foarte evaziv,

„înotând” în ape tulburi, Frost îi povestise pe scurt câteva din misiunile sale. Tânăra femeie păruse cu adevărat impresionată...

Apoi venise momentul să părăsească *Cepşoara.* Ea se scuzase pentru că îl deranjase într-un fel degeaba. El îi răspunsese că o va revedea cu plăcere, apoi îi propusese s-o conducă cu maşina. Ea acceptase, cu un zâmbet căruia lui i se păruse că ascunde umbra unui regret.

*

* *

Frost întrerupse contactul, coborî din Mercedesul închiriat şi se duse să-i deschidă portiera. Acest gest galant răsuci cuţitul în rană, oferindu-i, în momentul în care Katy se întorcea ca să iasă din maşină, o imagine irezistibilă a formelor făcute parcă de mâna îndrăgostită a unui sculptor. Îşi desfăcu gulerul de la cămaşă ca să nu mai simtă atât de rău nodul din gât şi trânti portiera. Tulburarea sa nu-i scăpă lui Katy.

— Ai o cravată foarte frumoasă... zise ea amuzată.

Tânăra femeie locuia într-un imobil cochet de şase etaje.

Un portar în livrea veni să deschidă uşa cu geam. Frost se gândi la butada lui Woody Allen: „Paradisul este un loc unde nu eşti obligat să-ţi încui uşa”.

— Voi reveni la New York peste vreo zece zile... Pot să te sun?

Tânăra femeie se întunecase la faţă. Se spune că eschimoşii sunt adevăraţi maeştri în arta de a-şi ascunde emoţiile. În această privinţă se putea spune că semăna mai mult cu tatăl ei.

— Dacă ţii neapărat, răspunse ea, cu o duritate care suna fals.

Şi brusc, îl apucă de cravata cu flori albe şi galbene, şi îl trase spre ea ca să se apropie de buzele lui. Frost nu făcu nici cel mai mic efort ca să se împotrivească acestei dorinţe. Dar ceva îi scăpa... Simţi în spatele acestui elan spontan un fel de disperare. Încerca să-l facă să revină asupra deciziei? Avea necaz pe ea că se simţea atât de atrasă de el, că înşela memoria lui Queruaq? Frost puse aceste întrebări în sertarul cu probleme fără răspuns şi se abandonă clipei.

Apoi, Katy îl respinse la fel de brusc şi, fără să se mai uite la el, intră în holul imobilului.

Henry Stimpson Frost se uită după ea un moment, se gândi să se întoarcă la maşină, dar în acel moment îşi dădu seama că nu-i ştie numărul de telefon. „I-l voi cere lui DePaul, îmi datorează asta”, îşi zise el.

Mercenarul făcea un mic semn cu mâna portarului bănuitor, când auzi pocnetele ca de petardă ale unei motociclete

puternice. O Honda Zepfir 1100. Cu simţurile în alertă, Frost percepu într-o fracţiune de secundă anomalia care îi salvă fără îndoială viaţa. Zgomotul părea să se fi ivit din întuneric. Ar fi trebuit totuşi să audă motocicleta venind de departe. Asta însemna că fusese ascunsă în apropiere, cu motorul mergând la relanti... Frost se aruncă la adăpostul unei maşini Corvette care staţiona neregulamentar, în timp ce motocicleta sosea în viteză în dreptul său. Pasagerul, purtând cască ca şi pilotul, purta un impermeabil lung de culoare neagră pe care îl desfăcu. Mâna dreaptă apăru imediat, înarmată cu un pistol-mitralieră. Un Kalaşnikov, dacă se lua după ţăcănitul caracteristic. Primele gloanţe făcură ţăndări geamurile unei maşini din apropiere.

Mercenarul se ridică brusc, având în mână arma sa automată VP 70. La nivelul semaforului, pilotul blocă frânele. Dar gestul său nu era cel al unui cetăţean care respecta regulile de circulaţie. După o derapare controlată, motocicleta întoarse aproape acrobatic. Atacau din nou! „Bun venit, băieţi!” îşi zise Frost ochind ţinta.

Katy! Era posibil ca, alertată de detunături, tânăra femeie să se reîntoarcă în stradă. Mercenarul, fără să se gândească prea mult, alergă până la uşa imobilului. Portarul se ascunsese. Katy era în faţa uşii ascensorului, parcă paralizată.

— Nu mai sta aici! strigă Mercenarul. Se întorc! Ascunde-te!

Motocicleta era acum la doar douăzeci de metri. Pasagerul putea, în acest sens, să ţină Kalaşnikovul cu ambele mâini. Mercenarul luă hotărârea să nu se mişte. Se fixă bine pe picioare şi ajustă direcţia tirului. Dar pilotul avusese proasta idee să urce pe trotuar, unde întunericul îl favoriza. Frost nu era sigur că va putea să nimerească ţinta.

Într-o jumătate de secundă, trase trei gloanţe, mai înainte ca omul cu Kalaşnikov să poată avea o nouă şansă pentru a-şi dovedi îndemânarea. Motocicleta o luă în zig-zag pe o porţiune de câţiva metri, lovi un peron, şi îşi termină cursa prăbuşindu-se lângă un felinar. Cei doi oameni fuseseră aruncaţi de pe motocicletă de la primul şoc. După câteva figuri libere de planat aerian foarte reuşite şi o aterizare mai puţin fericită, pilotul se ridică, scăpat ca prin minune, şi o luă la sănătoasa. Celălalt preferă să încerce să-şi recupereze arma şi alergă şchiopătând spre pistolul-mitralieră.

„Îmi pare rău, bătrâne, murmură Mercenarul, îţi cam forţezi destinul.” De data asta avea să-i facă de petrecanie.

În momentul în care Frost apăsa pe trăgaci, uşa îl lovi peste

mână şi glonţul său plecă în direcţia Alfa Centauri. Katy stătea în prag, cu mâna la gură, cuprinsă de panică şi dezolată... O împinse în interiorul imobilului şi intră şi el în urma ei.

— Ţi-am spus să nu te mişti! zise el printre dinţi, cu faţa severă.

Ea se uita ţintă în ochii lui încercând să se scuze. Frost aruncă o privire pe stradă. Al doilea om, după ce-şi luase arma, fugea şi el mâncând pământul.

— Gata, îi zise Frost punându-i mâna pe umăr. Au plecat, s-a terminat...

— Cine erau?

— Nu ştiu, răspunse Frost zâmbindu-i. Dar să ştii că aş băga mâna în foc că Queruaq a fost asasinat ca să nu vorbească!

Katy zâmbi şi ea imediat.

— Vino! îi zise ea trăgându-l spre ascensor.

Lui Henry Stimpson Frost nu-i prea plăcea „dragostea-recompensă”... dar în seara aceea nu avea deloc, dar deloc chef să facă pe mofturosul.

Portarul apăru şi el, înspăimântat, şi întrebă:

— O să vină poliţia... ce le spun?

— Ce întrebare! Păi, că n-ai văzut nimic! răspunse Mercenarul în timp ce se închidea uşa ascensorului.

*

* *

„Mă întorc”, îi spusese ea, ca şi cum ar fi fost posibil şi contrariul. Frost stătea întins în aşternut, având pe el numai panglica de la ochi. Celelalte haine zăceau pe mocheta de lângă pat. Se gândi iar la cei doi de pe motocicletă... „Nişte amatori care nu ştiau să ţină în mână un pistol-mitralieră”, îşi zise el. Trăgătorul nu putuse împiedica ţeava să devieze în sus sub efectul reculului...

Dacă scopul operaţiunii ar fi fost cu adevărat eliminarea lui Katy – încă nimeni nu avea cum să ştie de propria sa prezenţă – ar fi fost aleşi nişte executanţi mai buni. Acum era adevărat că în acest domeniu, ca şi în altele, personalul calificat era din ce în ce mai rar, dar aproape sigur că fusese vorba doar de o manevră de intimidare.

Frost se aplecă să-şi ia pachetul de Camel şi bricheta Zippo, când Katy apăru în uşa sălii de baie, într-un capot de mătase roşie.

Se apropie de pat, cu un zâmbet plin de promisiuni, îşi desfăcu lent cordonul şi îi dădu drumul să cadă la picioare. Frost simţi că

i se taie răsuflarea. *Venus* a lui Botticelli se putea duce la plimbare!

*

* *

John Burrel, lungit pe o piele de karibu pusă direct pe jos, îşi veni în fire trezit de un miros urât care îi dădu o senzaţie de greaţă. Mirosuri puternice şi amestecate sânge şi de carne fezandată, de sudoare, de urină şi de alcool prost, invadară întunericul alungat doar de două lămpi cu petrol agăţate de tavan. Se afla într-un iglu de turbă şi de lemn, mai curând o cabană mare, unde domnea o căldură plăcută. Antebraţul, strâns între două aţele de os fixate cu curele subţiri de piele, aproape că nu-l mai durea deloc.

Trei bărbaţi, cu torsurile goale, stăteau în centru, cu coatele sprijinite de genunchi, în jurul reşoului unde ardea grăsime de focă. Cel mai tânăr povestea celorlalţi, cu fraze scurte, întretăiate de tăceri, cum îl descoperise la capătul puterilor. Ceilalţi comentau la intervale regulate printr-o serie de onomatopee guturale. John Burrel, auzind un zgomot de lichid curgând şuvoi pe ceva metalic, întoarse capul... O femeie urina în găleata comună. Ea îi întâlni privirea şi îi zâmbi arătându-şi gura pe trei sferturi ştirbă.

Burrel se ridică şi se sprijini pe braţul sănătos. Cei trei oameni îl observară un moment, apoi cel mai în vârstă, care probabil că era proprietarul cabanei, băgă mâna într-un lighean şi scoase o bucată de carne crudă dintr-un sos maroniu. Apoi turnă un lichid gălbui într-o oală şi îi duse totul.

— *Ti! Ti! Mammaaraai!* zise omul întinzându-i-le.

— *Soo!* Mulţumesc! răspunse Burrel, cu mustaţa neagră ridicată de o grimasă de dezgust.

Bău ceaiul cu mici înghiţituri prudente, trecând în revistă situaţia. Trecuseră aproape patru zile de la atacul saniei şi începutul mersului său solitar. Trebuia neapărat, şi cât mai curând posibil, să reia contactul cu Makarenko, care probabil că începuse să-şi pună întrebări despre soarta lui. Acest fost locotenent KGB era un om dur, alergic la greşeli. Cât priveşte eşecul... Burrel preferă să nu-şi imagineze ce soartă îi rezerva Makarenko dacă Queruaq nu murise. Ăsta era aspectul cel mai grav al tristei sale situaţii: de trei zile nu mai ştia nimic din câte se întâmplaseră. Neştiinţa e mai rea decât orice. Ea împinge imaginaţia la gândurile cele mai sumbre. Burrel îşi zise că cel mai prudent era să ia mai întâi informaţii despre Queruaq.

Fusese găsit? În ce stare? Burrel ştia cu cine să ia contact pentru asta. Problema era însă cum...

— Unde suntem? întrebă el.

Cel mai tânăr traduse şi cei doi se prăpădiră de râs.

— Păi, în igluul meu! spuse cel mai bătrân între două hohote de râs.

„Ce bandă de idioţi! îşi zise Burrel. Deocamdată e noapte, dar de mâine dimineaţă, le şterpelesc un scuter şi-mi iau tălpăşiţa!”

*

* *

O jumătate de oră mai târziu, Burrel ştia în sfârşit unde se află... Satul cel mai apropiat – câteva barăci doar după câte putuse să înţeleagă, unde s-ar fi aflat şi o staţie de benzină – se afla la o jumătate de zi de mers cu scuterul. Pentru telefon, trebuia mers mai departe. Dar exista un drum... Traseul nu se anunţa deloc uşor, mai ales cu fractura care cu siguranţă că ar fi fost deranjată de trepidaţiile scuterului pe zăpadă. Dar nu asta îl preocupa cel mai mult. Înainte de a spăla putina, trebuia să facă plinul scuterului pe care îl „împrumuta”, deci să scoată carburantul celorlalte vehicule, împiedicându-le pe generoasele sale gazde să pornească în urmărirea lui. Partea proastă era că Burrel avea oroare de „gustul” benzinei... Dar orice era mai bun decât ceaiul infam pe care fu obligat să-l termine.

*

* *

— Ştiam eu că te vei răzgândi, zise colonelul DePaul savurând avantajul la celălalt capăt al firului.

Mercenarul l-ar fi blocat puţin, amintindu-i de două-trei anecdote catastrofice provocate de talentele sale ascunse de extralucid, dar preferă să se abţină.

Din sala de baie auzea zgomotul duşului. După noaptea lor acrobatică, Katy se refugiase sub duş. Strivi ţigara Camel în scrumieră.

— Aş vrea să ştiu mai multe despre această fată, Katy Minik, pentru care îţi mulţumesc, în trecere, că mi-ai trimis-o. Poate că ştiai şi faptul că voi sfârşi în patul ei, continuă Frost.

— Pentru asta nu trebuia să fii ghicitor!

În vocea lui se simţea un dram de gelozie. Apoi, cu acel simţ al diplomaţiei care îl caracteriza, şi căruia îi datora aproape totul, DePaul adăugă:

— Îmi pare rău, Henry... N-am avut de ales.

În biroul său, DePaul deschise dosarul tinerei metise şi i-l

expuse în linii mari. Frost nu află nimic în plus din ceea ce ştia deja. În multe privinţe, în special cele mai „fierbinţi”, propriile sale informaţii erau mult mai complete.

— După părerea ta, de ce ar fi vrut s-o intimideze? Crezi că ştie mai mult decât spune? întrebă colonelul după ce Mercenarul îi aduse la cunoştinţă impresiile sale. Dacă te-a minţit, măcar prin omisiune, în ce scop ar fi făcut-o?

— Păi, bătrâne, dacă aş fi avut vreo idee cât de mică în această privinţă, n-am mai fi stat acum la discuţii. Mi se pare doar că l-a uitat cam repede pe fostul ei prieten.

— Să nu-mi spui că regreţi, sau ai devenit un vajnic apărător al fidelităţii! Şi, în fond, tipul a murit. Poate că voia în felul ăsta să uite...

Frost se întreba cum să ia asta. Duşul curgea întruna. Katy nu-l putea auzi. Preferă totuşi să schimbe subiectul.

— După spusele ei, în Siberia ar fi descoperit Queruaq ceea ce l-a costat viaţa... Crezi că ruşii ar putea să fie amestecaţi în treaba asta?

— Se întâmplă multe lucruri acolo în acest moment, răspunse DePaul aprinzând altă ţigară. Totul e posibil.

— „Ochi de vultur”[1] n-a semnalat nimic special în ultima vreme? întrebă Frost observând că tânăra femeie terminase cu duşul.

— Nu, după câte ştiu, răspunse DePaul, dar ştii foarte bine că se întâmplă să nu mi se spună totul. Unchiul Sam are pentru fiecare dintre nepoţii săi o grădină secretă. Deci, dacă am înţeles bine, te vei deplasa la faţa locului... Şi pe urmă cum ai de gând să procedezi?

— Simplu, voi înfige un ţăruş în gheaţă, am să mă leg de el şi voi aştepta ca lupii să binevoiască să vină să se arunce în gura ţapului.

În acel moment Katy intră în dormitor. Cu capul aplecat într-o parte, tânăra femeie îşi freca părul lung cu un prosop. Nu avea pe ea decât câteva picături fine de apă. Deşi nu mai avea multe de descoperit la ea, Frost simţi că i se taie răsuflarea.

La celălalt capăt al firului, DePaul începea să se îngrijoreze în mod serios...

— Frost? Mai eşti la telefon? Ce s-a întâmplat? Frost! Te simţi bine?

---

[1] Eagle Eye, porecla dată satelitului spion geostaţionar situat deasupra Polului Nord (n. a.).

Frumuseţea ei avea asupra lui acelaşi efect ca atunci când o privise pentru prima dată. Frost îşi lăsă „ochiul de vultur” să alunece lent până la perişorul umed al pubisului, la fel de negru, de îngrijorător şi de ameţitor ca un mygal.

— Nu intra în panică, bătrâne, totul e OK!

*

* *

— Vin cu tine! îi spuse Katy cu un ton ce nu permitea replică.

Apoi adăugase:

— Şi să ştii că nu-mi place mirosul de tutun când iau micul dejun!

Frost, care respecta legile ospitalităţii, stinse cu docilitate ţigara Camel. În schimb, în ceea ce priveşte însoţitul, nu prea era de acord şi i-o spuse imediat.

— Nici vorbă! Am obiceiul să acţionez totdeauna singur.

— S-ar zice că nu în toate, îl corectă Katy cu un aer obrăznicuţ.

În privinţa asta nu se înşela. A o avea la îndemână, ar fi fost o situaţie care prezenta unele avantaje. Şi poate ar fi putut să facă şi el o excepţie de la regulă pentru că de data asta nu era vorba de o misiune tradiţională. Mai erau apoi şi întrebările şi îndoielile, care îl sâcâiau de ieri seară, despre rolul lui Katy în această poveste. Dacă era cu adevărat implicată, era mai bine să fie ţinută departe, dar dacă nu avea nici un amestec, Frost n-ar fi vrut să-şi ia responsabilitatea de a o amesteca.

— Îţi faci griji pentru mine, recunoaşte, zise Katy, punând capăt unei tăceri apăsătoare.

— Şi apoi, adăugă ea, vei avea nevoie de un ghid bun, de un interpret... şi de o buiotă bună!

— Patronul tău n-ar putea să considere ciudat faptul că te întorci cu două săptămâni mai devreme? Îşi va pune întrebări... Ce-i vei spune? Nimeni nu trebuie să aibă nici cea mai mică bănuială despre motivul prezenţei mele!

— Wilson! În privinţa asta poţi să fii liniştit! Cunoşti un patron care s-ar plânge că asistenta lui şi-a scurtat concediul? Voi improviza. O să-i spun... nu ştiu... că mă simţeam singură, că simţeam lipsa Marelui Nord, că New York-ul mă oboseşte... Oricum, Wilson va fi foarte mulţumit când va vedea că m-am întors. Cred că are o slăbiciune pentru mine...

— Nu insista, Katy! Mă voi duce singur!

Katy făcu atunci apel la toate argumentele de genul „pe sub masă”... Frost îi simţi piciorul mângâindu-i pulpele şi urcând lent la sexul cu mult mai puţin reticent.

După treizeci de secunde, tânăra femeie stătea călare pe coapsele lui.

*

* *

Mike Wilson avea cincizeci de ani şi se păstrase foarte bine. Sub cele câteva kilograme în plus care îi rotunjiseră de mult timp silueta, se putea ghici atletul care probabil fusese.

Înainte de a fi delegat la Biroul Afacerilor Indiene, Mike Wilson fusese un aventurier îndrăgostit de marile spaţii pustii. Atras la început de întinderile vaste de nisip pârjolite de soare, de imensitatea stepelor şi de pădurile impenetrabile, se pasionase apoi pentru Marele Nord. Câteva sejururi lungi, întâi în Groenlanda, apoi în Alaska, îi permiseseră să se integreze în comunitatea de eschimoşi, învăţându-le limba şi împărţind cu ei viaţa aspră şi obositoare. De aceea, fusese cât se poate de natural însărcinat cu misiuni oficiale şi participase la primele negocieri cu IWGIA *(Internaţional Work Group for Indigenous Ajfairs)* înainte de a lua parte la prima CIC (Conferinţa Circumpolară a Eschimoşilor).

Dar acest om avid de senzaţii tari şi alergic la rutină nu era făcut pentru sarcinile oficiale şi pentru viaţa de birocrat. De aceea exerciţiul puterii avusese asupra sa efecte perverse de care unii oamenii nu ştiu să scape. Mike Wilson înţelesese foarte repede că de pe urma funcţiilor sale oficiale putea să tragă un dublu profit. Dedându-se la tot felul de traficuri ilegale, putea să-şi amelioreze câştigurile într-un mod deloc neglijabil şi să-şi înşele setea de acţiune făcând să funcţioneze pompa proprie de adrenalină.

Acum era teribil de preocupat de întorsătura pe care o luaseră evenimentele. Moartea lui Queruaq nu-l tulbura peste măsură. Sigur, cu această ocazie făcuse un nou pas în activităţile sale paralele, care îl depărta şi mai mult de legalitate, dar nu asta îl îngrijora. Această moarte îl uşurase într-un fel. Îl ura tare mult pe acel om care îi amintea tot ce nu mai era el, dar îşi zicea că până la urmă va avea o şansă în faţa lui Katy... Nu, ceea ce-l tulbura cel mai mult, în aşa măsură încât în ultimele zile nu mai putuse să doarmă, era tăcerea lui John Burrel. De ce nu dăduse nici un semn de viaţă de patru zile? Ceva nu mersese bine... Aflând din ziare despre moartea lui Queruaq, intrase în panică. Era prevăzut să-l facă literalmente să dispară, dar moartea lui trebuia să pară accidentală. Nu avea nevoie de un martir. În loc de asta, fusese deschisă o anchetă şi Burrel dispăruse! Mike Wilson se întreba

chiar dacă nu cumva fusese tras pe sfoară, dacă nu se încerca să se obţină cu această ocazie şi scoaterea lui din circuit... Makarenko ar fi fost capabil de asta!

De aceea, când recunoscu la celălalt capăt al firului accentul slav al lui Burrel, Mike Wilson simţi o mare uşurare. Toţi muşchii, cu excepţia zigomaticilor, se destinseră şi se aşeză comod în fotoliu zâmbind.

— Ce s-a întâmplat? Trebuie să-mi spui imediat!

— A murit? întrebă Burrel.

— Da, nu va mai putea vorbi, dacă asta vrei să ştii. În privinţa asta nu mai avem de ce ne face griji. Dar cadavrul ar putea să vorbească în locul lui! Trebuia să-l faci să dispară...

Burrel îi povesti amănunţit evenimentele. Wilson simţi din nou cum îl cuprinde îngrijorarea. Avionul... Ar fi putut să fie găsit.

— Şi? replică Burrel. Ce-au să afle cu asta? Tipul nu ducea lipsă de duşmani...

Şi zicând aceasta, Burrel ştia că greşise. Două persoane îl văzuseră în compania pilotului aparatului Cessena, şi mai erau şi cei care îl salvaseră de la moarte. Trebuia neapărat să se facă uitat un timp.

— Îl voi suna pe Makarenko. Poate că ar fi mai prudent să nu mai întârzii pe-aici...

— Nu, asta o fac eu! îl corectă Wilson. Tu vii aici, la Anchorage. Trebuie să te pot contacta cu uşurinţă, iar aici te vei putea ascunde fără probleme...

„Exact, îşi zise Burrel, şi dacă va fi cazul, ar fi mult mai uşor să vă debarasaţi de mine!”

— Bine, voi fi acolo în cursul serii! acceptă el în cele din urmă.

La câteva secunde după ce Wilson închise telefonul, pe când se gândea la modul în care îi va expune faptele lui Makarenko, telefonul sună din nou. Ridică receptorul, plin de teamă, şi se întrebă ce veste proastă îi mai hărăzise soarta.

Era Katy, asistenta lui, care îi anunţa că se întoarce mai devreme. Fu destul ca să-şi regăsească imediat zâmbetul. În seara aceea o va invita la restaurant, şi dacă va şti cum s-o ia, poate că...

CAPITOLUL IV

Absenţa plăpumii noroase lăsa vederea să se piardă în covorul imens de culoare verde al pădurii canadiene. Numai panglica albă şi ciudat de rectilinie a unei autostrăzi deranja uniformitatea peisajului.

Aşezată lângă hublou, Katy avea faţa aureolată de lumină.

— Ştiu unele lucruri, dar probabil că nu aceleaşi pe care le ştii tu, răspunse evaziv Mercenarul.

— Totuşi? insistă Katy.

— Ei bine... de exemplu că URSS-ul dispune în această regiune de peste două mii de ogive nucleare, repartizate între rachete ambarcate sau aeropurtate şi bombe, plus o cantitate imposibil de verificat şi nedeterminată de rachete nucleare tactice. În total, o putere de aproape patru sute de mii de kilotone...

Katy se înfioră când auzi această cifră.

— Omul e ţărână şi se va întoarce în ţărână... spuse ea suspinând, pierdută puţin în gânduri la care Frost ar fi vrut tare mult să aibă acces. Şi presupun că americanii n-au stat cu braţele încrucişate...

— Puterea noastră de foc, în Alaska, este mult mai puţin importantă. Trebuie adăugat tot ce am presărat cam peste tot, în Canada, în Groenlanda... Dar a început procesul de denuclearizare şi deşi e imposibil să...

— Răul a fost deja făcut! zise Katy întrerupându-l. Când mă gândesc la tot ce le-am făcut indigenilor în numele acestui blestemat de război rece!

— Eşti şi mai frumoasă când te înfurii, îi murmură Mercenarul prinzând-o de mână. Dacă vrei, pot să continui cu lista SNLE-urilor, submarinele nucleare lansatoare de rachete, cele ale submarinelor de vânătoare cu propulsie nucleară, SNC-urile, şi mai pot să-ţi vorbesc despre diferitele baze strategice echipate cu rachete SS 11 şi SS 19...

Se pare însă că era un subiect cu care nu era bine să glumeşti. Katy îşi trase mâna şi îi întoarse spatele. Dar, incapabilă să stea mult timp bosumflată, se întoarse curând cu faţa la el, având pe faţă aceeaşi mască de furie.

— De două secole, locuitorii din aceste regiuni au fost obligaţi să suporte prezenţa albilor. Când nu erau masacraţi cum a fost cazul în Rusia cu ciukşii, au fost „delocalizaţi” cum spuneţi voi

poetic... Şi pentru ce-aţi venit aici, în aceste regiuni despre care nu ştiaţi nimic? Evident, ca să vă umpleţi buzunarele! Aur, petrol şi chiar somon... Tot, ne-aţi luat totul! Şi ce ne-aţi dat în schimb? Ce ne-a adus o ţară mare ca America? Boală, droguri, sinucideri, coca-cola şi fast-food-uri!

Mercenarul îşi zise că nu greşea în totalitate. De o parte cât şi de alta a strâmtorii Bering, cele două mari puteri se comportaseră cu populaţia locală ca nişte adevăraţi colonizatori, fără să ia practic niciodată în seamă interesele indigenilor. Le fuseseră impuse noi valori, un nou sistem economic, o nouă religie şi noi microbi... dar educaţia făcuse cele mai mari ravagii, smulgând tradiţiile din rădăcină. Astfel sufletul unui întreg popor a fost, în câteva decenii, mistuit de focul deseori de artificii al unei civilizaţii zise avansate...

— Când mă gândesc că eschimoşii au supravieţuit marilor glaciaţiuni! zise Katy. Dar, din fericire, se ridică o nouă generaţie! Oameni ca Queruaq, datorită cărora redobândim o parte din mândria şi demnitatea noastră! Dar aceşti oameni sunt jenanţi, periculoşi... Şi atunci sunt asasinaţi!

Se apropie stewardesa, împingând căruciorul cu băuturi. O blondă superbă cu un zâmbet mângâietor.

— Doriţi ceva? întrebă ea.

În alte împrejurări, Frost n-ar fi trebuit să zică decât o vorbă ca s-o agaţe printre trofeele sale de vânătoare... Acum se mulţumi cu un „Nu, mulţumesc”, care suna ca o scuză.

Când se întoarse spre Katy, văzu două lacrimi curgând pe obrajii ei.

— Nu-i nimic... o să-mi treacă, se scuză ea luând batista pe care i-o întindea Mercenarul.

*

* *

După două ore, avionul Boeing al companiei Northwest făcea o buclă deasupra oceanului, înainte de a începe să coboare de la sud-vest spre Anchorage. Spectacolul era grandios. Dincolo de golful presărat cu insule pline de verdeaţă se întindea oraşul, mărginit de bariera veşnic albă a Munţilor Chugash. În apropierea aeroportului, smaraldele cu forme capricioase ale unui şirag de lacuri contrastau cu geometria perfectă a oraşului decupată în pătrate de aleile şi străzile drepte.

— La începutul secolului, aici era doar o mână de locuitori instalaţi în corturi, în jurul unui centru feroviar dispărut după descoperirea de zăcăminte aurifere în regiune. Azi, în acest oraş

fără suflet – un oraş tipic american într-un fel, zise cu ironie Katy – se află concentrată jumătate din populaţia statului a cărei medie de vârstă este de cel puţin treizeci de ani... Şi cărui fapt i se datorează această dezvoltare fulgerătoare? Evident, construirii bazelor militare! Între timp, se înţelege de la sine, satele indiene care se aflau aici au dispărut!

Avionul atinse pista. Aplauzele câtorva pasageri salutară aterizarea reuşită şi puseră capăt expunerii ei.

— Katy, am acceptat – împotriva obiceiului meu – să mă însoţeşti, zise Mercenarul cu un zâmbet autoritar, dar dacă o vei ţine tot aşa cu discursuri de militantă cu suflet mare o să regret că te-am luat cu mine. Deci, dacă nu ai nimic împotrivă, vom relua această discuţie după ce vom rezolva cazul, şi vei vedea că nu sunt barbarul fără lege şi credinţă pe care înfăţişarea şi meseria mea îl poate presupune!

Katy se ghemui în fotoliu ca un copil certat. După această punere la punct, Mercenarul zise cu o voce veselă:

— Să vorbim mai bine despre Wilson, patronul tău... Va trebui să inventăm un scenariu pentru a-mi justifica prezenţa. Cu cât se vor afla mai târziu adevăratele motive, cu atât va fi mai bine...

— Am o idee! exclamă Katy după câteva secunde de gândire.

Îşi recăpătase aerul vesel şi misterios căruia Mercenarul nu ştiuse să-i reziste.

— Te ascult, spuse el, pregătit pentru orice.

*

* *

În mica mulţime care aştepta sosirea pasagerilor – în acea perioadă a anului turiştii erau mai puţin numeroşi şi se înregistrau mai multe plecări decât sosiri – un bărbat de vreo cincizeci de ani, cu o calviţie dibaci ascunsă sub lungile şuviţe şatene, făcea cu mâna.

— El e! zise Katy răspunzându-i la acest semn.

Mike Wilson se încruntă descoperind prezenţa Mercenarului alături de asistenta sa. Acel tip înalt şi brunet, cu o panglică neagră la ochi, căruia îi întâlni privirea de ciclop îi crea o senzaţie de disconfort. Şi această impresie negativă fu primul lucru comun pe care îl avură cei doi bărbaţi, căci nici Frost nu-l găsea foarte simpatic. O întreagă gloată de gânduri se lăsa ghicită sub grimasa lui de bun venit.

— Ai călătorit bine? întrebă Wilson prinzând cu ambele mâini mâna pe care i-o întinsese Katy.

— Perfect! Mike, ţi-l prezint pe domnul Henry Stimson Frost.

Am făcut cunoştinţă în avion.

— Bun venit pe Marele Pământ, domnule Frost! zise solemn Mike Wilson cu o jovialitate puţin cam forţară.

— E numele pe care îl dau indienii din insulele Aleutine, *Alyeska,* care înseamnă „pământ mare”... îi explică Katy pe un ton voit neutru.

Frost strânse mâna care îi fu întinsă.

Toate aeroporturile erau la fel, cel puţin cele din emisfera nordică. Poate că aici fusese făcut un efort mai mare la nivelul decoraţiei... Jumătate din cele două milioane de turişti care vin anual pentru senzaţii tari trec prin Anchorage. Asta permite unele amenajări...

Cei trei traversară holul ca să-şi ia bagajele, de la celălalt capăt, poarta D. Frost stătea puţin mai retras, cum se cuvenea unui străin. Wilson se întoarse de mai multe ori în direcţia lui. Era clar că vorbeau despre el.

— Prin urmare sunteţi scenarist, îi zise Wilson când Frost li se alătură în faţa bandei care aducea bagajele.

Asta fusese ideea lui Katy. Era la fel de bună ca oricare alta. Frost se limită să dea din cap.

— Şi aţi venit să vă documentaţi la faţa locului, pentru un serial televizat, după cum mi-a spus Katy.

— Se va numi *Grand Raids,* preciză Mercenarul rânjind.

— Un lucru care, vă onorează... Credeam că scenariştii nu călătoresc decât prin intermediul bibliotecilor...

— Când se prezintă ocazia să îmbini utilul cu plăcutul, de ce să n-o faci?

Katy părea că se distrează de minune.

— Ştiaţi că Norman Mailer a spus despre Alaska că e „capul de linie nordic al nevrozei”? reluă Wilson.

— Sunteţi un om cultivat, felicitări! replică Mercenarul ca un perfect om de lume ce nu era.

— Asta pentru că aici nopţile sunt lungi... răspunse Wilson schiţând un zâmbet.

Sosirea bagajelor puse din fericire capăt dialogului fără rost.

*

* *

Ca toate oraşele „noi” americane, Anchorage avea un caracter geometric absolut. Aleile, orientate est-vest, şi străzile, toate perfect perpendiculare, aveau drept nume, unele numere şi altele litere din alfabet. Era unul din motivele pentru care Mercenarului îi plăcea mult Europa, unde istoria – în lipsa

aventurii – se întâlnea la fiecare colţ de stradă.

Centrul oraşului se afla doar la vreo zece minute de aeroport. Aşezat în partea din spate a maşinii Volvo, Frost asculta discuţia dintre Katy şi patronul ei cu o falsă nepăsare, prefăcându-se că contemplă decorul deja ameninţat de un întuneric precoce. Katy părea că se bucură de toată încrederea lui, şi chiar mai mult decât atât. Era clar că Wilson avea o slăbiciune pentru ea.

Când amintiră despre moartea recentă a lui Queruaq, ceva sună fals în vocea delegatului pentru Afaceri Indiene. Atât de fals, încât Frost se întrebă dacă nu cumva această dispariţie îi convenea de minune. Desigur, având anumite intenţii faţă de Katy, terenul era acum liber, dar nu era numai asta. Şi apoi Wilson îi recomandase un hotel cu atâta convingere, încât nu putuse să nu considere insistenţa lui cel puţin ciudată...

— Nu vă sfătuiesc să trageţi la cele din centru: *Căpitan Cook, Shemton, Hilton...* Nu numai că preţul este exagerat, dar, ca toate hotelurile de patru stele, nu sunt deloc interesante. Prea atipice! spusese Wilson.

— Nu vă faceţi griji, mă voi descurca, îl asigură Frost.

Dar Wilson insistase.

— Ştiu exact ce v-ar conveni... Un hotel mic, nu mai mult de treizeci de camere. Confortabil, dar simplu şi mai ales calm. Unde nu rişti să te pomeneşti în mijlocul unui val de *cheechakos* încărcaţi cu hărţi şi pliante turistice.

— Ăsta e numele care se dă noilor veniţi, precizase Katy întorcându-se spre el, cu ochii strălucitori de acea apropiere care le era deocamdată interzisă.

— *Samovar Inn* este exact locul care vă trebuie, continuă Wilson. Sunt sigur nu numai că o să vă placă, ci şi că acolo veţi găsi inspiraţia necesară scenariului pe care vreţi să-l scrieţi. Şi dacă doriţi, vă duc până acolo cu maşina...

„Haide şi la *Samovar Inn*, îşi zise Frost. Momeala nu-şi alege singură locul unde e pusă.”

— Nu veţi regreta. În plus, fata de la recepţie e superbă, adăugase Wilson aruncându-i prin oglinda retrovizoare o ocheadă complice de cel mai prost gust.

Apoi ieşiseră de pe Internaţional Airport Road ca să cotească pe Strada C, care îi ducea direct în centrul oraşului, numit abuziv „Downtown”.

— Şi acum că domnul a fost cazat, ce-ar fi să ne ocupăm de noi? Te invit la *Cyrano's...* Te tentează?

Lui Katy îi plăcea acolo. Dar îşi făcuse alte planuri pentru

seara aceea.

— Cum să-ţi spun... începu ea, înainte ca Frost să o aducă discret la ordine.

Automobilul Volvo trecu prin Delaney Park Strip şi viră la dreapta pe Aleea 9. După câteva momente, treceau pe lângă cimitirul oraşului. Frost observă că acolo străzile aveau nume proprii... *Samovar Inn* se afla pe Hyder Street, între Aleile 7 şi 8.

*

* *

— Dacă vreau să vă telefonez, cum fac? întrebă Mercenarul, aplecat la geamul lăsat din partea pasagerului.

Luată din scurt – nu hotărâseră nimic în această privinţă – Katy nu ştia ce să răspundă. Wilson, fără să vrea, îi veni în ajutor. Aplecat în faţa lui Katy, care se pomeni înecată de un fel de after-shave ieftin, îi întinse Mercenarului o carte de vizită.

— Katy va fi la birou mâine. Îi puteţi telefona la acest număr.

Mercenarul luă cartea de vizită, le mulţumi şi se pregătea să-i părăsească când Katy, care între timp reflectase la problemă, îi strigă cu un aer nepăsător:

— Dacă nu mă găsiţi, încercaţi la mine acasă. Sunt în cartea de telefon, la Minik... Catherine Minik.

Wilson încercă să-şi ascundă nemulţumirea şi demară în forţă.

*

* *

Într-o singură privinţă Mercenarul fu nevoit să fie de aceeaşi părere cu Wilson: recepţionera de la *Samovar Inn.* Era pur şi simplu „trăsnet”, astfel încât Frost se simţi imediat „paratrăsnet”! Un păr blond buclat încadra o faţă colţuroasă care contrasta puternic cu restul corpului. Mercenarul, cu coatele sprijinite pe birou, nu vedea deocamdată decât partea de sus, dar vederea era destul de „deschisă” ca să permită explorarea fără riscuri... Bluza ei, întinsă ca o pânză de cort într-o zi cu furtună, era uni, dungată sau în carouri? În ciuda simţului de observaţie foarte dezvoltat, Frost n-ar fi fost în stare să spună.

— Ce doriţi? îl întrebă Miss Alaska clipind, cu privirea ţintă la panglica lui de la ochi.

„O bilă neagră pentru ea”, îşi zise Mercenarul, care clasifica oamenii în două categorii: cei a căror primă privire se îndrepta spre ochiul său valid şi ceilalţi. Dar aceasta nu trebuia să-şi facă nici o problemă: evolua în afara concursului!

— Ce doresc? răspunse Frost. Să iau o cameră dublă, să fac un duş, să am o maşină şi să ne petrecem seara împreună!

Blonda explozivă chicoti ridicol. „Evident, dacă totul ar fi fost perfect, nu s-ar fi aflat acolo, la biroul de recepţie”, îşi zise Frost puţin dezamăgit.

— În privinţa camerei, a maşinii şi a duşului, nu e nici o problemă... dar în seara asta sunt ocupată, se scuză fata.

Frost scoase o ţigară Camel intactă din pachet şi căută bricheta Zippo.

Ea se ridică imediat şi îi oferi foc.

— Nu-i nici o nenorocire... O să fac un duş rece, îi zise Frost printr-un nor de fum, în timp ce fata lua o cheie din cui.

— Dacă vederea spre cimitir nu vă deranjează, vă dau camera douăzeci şi şapte... E cea mai mare.

Frost, cu cheia în mână, se pregătea să pornească spre scară, dar blonda îi adresă un timid:

— Domnule!

Era clar că acum se ridicase în picioare. Frost nu se înşelase. Partea de jos era şi ea la înălţime.

— Poimâine, dacă doriţi, voi fi liberă... spuse ea cu o voce capabilă să decaloteze Polul Sud!

— Voi număra orele... minţi Frost, ca să o măgulească.

Ea clipi de trei ori şi se întoarse la scaunul ei.

Camera, decorată cu un gust îndoielnic, era într-adevăr spaţioasă. Apa caldă era caldă şi presiunea bună. Frost nu dorea deocamdată altceva. Făcu deci un duş, pe care îl termină rece după cum declarase, schimbă hainele şi panglica, apoi îşi zise că era momentul să intre în rolul său de momeală.

O sună pe Katy la ea acasă ca să-i confirme că va veni la ea mai târziu, şi o întrebă unde putea să-şi omoare timpul.

— Pe Spenard Road, la est... Trebuie să te întorci spre aeroport... Cu siguranţă că acolo îţi vei găsi fericirea. La 2435 e *Chilkoot Charlie’s.* E destul de simpatic. Bar, dans, podeaua acoperită cu rumeguş şi obiecte vechi ruginite agăţate pe pereţi. Îţi imaginezi?

— Da, foarte bine... Altceva?

— Pe aceeaşi stradă, pe la numărul 3000 e *Spenardo Da Vinci’s.* Un club de noapte, italian după cum indică numele, cu laser şi decibeli pentru abrutizaţi...

Frost tăie în mintea lui cu o linie numărul acestui local.

— Apoi, dacă îţi plac jazzul şi bluesul, mai e şi *Fly By Nite Club...*

Ăsta se apropia mai mult de gusturile lui.

— Acelaşi drum?

— Da, da... Tot pe Spenard Road, la numărul 4800, confirmă Katy, după care îi spune că numerotarea începea de la sud.

— Cred că voi da o raită pe acolo şi mă voi lăsa ghidat de instinct.

— Ai grijă de tine, Hank, îi şopti ea.

— Promit! o asigură Frost. Voi face tot posibilul ca să mă întorc la tine în bună stare de funcţionare.

*

* *

Spenard Road era un fel de Broadway la scara Alaskăi, unde localurile şi cluburile de noapte erau la o distanţă cam de o milă unele de alte.

După ce mâncă un biftec enorm la *Club Paris,* Frost alese în cele din urmă *Buckaroo,* un local specializat în country. Nu era un fan convins al acestui stil de muzică, dar îi plăcea din când în când să intre în ambianţa virilă a acestui gen de loc, unde revenea la suprafaţă America profundă.

Un grup de patru cow-boy şi o cow-girl, *Oxbow Five,* se mişcau pe scenă masacrând cu voioşie *You've got to go round,* minunata baladă a lui Jerry Whitespoon. Clienţii, printre care Frost zări tot atâţia indieni cât şi feţe palide, aveau cu toţii privirile pierdute dincolo de linia ocru a Munţilor Stâncoşi. Nu mai lipsea decât trosnetul focului şi mugetul îndepărtat al unei vaci izolate...

Mercenarul traversă sala ca să ajungă la bar. Cocoţat pe un taburet pivotant în formă de şa, comandă o bere Budweiser, berea sa preferată. În timp ce îşi umplea paharul, cercetă cu privirea sala.

Nimic surprinzător. Fotografii ale unor vedete şi grupuri folk cu dedicaţii, roţi de căruţe reciclate atârnau suspendate, pinteni încrucişaţi şi centiroane de piele fixate pe pereţi, câteva lămpi vechi de petrol vizitate de zâna electricitate... Tot ce te-ai fi aşteptat să găseşti acolo. De aceea oamenilor le plăcea să vină în acel local.

În cursul acestei cercetări panoramice, Frost avu grijă să nu zăbovească asupra nici unei feţe feminine. O privire prea insistentă ar fi provocat o bătaie generală. Aceste partide de pugilat fac atât de mult parte din ritualul localurilor de country, încât unele sunt echipate cu o perdea de scenă cu grilaj, care să-i protejeze imediat pe muzicanţi.

Oxbow Five îşi terminară serenada în ropote de aplauze, strigăte şi fluierături entuziaste. În timp ce alt grup, *State's Sons,* un trio îmbrăcat numai în piele de căprioară, făcea prezentările,

Frost mai comandă o bere şi aprinse o ţigară Camel.

Prima melodie, *Ride on, ride out, o* cavalcadă îndrăcită, trezi pe toată lumea. Numai un singur client, la o masă de lângă bar, părea la fel de fericit ca un peşte scos din apă. Era un tip înalt şi brunet cu o mustaţă neagră, cu braţul stâng ţinut într-o eşarfa.

Frost mai suportă alte două melodii şi luă hotărârea să schimbe localul.

Imediat ce împinse uşile barului, John Burrel, omul cu braţul în eşarfa, făcu un semn discret în direcţia a doi „indigeni" instalaţi la capătul barului.

*

* *

Frost, care se scotocea prin buzunare de vreo două minute, îşi găsi bricheta Zippo înainte de cheia maşinii, şi profită ca să-şi aprindă ultima ţigară.

După pocnetul provocat de capul brichetei, un alt pocnet, mai înfundat şi mai puternic, răsună la două degete de faţa sa, şi ţigara Camel fu retezată de la jumătate. Cu toţi muşchii încordaţi, Mercenarul se întoarse lent. Un indian stătea la câţiva metri, nemişcat, cu picioarele uşor depărtate. Avea cizme, pantaloni kaki şi o cămaşă în carouri roşii peste un pulover negru pe gât. Frost îl recunoscu pe unul dintre vecinii săi de la bar... Cât se poate de calm, şi fără să-şi ia ochii de la el, omul îşi înfăşură biciul.

Mercenarul auzise de îndemânarea fantastică a acelor *Mushers,* conducătorii de sănii. Cu biciul lor, uneori lung de opt metri, puteau să decapiteze o potârniche în zbor sau să atingă vârful urechii oricărui câine înhămat la sanie.

Cei doi oameni se priviră câteva secunde. Muzica care se auzea dinspre local dădea scenei o înfăţişare de western adevărat... Frost se ghemui brusc şi băgă mâna să scoată revolverul. Indiana Jones nu făcuse nici cea mai mică mişcare. Alt pocnet înfundat răsună în tăcere şi pistolul automat VP 70 M zbură în întuneric... Erau doi! La fel de îndemânatici! Al treilea pocnet îl făcu să geamă. Acum lovise indianul din faţă. Un firicel de sânge curgea dintr-o tăietură la frunte şi îşi pierduse panglica.

Frost renunţă să-şi recupereze pistolul, pe care îl localizase după zgomotul făcut în cădere. Nu voia să stea fără să reacţioneze şi să-şi piardă şi ochiul drept. Trebuia să acţioneze repede.

Cu energia unei feline înfometate, Frost se destinse brusc răsucindu-se în loc şi, sprijinindu-se de acoperişul maşinii, sări

peste maşină...

Ce idee avusese şi el să parcheze mai departe de celelalte maşini! Fără a pierde o secundă, Frost alergă spre şirul cel mai apropiat de maşini.

Totul se petrecu după cum prevăzuse şi sperase. Primul indian, cel care îndrăznise să-i înjumătăţească ţigara, trebuia să fie primul care reacţiona. Se deplasă în stânga ca să-l poată opri din alergare. Pentru asta trebuia să-i împiedice picioarele.

Imediat ce auzi suflul biciului, mai înainte ca cureaua de piele să i se încolăcească după picioare, se lăsă să cadă, transformându-şi căderea într-o rostogolire, apucă cureaua lungă de piele şi trase brusc cu toată puterea. Indianul cu cizme, surprins de manevră şi în imposibilitatea de a da drumul biciului, se dezechilibră. Celălalt sosea şi el, prin partea din faţă a maşinii Chevrolet. Dar Mercenarul sărise deja peste omul aflat la pământ. Cuţitul său Gerber MK II îi apăruse în mână ca prin minune. Frost îl apăsă pe gâtul indianului, imobilizându-l cu cealaltă mână şi cu genunchiul.

— Aruncă biciul! îi strigă celui de al doilea om care nu mai ştia ce să facă şi în cele din urmă preferă să plece cu el.

— Scoală! îi ordonă Mercenarul fără să-i dea drumul.

Omul nu opuse nici o rezistenţă.

Un moment mai târziu, după ce-şi recuperă arma, Frost se simţi mai liniştit. Îl lipi pe indian de Chevrolet şi ţeava pistolului luă locul lamei cuţitului.

— Cine te-a trimis? Omul se uita la el zâmbind, de parcă ar fi vrut să spună: „N-ai decât să întrebi, că nu vei putea niciodată să faci un indian să vorbească!”

— Bine... Pentru că, după toate aparenţele pari surd, n-ar trebui să te deranjeze prea tare dacă-ţi pierzi o ureche...

Cu privirea cât se poate de dură, Frost puse ţeava armei la tâmpla prizonierului şi acţionă lent mecanismul de armare... Omul încercă să scape din mâna lui, dar nu reuşi. Pe faţa lui apăru brusc o expresie de panică. „A mers, o să vorbească”, îşi zise Frost.

Dar Mercenarul se înşelase... Nu de el îi era frică indianului, ci de ceva ce văzuse... Se auzi pocnetul înăbuşit al unui arme cu surdină. Frost fu stropit de sânge şi dădu imediat drumul cadavrului care se prăbuşi pe asfalt.

Nemişcat şi la pândă, Mercenarul scrută întunericul. Parcarea era învăluită într-o linişte uluitoare. Această aşteptare sterilă fu acompaniată de o melodie veselă cântată la armonică.

CAPITOLUL V

23:54. Katy nu se întorsese. Frost porni motorul şi îl lăsă să meargă la relanti ca să beneficieze de încălzire.

Un bărbat ieşi dintr-o casă apropiată punându-şi mănuşile şi trecu prin faţa Chevrolet-ului fără să-i remarce prezenţa.

Frost porni radioul şi alese la întâmplare un post. Imediat se auziră acordurile unei chitare hawaiene. Afară, termometrul probabil că atinsese minus zece grade Celsius. Îşi aminti ce scriau pliantele turistice: Alaska, ţinutul contrastelor!

Cu ochiul închis, nu ca să se imagineze lungit pe o plajă de nisip alb, ci pentru a-şi rememora mai bine diferitele detalii ale acestui caz, Frost trecu în revistă situaţia.

Cursa, ca şi agresiunea de la New York, eşuase. Dar nu din aceleaşi motive. De data asta, Frost scăpase pentru că avusese mare noroc şi se alesese cu o tăietură deasupra ochiului sănătos şi certitudinea că ridicase capul unui coş cu scorpioni. Un om murise chiar sub ochii lui. Un om care plătise foarte scump dreptul de a tăcea.

Cei doi indieni, cu care avusese de-a face, era clar că nu erau nişte amatori. Îşi cunoşteau bine meseria. Ghinionul lor fusese însă că nimeriseră peste un expert, unul dintre cei mai buni.

Cine să fi recrutat acest „comitet de primire”? Adică cine era la curent cu prezenţa lui acolo? Oricât s-ar fi gândit, nu ajungea decât la trei nume: Katy Minik, Mike Wilson şi păpuşa gonflabilă de la *Samovar Inn.*

Recepţionera de la hotel nu putea fi însă amestecată. „Sau, îşi zise Frost, ar mai trebui să pun pe listă ceilalţi o sută optzeci de pasageri din Boeing, stewardesa, precum şi pe Gérard, şeful chelnerilor de la *Cepşoara,* cu care schimbase câteva cuvinte despre Alaska. Pe primul loc se menţineau deci delegatul pentru Afaceri Indiene şi Katy. Wilson nu părea omul care să poată organiza acest tip de festivităţi”. În ceea ce o privea pe Katy, deşi nu ştia despre ea decât ce binevoise să-i spună, Mercenarul nu şi-o putea imagina atât de perfidă şi nici n-o vedea în rolul lui Iuda. Chestie de intuiţie, de experienţă profesională şi poate şi de orgoliu.

Probabil că îi scăpa ceva. Preferând să ia totul de la zero şi să ajungă la origine, adică la asasinarea lui Queruaq, Frost se hotărî să urmeze această pistă şi amână pe a doua zi ceea nu putea să

facă în acea seară.

Cineva îi bătu în geam. Mercenarul tresări şi duse automat mâna la armă.

Era Katy, care făcu ochii mari înspăimântată descoperind sângele de pe hainele lui.

— Urcă! zise el.

Ea ocoli maşina în fugă.

— Hank, eşti bine? Ai fost cănit?

— Am vrut neapărat să mă bărbieresc înainte de a veni la tine, şi uite rezultatul! glumi el.

— Ce s-a întâmplat? Ce-i cu sângele ăsta? întrebă ea deja pe jumătate liniştită.

— Îţi voi povesti, răspunse Frost, voit evaziv demarând.

Katy părea cu adevărat foarte tulburată. Uşurat, o tăie imediat de pe lista suspecţilor. Mai rămânea Wilson.

— Nu rămânem la mine? întrebă Katy îngrijorată.

— Nu, în seara asta dormi la hotel.

— Să dorm? Ce idee! replică ea provocatoare.

La radio se transmitea acum buletinul meteo. A doua zi nu se anunţă ploaie.

*

* *

În timp ce Mercenarul gusta în camera sa cu numărul 27 din deliciile odihnei războinicilor, Mike Wilson forma numărul colonelului Makarenko.

John Burrel se ridică din fotoliu şi îşi umplu paharul de whisky.

— Fără să vreau să-ţi comand, ai putea să mă serveşti şi pe mine! îi spuse Wilson, cu o dispoziţie cu atât mai neospitalieră cu cât Makarenko întârzia să răspundă.

— Mike Wilson! zise el, gata să ia poziţie de drepţi când fostul colonel KGB răspunse în cele din urmă.

— Ce s-a întâmplat? Ai insomnie? îi zise Makarenko ironic.

Tonul era dispreţuitor. Era trecut de miezul nopţii. Makarenko putea să bănuiască că acel imbecil de Wilson nu-l trezea din somn ca să-i spună somn uşor.

— Cred că avem o problemă, bâigui Wilson, cu fruntea la fel de asudată ca şi mâinile.

— Ce? Iar! bombăni colonelul.

Wilson luă paharul pe care i-l întindea Burrel şi îl goli pe nerăsuflate ca să-şi dezmorţească stomacul.

— Asistenta mea, Katy Minik, îţi aminteşti, iubita lui Queruaq... S-a întors de la New York cu două săptămâni mai devreme decât

fusese prevăzut.

De cealaltă parte a strâmtorii Bering, Makarenko îşi aprinse o ţigară americană aşteptând urmarea.

— În avion a întâlnit un om destul de ciudat, care nu pare a fi ceea ce pretinde. S-a prezentat ca fiind scenarist. Dar am mirosit imediat ceva necurat. Părerea mea e că minte. În privinţa asta, eu şi Burrel suntem perfect de acord.

— Ce mai e şi cu povestea asta? strigă Makarenko în receptor.

— Are numai un ochi şi peste celălalt poartă o bantă. Acest detaliu m-a alarmat. Nu e primul chior care face film, dar...

— John e lângă tine? zise Makarenko întrerupându-l.

— Da, ţi-l dau, se grăbi să răspundă Wilson uşurat, înainte de a întinde receptorul cu un zâmbet cinic.

John Burrel explică de ce şi cum luase hotărârea să-i întindă o cursă omului respectiv.

— Mi-am zis că dacă-i pun pe Tepakaq şi pe Kaalariq să-l sperie puţin, vom vedea cu cine avem de-a face.

— Şi?

— Şi, tipul a scos un puşcoci care nu era deloc recuzită! Şi după ce Tepakaq l-a dezarmat, tipul a găsit mijlocul să-l trimită la pământ şi să-i pună la gât un cuţit care nu era deloc de lemn! Omul ăsta e scenarist cum sunt eu coafeză!

Urmă o tăcere. Makarenko reflecta.

— Şi asta nu e tot, adăugă Burrel, acum şi el puţin încordat. Tepakaq e mort.

— Cum aşa? răcni Makarenko.

— Eu l-am lichidat. Dar n-am avut de ales... Cu siguranţă c-ar fi vorbit!

Colonelul ceru detalii şi i se prezentă o relatare rapidă şi precisă a scenei din parcare, fără a se uita fuga lui Kaalariq – „Va trebui să ne ocupăm şi de el”, precizase el în treacăt – şi începutul de interogatoriu.

— Cunoşti numele acestui tip? întrebă Makarenko drept răspuns.

Burrel se întoarse spre Wilson care, proţăpit în faţa ferestrei, se uita cum ningea.

— Cum îl cheamă?

— Pe cine? întrebă Wilson cu mintea vagă.

— Pe omul care a văzut ursul!

— Frost, Henry Frost. Mai are un nume dar l-am uitat.

Burrel transmise informaţia şi întrebă ce trebuia să facă.

— Voi suna mai târziu, spuse Makarenko, după care întrerupse

convorbirea fără să închidă. Voia să dea un telefon unui fost coleg din KGB, Marc Donskoi, un adevărat *who's who* al micii lumi paralele şi subterane care era spionajul.

John Burrel închise şi se întoarse spre Wilson.

— Un whisky bun, zise el după ce-şi goli paharul. Dar nu mă prea omor după *pure malt.* N-ai nişte vodcă?

Wilson strânse pumnii. Tipul îl călca pe nervi rău de tot.

*

* *

Katy îşi scoase tricoul pe care i-l împrumutase Frost în chip de pijama, apoi se aşeză în patru labe pe mochetă ca să-şi ia de jos slipul care ajunsese sub pat.

Încremenit în faţa oglinzii, cu faţa plină de spumă de ras, Frost contempla spectacolul cu nostalgia unui turist care se depărta de o plajă de vis.

— Vreau să-ţi cer un serviciu, zise el revenind la preocupări mai serioase.

— Tot ce vrei...

Având în vedere că scara hotelului se termina în spatele biroului blondei, Frost voia să facă o mică experienţă înainte de a o şterge definitiv de pe listă.

— Aş vrea să dai un telefon, îi spuse el venind lângă ea.

— Imediat? întrebă Katy, acum ocupată să-şi încheie sutienul.

Frost o cuprinse după mijloc şi o răsturnă pe pat.

— Peste un sfert de oră, îi răspunse el muşcându-i uşor lobul urechii drepte.

După un sfert de oră, Katy îşi punea din nou sutienul.

— Deci, pe cine vrei să sun?

— N-are importanţă, pe cine vrei. De exemplu pe Wilson.

Katy se arătă mirată.

— Şi ce să-i spun?

— Nu ştiu. De exemplu, să-i mulţumeşti pentru seara remarcabilă petrecută în compania lui.

— Nu înţeleg. Unde vrei să ajungi?

Frost îi explică scopul operaţiunii.

— Chiar crezi că această blondă platinată e bună şi de altceva decât să rumege gumă de mestecat? zise Katy cu o frântură de gelozie în glas.

— Aştepţi treizeci de secunde înainte de a suna. Da? îi recomandă el zâmbind înainte de a închide uşa.

Aşezată pe pat, Katy aşteptă cuminte, apoi ridică receptorul şi formă numărul lui Wilson.

În acelaşi moment, Frost, cu ochiul lipit de crăpătura uşii care dădea în hol, o dezbrăca pe recepţioneră din privire. Blonda îşi pilea unghiile cu concentrarea unui evadat care ataca ultima gratie. Deodată se aprinse un beculeţ pe biroul ei. Blonda lăsă imediat pila şi ridică încetişor receptorul.

Lui Frost nu-i venea să creadă: tipa asculta convorbirea. Uzase de acest test ca să fie cu conştiinţa împăcată, fără să fie convins că rezultatul va fi pozitiv. I se părea incredibil ca acea tipă să facă pe Mata Hari. Nu mai puteai să ai încredere în nimeni!

După ce, trei minute mai târziu, beculeţul centralei telefonice se stinse, indicând sfârşitul convorbirii, blonda închise şi ea, deschise un sertar din dreapta sa şi scoase o sticluţă cu ojă.

După ce ezită un moment, Frost preferă să bată fierul cât e cald.

— Cucu! Eu sunt! zise el ieşind din ascunzătoare.

Fata tresări violent şi lăsă să-i scape sticluţa cu ojă.

— Bravo! Din cauza dumitale mi-am pătat pantalonii!

Luă o batistă de hârtie din geantă şi se ridică. Frost se aşeză în faţa ei cu un aer ameninţător.

— Prin urmare, asculţi pe la uşi? Să ştii că asta nu e bine deloc!

— Tu asculţi la uşi! zise ea cu un aplomb surprinzător. Frost se hotărî să schimbe tactica. Zăhărelul era preferabil biciului.

— Sunt teribil de dezamăgit... Şi îmi făcusem planuri cu tine...

— Zău! Ce fel de planuri? se fandosi bomba sexuală venind să-şi strivească balcoanele de pieptul lui.

— Sunt scenarist, cunosc multă lume la Hollywood, minţi Frost după ce-şi recăpătă suflul. Cu fizicul tău, nu-ţi va fi deloc greu să te impui. Dar după cele petrecute, mărturisesc că nu mai sunt chiar atât de entuziasmat.

Din fericire pentru Frost, starleta decepţionată se întorsese la scaunul ei. El aşteptă în tăcere, apoi îşi trecu mâna prin buclele blonde.

— Nu din vina mea, începu ea.

Câştigase, restul avea să vină destul de repede.

*

* *

În acea ţară, unde un locuitor din trei deţine brevetul de pilot şi unul din cinci are avionul lui personal, nu fusese uşor să găsească un aparat cu două locuri. Cu atât mai mult cu cât Katy, coechipiera lui întâmplătoare, avea destule relaţii.

Părăsiseră aerodromul Merill Field, la sud-est de Anchorage,

pe la zece şi jumătate. Dacă timpul avea să se menţină aşa calm, aveau toate şansele să ajungă la începutul după-amiezii la Koniukuk, satul unde în urmă cu cinci zile sania cu cadavrul lui Queruaq îşi făcuse o intrare teatrală.

— Încă nu-mi vine să cred că Wilson e implicat în moartea lui Queruaq! zise Katy după o lungă tăcere. Ce ipocrit! Când mă gândesc la tot ce mi-a spus cu o voce emoţionată despre calităţile şi despre curajul lui!

Zgomotul motorului o obliga să ridice glasul.

— O iei cam repede! o corectă Frost. Deocamdată nu suntem siguri decât de faptul că i-a cerut acelei fete să ne spioneze!

— Totuşi e clar! Tot el e cel care ţi-a întins cursa de seara trecută!

— Poate! Şi tot el pusese să fii urmărită la New York organizând comitetul de intimidare!

Survolau râul Sutsena. În curând avea să apară Talkeetna şi intrarea Parcului Denali.

— Ar fi trebuit să ne ducem imediat la el! zise cu regret Katy.

— N-ar fi servit la nimic! Cu siguranţă că ar fi negat imediat totul! Şi chiar dacă are o îndoială asupra activităţii mele de scenarist, nu vreau să pun capăt acestei situaţii incerte!

— Fata i-a spus totul!

— Nu e sigur! În schimb, e aproape sigur că Wilson nu va fi deloc fericit să afle că ţi-ai petrecut noaptea la hotel!

Katy zâmbi. Îşi imagina mutra patronului ei care, văzând-o că îi respinge avansurile, o trecuse în categoria inabordabilelor. Mândria lui masculină avea să primească o lovitură serioasă când va afla că se culcase cu un om întâlnit cu o zi înainte în avion.

Frost îi puse mâna pe coapsă. Ea o luă cu tandreţe, o lăsă lângă umărul ei şi închise ochii. Simţea lipsa somnului.

Muntele MacKinley, punctul culminat al Americii de Nord, înalt de 6194 metri, se afla acum la o distanţă de o jumătate de oră de zbor. După admirabilul peisaj de lacuri şi păduri, în curând aveau să ajungă la gheţarul Kahitana, lung de şaptezeci de kilometri. Atunci, masa impozantă a gigantului avea să ocupe o treime din orizont.

Vederea era de toată frumuseţea. O clipă, se gândi s-o trezească ca să profite şi ea de spectacol, apoi renunţă. Avea nevoie să simtă efectele singurătăţii.

Şi apoi, Frost era mai îngrijorat decât lăsa să se vadă. Faptul că delegatul pentru Afaceri Indiene putea să fie implicat lăsa să

se presupună că acest caz nu era chiar atât de simplu pe cât presupusese la început. Şi poate că era mult mai periculos. Wilson nu era în stare să fi organizat totul. Trebuiau căutate în altă parte creierul şi braţul care executase operaţiunea. Şi asta îl preocupa pe Mercenar.

Luă o ţigară Camel, văzu că e ruptă şi aprinse alta. Katy murmură câteva cuvinte vagi schimbându-şi poziţia.

Avionul lăsase Munţii Kuchkokwim în urma lui şi panglica albastră a râului Yukon se profila în depărtare când Katy se trezi din somn.

— Cât e ceasul? întrebă ea înfiorându-se.

Frost împături planul de zbor.

— Dormi de mai bine de o oră!

— Te-am visat, mărturisi ea lipindu-se de el.

Frost regretă tare mult că acel tip de avion nu era echipat cu pilot automat.

*

* *

Kutsikitnok, ghemuit pe podeaua celulei, se chinuia de mai bine de douăsprezece ore fără să poată adormi.

Patru soldaţi din tabără veniseră după el în timpul nopţii în baraca lui. După ce-l aruncaseră cu brutalitate din pat, îl zvântaseră în bătaie strigându-i cuvinte pe care nu le înţelegea.

Quaaqqutsiaq, prietenul, fratele său, vrusese să-i ia apărarea şi se aruncase asupra soldaţilor ca un *quoarfaa,* un urs înfuriat.

— *Aki! Wquorsuaq!* Înapoi! Capete de rahat! răcnise el lovindu-i cu braţele pe cel mai apropiat dintre ei.

Soldatul căzu pe spate pe colţul patului de lemn al cărui picior se rupse din cauza şocului. Dar Quaaqqutsiaq, ca toţi ceilalţi eschimoşi din tabără, nu mai avea destulă forţă ca să-i învingă pe ceilalţi trei soldaţi care se repeziră cu sălbăticie asupra lui. Kutsikitnok îl văzu în curând prăbuşindu-se, cu faţa plină de sânge.

În dormitorul comun erau vreo doisprezece, dar nici unul nu reacţionase. Unii nici măcar nu se treziseră. Ceilalţi se mulţumiseră să privească scena cu indiferenţă. Vodca şi drogurile îi făcuseră de mult timp să-şi piardă simţul onoarei, orice noţiune de solidaritate. Deveniseră mai rău decât nişte câini fără stăpân, gata să se sfâşie între ei pentru o bucată de carne sau câteva ruble. În tabără nu mai erau eschimoşi, ci doar epave măcinate de radiaţii, alunecând lent şi fără să ştie spre moarte.

Intervenţia lui Quaaqqutsiaq nu fusese totuşi inutilă. Sălbăticia soldaţilor găsindu-şi altă ţintă, Kutsikitnok fusese cruţat. Se limitară să-l împingă cu brutalitate în direcţia uşii, fără să-l lase să-şi ia cizmele din piele de urs, singurul bun pe care îl mai deţinea.

Când ajunseră la celălalt capăt al curţii, Kutsikitnok avea picioarele amorţite. După ce-l aruncaseră în acea încăpere întunecoasă, fără ferestre şi fără lampă, fusese nevoit să se maseze mult timp ca să pună din nou în mişcare circulaţia.

Îi era frig, dar cu asta se putea acomoda uşor, ca şi cu foamea. Eschimosul trecuse şi prin alte încercări, mult mai grele. Şi apoi, nu-i mai păsa de nimic, pentru că ştia că are zilele numărate, aşa cum ştia din acea încăpere cufundată în întuneric că afară soarele asfinţise. Existau lucruri pe care un bun eschimos le putea simţi.

Uşa se deschise şi fu orbit de fasciculul unei lanterne. Doi soldaţi, alţii doi, cărora le ghici siluetele întunecate, intrară în încăpere. Kutsikitnok aşteptă fără să mişte. Lumina se apropie până la câţiva centimetri de faţa lui.

— *Stoitié!* Scoală-te! ordonă cel care ţinea lanterna.

Kutsikitnok, cu capul băgat între braţe, se pregătea pentru durere. Dar nu urmă nici o lovitură. Soldaţii îl apucară fiecare de la o subsuoară şi îl ridicară în picioare.

— *Idité! Makarenko roşieti vidieti tiéba!* Mergi! Makarenko vrea să te vadă! răcni al doilea soldat însoţind ordinul cu o lovitură cu patul armei în şale.

Surprins de această lovitură la care nu se aştepta, Kutsikitnok căzu în genunchi.

— *Stoitié! Stoitié!*

Se ridică cu greutate, şi toţi trei părăsiră încăperea în care Kutsikitnok nu avea să se mai întoarcă.

Traversară curtea în diagonală, spre locul unde se afla colonelul. De data asta, eschimosul ţopăia ca să întârzie muşcătura frigului, făcându-i pe cei doi soldaţi să se prăpădească de râs.

Makarenko îl aştepta în biroul său. În faţa lui, pe birou, se afla un pistol. Cu zâmbetul lui sadic din cele mai rele zile ale sale, i se adresă în limba lui:

— Tu i-ai vorbit lui Queruaq, nu-i aşa? începu el. Ştiu, mi-a spus unul dintre „fraţii” tăi.

Nepăsător, eschimosul privea drept în faţa lui.

— Queruaq a murit, de cinci zile.

Kutsikitnok lăsă ochii în jos şi se uită ţintă la colonel. Până în acel moment se agăţase de speranţa că Queruaq putuse să ajungă la el acasă teafăr. Moartea sa îi năruia această speranţă.

Ştiindu-se pierdut, Kutsikitnok se repezi la colonel urlând. Cei doi soldaţi, luaţi prin surprindere, nu făcură nici cel mai mic gest. Dar Makarenko reacţionă prompt. Apucă pistolul. Dar eschimosul era deja asupra lui. Colonelul nu avu timp să tragă. Putu doar să-l lovească cu reversul mâinii înarmate.

Eschimosul simţi şocul în tâmplă şi văzu biroul venind cu repeziciune spre el. Înainte de a se putea ridica, auzi un bubuit de tunet lângă urechea lui dreaptă, apoi nimic. Nimic în afară de marea tăcere albă a morţii.

Makarenko puse arma la loc şi le făcu semn celor doi soldaţi, încă sub efectul şocului, să scoată cadavrul afară.

„Pe asta am rezolvat-o”, îşi zise el. Dar nu era totuşi liniştit. Altceva îl preocupa foarte mult. Marc Donskoi îl sunase în acea dimineaţă ca să-i anunţe că Henry Frost, mai cunoscut sub numele de Mercenarul, era un agent CIA. „Unul dintre cei mai buni”, precizase Donskoi.

CAPITOLUL VI

— Uite acolo satul! zise Katy, cu degetul îndreptat înainte.

Frost era mulţumit că vedea în sfârşit ţinta acelei lungi călătorii. Monotona imensitate a acelui peisaj de un alb uniform şi frigul care domnea în carlingă îi cam amorţiseră picioarele.

În timp ce cobora spre sat, simţi că nu mai avea aceeaşi plăcere. Se aşteptase să găsească, departe de orice regiune civilizată, un sat tipic, încă intact, cruţat. În loc de asta, descoperea case de lemn mai mult sau mai puţin aliniate de o parte şi de alta a unor străzi care nu aveau nici o raţiune să existe. Trecuse şi pe acolo cultura albilor.

Acum distingea câteva siluete, de copii mai ales, agitând braţele în direcţia lor.

— Priveşte, ne aşteaptă!

Katy îi indică acum un grup de oameni la est de sat. Erau vreo douăzeci de persoane şi aproape tot atâtea scutere.

După un tur de recunoaştere, Frost începu coborârea.

— Chestia practică aici, zise el trăgând de manşă, e că nu rişti să ieşi de pe pistă!

Când avionul-taxi se opri în cele din urmă, oamenii alergară în întâmpinarea lor. Katy făcu prezentările în timp ce Frost dădea mâna cu ei. Sakaeunnguaq, Ululik, Nivikannguaq, Aquatangak...

— Cred că n-am să pot reţine toate aceste nume, sunt prea complicate, se scuză Frost.

Katy se grăbi să-l liniştească.

— Asta nu e foarte important. Eschimoşii nu au aceeaşi conştiinţă a personalităţii ca noi. „Eu”-ul e practic absent din vocabularul lor.

*

* *

O jumătate de oră mai târziu, Frost şi Katy beau ceai fierbinte în baraca care li se pusese la dispoziţie. Ea consta într-o singură încăpere, care era însă mare, spaţiul fiind amenajat în jurul unei sobe centrale. Pieile întinse pe pereţi constituiau un izolant eficace. Înăuntru domnea o temperatură de douăsprezece sau treisprezece grade. Nu ai fi putut să stai în tricou, dar era destul de plăcut.

Frost şi Katy stătea chiar pe podea pe o blană superbă de urs alb. Această atenţie, îi explicase ea, era un mod de a le ura bun

venit. Aici blana de urs se vindea cu două-trei mii de dolari, preţul unui scuter, şi rareori folosea ca covor.

Li se mai pregătiseră tot felul de bucate reci şi calde, puse în farfurii fin sculptate. Frost mâncă evitând să pună prea multe întrebări. În mod ciudat, Katy se dovedi mai mofturoasă decât el. Totul era însoţit de *qajok,* o supă de carne, şi de *immiak,* berea locală.

— Tot nu mi-ai spus de ce-am venit aici, îi zise Katy mestecând o bucată de carne uscată.

— Nu ştiu ce caut, dar sper să găsesc un indiciu, o pistă, orice care să ne poată duce la asasinul sau asasinii lui Queruaq.

— Nu înţeleg, insistă Katy. La Anchorage aveam o şansă să-i găsim! Acum suntem aproape siguri că Wilson e amestecat!

Frost se şterse pe mâini şi aprinse o ţigară Camel strâmbă.

— Da, numai că nu e singur. Ştiu că în tinereţe a fost amator de mari expediţii şi de călătorii extrem de periculoase, dar nu-l prea văd venind aici, înarmat cu o puşcă automată, ca să tragă în logodnicul asistentei sale.

Înţelegând că făcuse ceea ce se numeşte o gafa, Frost se grăbi să continue:

— Şi pe de altă parte, nu voiam ca tu sau eu să servim drept ţinte fără să ştim de unde şi când se va trage iar în noi. Până acum s-au limitat să-i lichideze pe cei care puteau să vorbească – Queruaq şi tipul cu bici din parcare – dar în curând îi vor ataca pe cei care vor să afle. Poţi să mă crezi pe cuvânt, totdeauna se întâmplă aşa. De aceea era mai bine să părăsim Anchorage şi să încercăm să găsim cât mai repede posibil un mijloc de a face presiuni asupra patronului tău adorat.

Un adolescent intră cu câteva haine groase pe care le aşeză pe jos. Hanorace, cizme groase din blană de urs, cizmele interioare din piele de iepure, şi mănuşi. Apoi, fără să-şi ia privirea de la Frost, adolescentul transmise mesajul care îi fusese încredinţat şi plecă în fugă.

— Ni s-a transmis, traduse Katy, că dacă am mâncat bine şi ne-am odihnit bine, sunt gata să ne primească.

— Atunci să mergem! zise Frost ridicându-se.

Se făcuse deja noapte, o noapte senină şi rece. Gheaţa avea acum o culoare gri-violacee pătată de un alb-cenuşiu. În timp ce se deplasau, în hainele groase, spre altă baracă, cea mai mare din sat, Katy îi amintea regulile elementare ale protocolului local.

— Nu uita că trebuie să rămâi în picioare, în stânga uşii şi să aştepţi să te invite ca să vii să te aşezi în cerc. Când e să

vorbeşti, la fel, trebuie să aştepţi să fii întrebat. Trebuie să mai ştii că, cu cât vei vorbi mai puţin, cu atât vei fi mai apreciat. Fraze scurte, esenţialul, nu cuvântări inutile.

— Nu-ţi face griji, o linişti Frost. Nu sunt vorbăreţ de felul meu.

Totul se petrecu cum îi spusese Katy. Frost stătu în picioare vreo douăsprezece minute în timp ce tânăra femeie discuta cu grupul, după toate aparenţele despre el şi despre motivul venirii lor.

Se aflau acolo vreo cincisprezece oameni, cei mai mulţi tineri. Câţiva aveau pieptul gol, ceilalţi purtau cămaşă. Frost remarcă faptul că bătrânii stăteau puţin mai retraşi şi că practic nu vorbeau. Contrar situaţiei din alte regiuni ale globului, bătrâneţea nu era aici sinonimă cu înţelepciunea, iar omul cel mai important dintr-un sat nu era cel mai bătrân, ci cel mai bun vânător.

De tavanul jos erau agăţate câteva lămpi cu kerosen. Într-un colţ, trei femei şuşoteau aruncându-i câte o privire discretă. După ce preparară ceaiul şi cafeaua, îşi reluaseră cusutul. Katy îi spusese că coseau atât de strâns încât materialul devenea impermeabil.

Unul dintre bărbaţi îi făcu semn lui Frost să vină lângă ei, şi i se făcu loc în cerc în faţa lui Katy. Toţi îl examinară în tăcere, cu o faţă inexpresivă. Frost, la fel de impasibil, înfruntă fiecare privire.

Un bărbat se întoarse spre Katy şi îi spuse câteva cuvinte care o făcură să zâmbească.

— Vrea să ştie cum ţi-ai pierdut ochiul, traduse Katy.

Frost se aşteptase la orice, numai la asta nu.

— Într-un accident de vânătoare, improviză el.

Răspunsul fu întâmpinat cu o serie de *ieh*! Apoi începură comentariile. Abia atunci îşi dădu seama Frost că alesese un motiv cum nu se putea mai potrivit.

Un tânăr i se adresă într-o engleză aproximativă. Cei care foloseau cel mai bine limba de adopţie părăsiseră satul.

— Povesteşte tu nouă cum! Care animal? Mare?

Frost se gândi un moment.

— Explică-le că a fost un mistreţ, îi ceru el lui Katy.

Toţi o ascultară cu un interes din ce în ce mai mare, făcând risipă de exclamaţii aprobatoare. O tăcere scurtă însoţită de câteva mimici şi mişcări de cap satisfăcute urmară descrierii imaginate de Katy. Când Frost vorbi din nou, interpreta lui, începu să traducă pe măsură ce vorbea.

— S-a întâmplat în Europa, de cealaltă parte a oceanului, într-o ţară care se numeşte *Franţa.* În această ţară sunt mulţi mistreţi. Vânam cu un prieten pe nume Martin. Era într-o dimineaţă de toamnă la orele zece.

Frost se văzu nevoit apoi să explice ce era aceea toamnă, ceea ce nu fu deloc uşor în acea regiune unde un dicton spune, cum aflase de la Katy, că există patru anotimpuri: iunie, iulie, august şi iarna.

— Urmăream de o oră un mistreţ mare de cel puţin patru sute de livre, continuă Frost. Deodată, în timp ce prietenul meu Martin îşi umplea pipa cu tutun, animalul a ţâşnit dintr-un tufiş, doar la câţiva metri de el. Martin nu a avut timp să reacţioneze; animalul a sărit la el şi l-a dat jos.

Furat de povestire, Frost uitase să rămână la fraze scurte. Dar practic nimeni nu era supărat din această cauză. Onomatopeele curgeau gârlă, auditoriul era captivat. Katy îşi ascundea cu greu scepticismul.

— Căzând, Martin s-a lovit cu capul de o stâncă şi şi-a pierdut cunoştinţa. Mistreţul începea să se înverşuneze asupra lui mârâind şi lovindu-i pieptul cu dinţii lui lungi şi curbaţi. Trebuia să fac ceva. Martin era deja plin de sânge.

Acest gen de detalii era de mare efect. Eschimoşii exclamau întruna impresionaţi. Katy, prinsă şi ea de povestire, traducea fără să-şi mai ia ochii de la el.

— Mă aflam la cinci metri de acolo, gata să trag dar complet neputincios. Nu numai că trebuia ca primul glonţ să fie mortal, căci un mistreţ rănit este şi mai periculos, dar riscam să-mi rănesc prietenul.

Ca un bun povestitor, Frost făcu o pauză calculată cu mare dibăcie.

— Nu aveam altă soluţie decât să las puşca şi să trec la lupta corp la corp. Dar în momentul în care m-am aruncat asupra animalului, el s-a întors spre mine lovind puternic cu capul şi unul dintre colţi mi-a intrat în ochi.

Katy nu-şi putu reţine o grimasă de oroare.

— Ce s-a întâmplat cu mistreţul? întrebă unul dintre eschimoşi.

— L-am ucis!

— *Noammattoq!* A acţionat bine! spuseră în acelaşi timp mai mulţi eschimoşi.

— Ucis cu ce? Cu mâinile? întrebă pe un ton dispreţuitor cel care vorbea engleza.

Ceilalţi izbucniră în râs chiar mai înainte ca tânăra femeie să fi apucat să traducă.

— Nu! răspunse calm Frost. Cu asta...

Ridică cracul blugilor şi scoase din teaca prinsă de piciorul drept impresionantul Gerber cu mânerul acoperit de piele.

Efectul fu instantaneu. Încăperea fu învăluită de o tăcere pe care nici cuţitul său n-ar fi putut s-o taie!

Arma trecu din mână în mână, provocând priviri admirative. Fiecare îl cântări, se uită atent la ea, verificându-i tăişul pe unghie.

Când cuţitul ajunse la tânărul sceptic, acesta îi testă balansul, îl prinse de vârful lamei şi, brusc, cu o forţă şi o repeziciune extraordinare, îl aruncă în direcţia lui Frost. Cuţitul trecu atât de aproape de faţa lui, încât auzi şi simţi curentul stârnit de el pe ureche. Arma îşi termină cursa înfigându-se, în spatele lui, în imaginea unui calendar agăţat de perete, în mijlocul rozetei formate de autostrăzi.

— E un cuţit bun! zise tânărul eschimos ridicându-se să-l ia.

Toată lumea îşi manifestă zgomotos mulţumirea. Curajul şi forţa Mercenarului fură îndelung comentate. Unii veniră chiar să-l felicite trăgându-i câte o palmă pe braţe şi în spate. Ambianţa era net mai călduroasă. Se spărsese gheaţa!

— Chiar s-a întâmplat aşa? întrebă Katy încă impresionată.

— Crezi că aş fi îndrăznit să-i mint pe prietenii tăi? replică Frost luând cutia de bere pe care i-o întindea Qipirorsuaq, tânărul sceptic.

În ochii lui bridaţi, Frost citi promisiunea unei noi prietenii.

*

* *

Mercenarului nu-i fu apoi deloc greu să-i facă să povestească în detaliu sosirea în sat a cadavrului lui Queruaq. Fiecare voia să facă precizări.

Totuşi nu află nimic nou faţă de ce ştia deja, în afara câtorva elemente despre starea câinilor la sosire, poziţia cadavrului – Queruaq se legase de sanie ca să nu cadă pe drum – şi despre materialul din care lipseau câteva elemente precum cortul.

Din toate astea reieşea faptul că Queruaq fusese într-adevăr asasinat şi că ţinuse neapărat să-i fie găsit cadavrul. De ce? Doar ca să nu fie crezut dispărut? Sau mai era ceva, o informaţie deosebită pe care voia să o facă cunoscută?

Acum era probabil prea târziu ca să se afle. Frost puse totuşi această întrebare, fără să fie prea convins.

Atunci, unul dintre cei trei bătrâni care până atunci se manifestaseră foarte puţin, se ridică ca să ia cuvântul. Un murmur plin de respect succedă imediat hărmălaiei.

— Am crezut că bătrânii nu au nici o autoritate, şopti Frost la urechea tinerei femei.

— El e diferit. Este *Tungralik, Angakkoq,* cum spun eschimoşii din Groenlanda, şamanul. Vrăjitorul, dacă preferi.

Cu gesturi de o teatralitate deosebit de eficace, şamanul băgă mâna într-un sac de piele agăţat la centură, apoi îl prezentă adunării închis, cu palma în sus.

— Am găsit acest obiect în buzunarul hanoracului său! zise omul înainte de a desface mâna.

Era o minusculă mască de femeie, de câţiva centimetri, foarte fin sculptată într-o piatră maronie. Ochii, nasul şi gura, scobite, erau date cu alb.

Această sculptură era cu siguranţă demnă să stea în vitrina Muzeului de Istorie din Anchorage, dar Frost nu vedea cum i-ar fi putut fi de folos.

Bătrânul vorbi din nou.

— E o piatră care cântă, traduse Katy.

Informaţia avea probabil importanţa ei judecând după efectul produs asupra asistenţei. Pentru el însă, această informaţie adâncea şi mai mult misterul.

— Ce-i aceea o piatră care cântă? întrebă el aplecat spre Katy.

Nici ea nu ştia.

Qipirorsuaq, noul său prieten, îşi luă sarcina să-l lămurească. Merse şi deschise o cutie de lemn aşezată lângă un perete, care servise până atunci drept scaun, scotoci un moment printr-o mulţime de obiecte şi scoase la iveală o adevărată antichitate în care Frost recunoscu un contor de particule.

Când eschimosul îl apropie de masca sculptată, contorul începu să pârâie furios... Piatra cânta.

— De ce nu a arătat această piatră nimănui? întrebă Frost foarte surprins.

Bătrânul şaman o ascultă pe Katy punând întrebarea şi răspunse imediat, fără să clipească:

— Pentru că te aştepta.

Frost, emoţionat, îi mulţumi cu o privire. Încă nu ştia unde îl va duce această piatră, dar avea acum un indiciu important, prima piesă a acelui puzzle. Mai rămânea să afle unde trebuia pusă. Queruaq voia ca această figurină să fie găsită, şi probabil că asta îl costase viaţa, dar nu i-ar fi fost de prea mare folos atâta vreme

cât nu-i cunoştea proveniența.

Qipirorsuaq îi veni în ajutor.

— E o mască *ciukcică,* asta se face în Siberia. Şi în alte părți, dar sunt copii. Cele veritabile se găsesc acolo.

Katy şi Mercenarul îşi zâmbiră. Ceea ce-i spusese despre Queruaq, despre tulburarea sa la întoarcerea din Siberia, îşi găsea în asta un început de explicație. Rămânea de ştiut ce văzuse sau aflase, ce se considera că transmite acea mască superbă.

Frost trecea în revistă toate ipotezele imaginabile. Tungralik, şamanul, luă din nou cuvântul. Tot cu aceeaşi voce guturală, el pronunță trei cuvinte care răsunară ca nişte lovituri de secure:

— *Tokuvoq naki assakaneke!*

— Ce înseamnă? întrebă nerăbdător Frost.

Katy părea perplexă.

— „Moartea a venit din cer”. Dar nu înțeleg forma. E neobişnuită. Ar fi trebuit să spună „Assakantiek”, nu „Assakantek”.

— Assakantek! insistă bătrânul, accentuând ultima silabă cu un semn din cap, vrând parcă să spună: „Nu mă învețI tu pe mine, domniță, cum să vorbesc corect!”

— Ce înseamnă cuvântul ăsta? Pare ceva important, insistă Frost.

Katy era în continuare la fel de stânjenită.

— Traducerea literală ar fi „de la cer”, dar cu o ambiguitate. Cerul este înțeles ca drum dar şi cauză. În realitate, asta înseamnă: „Moartea a coborât din cer”. Dar şi: „Cerul a ucis”.

În încăpere pătrunseră noi mirosuri. Se pregătea masa de seară. Mercenarul scoase din pachetul de Camel o țigară răsucită şi cu mintea în altă parte, îşi căută bricheta Zippo. Bătrânul, parcă amuzat de mirarea lor, le zâmbi şi se întoarse să stea împreună cu ceilalți. Qipirorsuaq se întoarse cu alte beri.

— La naiba, dar era clar! exclamă Frost desfăcând cutia de Immiaq.

Îşi amintise de un amănunt din raportul de autopsie care i se păruse ciudat de la prima lectură. *Două rafale, trase de aceeaşi armă, din față.* Queruaq primise o primă serie de gloanțe în abdomen şi o a doua în picioare, sau invers. Prima, indiferent care, provocase cu siguranță căderea. Pentru ca a doua să fie trasă tot din față, ar fi trebuit ca trăgătorul să fie aproape de el deoarece Queruaq, conform logicii, trebuia să fie culcat. O lovitură de graţie. Dar expertiza balistică precizase că în ambele

cazuri *trăgătorul se deplasase cu mare viteză.* Nu exista decât o singură explicaţie posibilă: Queruaq fusese culcat în ambele cazuri iar trăgătorul era deasupra lui, deplasându-se cu mare viteză, adică cu avionul! Moartea venise din cer!

— Se potriveşte! zise Katy, impresionată de logica raţionamentului.

— Mai e vorbă! Problema e că nu suntem mai avansaţi. Nu numai că nu ştim de unde a plecat acest avion şi cine se afla la bord, dar, după cum ai spus chiar tu, un locuitor din cinci deţine un avion. Probabil că sunt mii de zboruri pe zi...

O oră mai târziu, hazardul avea să le ofere o altă piesă a acelui misterios puzzle.

*

* *

La căldurică sub trei blănuri cu miros tare şi plăcut, Frost nu reuşea să adoarmă. Se gândea la ce se întâmplase în cursul serii. Nu numai că apreciase bucatele – noroc că nu era vegetarian – pe bază de ren, de morsă şi de iepure, dar ambianţa fusese deosebit de călduroasă. Toţi spuseseră poveşti de vânătoare.

I se puseseră întrebări despre munca lui şi Frost răspunsese cu sinceritate. Eschimoşii erau maeştri în arta citirii feţelor, deci nu-şi putea permite să fie considerat un *sallutoq,* un mincinos, cel mai mare defect în ochii lor.

Atunci, unul dintre eschimoşi povestise, revoltat, povestea unui om alb, un *saalutoq,* pe care o ştia de la unul dintre verii săi care locuia la două zile de mers cu scuterul de satul lor. Qaaviangak – era numele vărului – îl găsise în pustiul de gheaţă, lângă munţii Keniuh. Era rătăcit, epuizat, înfometat, pe jumătate mort de frig şi avea un braţ rupt. Qaaviangak îl dusese la el acasă iar familia lui îl încălzise, hrănise şi îngrijise. Ei bine, acest alb care le datora viaţa plecase dimineaţa devreme furându-le cel mai bun scuter! Şi în plus, golise în zăpadă rezervoarele tuturor celorlalte scutere!

Povestea a fost urmată de o consternare generală. Din toate părţile se auziseră comentarii şi critici indignate.

Pe măsură ce Katy tradusese, şi ea revoltată, un gând se înfiripase în mintea Mercenarului.

— Întreabă-l când s-a întâmplat asta?

— Alaltăieri, traduse Katy.

Nimerise! În aceeaşi regiune şi la trei zile după moartea lui Queruaq. Era prea frumos ca să fie adevărat şi prea de tot ca să fie doar o coincidenţă.

— Ştie cum arăta acest om? întrebă Frost.

Naratorul evenimentului răspunsese, mirat că povestea lui căpăta atâta importanţă. Ceilalţi urmăreau dialogul cu o curiozitate plină de calm.

— Era un om înalt şi puternic, cu păr negru, mult păr pe piept şi o mustaţă mică şi neagră. Aşa mi-a spus vărul meu.

Portretul acesta îi amintea de cineva. Aproape ar fi băgat mâna în foc că îl întâlnise deja. Unde? Când? Frost se concentră. Prin minte îi trecură mii de feţe, dar nici una nu se potrivea cu portretul-robot. Aprinse o ţigară, fără să bage de seamă că toată lumea din încăpere îl urmărea cu privirea în tăcere.

Apoi urmase un *„da!”* triumfal. Ieri seară îl văzuse, la Anchorage, la Clubul Paris, la o masă de lângă bar! Lucrurile începeau să se „aşeze”. Mercenarul anunţase celor de faţă cu un ton solemn:

— Queruaq a doborât avionul în care se afla omul care l-a ucis!

Eschimoşii făcură ochii mari. Iar bătrânul şaman nu fu nici el mai puţin impresionat.

Frost dăduse o dublă lovitură. Dând impresia că era înzestrat cu calităţi supranaturale, el făcuse amintirea lui Queruaq şi mai strălucitoare.

După ce-şi rememoră seara, Frost se gândi la expediţia de a doua zi, sperând că nu se înşelase că va găsi în regiunea presupusă a asasinatului o carcasă de avion.

Dar existau puţine şanse. Cum ar fi zis Ythurbides, maestrul prietenului său Gil Real, „Dacă hazardul ar exista, el ar fi primul surprins”.

CAPITOLUL VII

Qipirorsuaq insistase să-i însoţească – era pentru el botezul aerului – şi Frost cedă în cele din urmă. Tânărul eschimos cunoştea perfect regiunea, şi chiar dacă nu o văzuse niciodată din acest unghi, prezenţa lui se putea dovedi utilă. Acum stătea agăţat de speteaza lui Katy în timp ce micul avion-taxi lua viteză şi se ridica deasupra marelui covor alb.

— Qipirorsuaq e o pasăre! Qipirorsuaq mai puternic decât Tupilak! exclamă tânărul eschimos care se ţinea bine de spetează, dar a cărui plăcere părea să fi alungat acum teama, îl pufnea râsul descoperindu-şi de sus satul, casa şi prietenii. Era în al nouălea cer.

Frost efectuă un viraj pe o aripă şi luă direcţia est. Avea o indicaţie relativ precisă asupra locului unde avusese loc asasinatul. „Albul mincinos” spusese că mersese trei zile înainte de a fi găsit, astfel că se putea delimita o zonă de cercetare cu o rază de cinci-şase mile.

Prezenţa tânărului eschimos se dovedi deosebit de preţioasă Chiar şi din această perspectivă, nouă pentru el, recunoştea în acel peisaj aparent uniform fiecare denivelare, fiecare falie...

După mai puţin de o oră, ajunseră în zona de cercetare, delimitată cu o linie roşie pe hartă. Frost coborî până la cincisprezece metri şi intră pe o traiectorie în spirală.

Deoarece avionul nu se prăbuşise de la o înălţime prea mare, existau mari şanse ca să mai fie încă întreg. Doar dacă nu cumva explodase şi luase foc. În acest caz, epava putea să nu se vadă cu claritate şi exista riscul să treacă pe lângă carcasă fără să o vadă. Frost conta pe steaua lui norocoasă care părea să-l fi ajutat până în acel moment.

— Acolo! strigară practic în acelaşi timp Mercenarul şi tânărul eschimos.

Katy nu văzuse nimic.

La vreo sută de metri, extremitatea unui fuzelaj era înfiptă în zăpadă. Avusese loc o explozie. De jur-împrejur, pe o rază de vreo treizeci de metri, o serie de ridicături, mai mult sau mai puţin mari, acoperite de zăpadă, indicau locul unde se aflau resturile avionului. Din loc în loc, bucăţile de tablă calcinate ieşeau din zăpadă ca nişte sculpturi abstracte.

Mercenarul ateriză lângă nişte urme vechi de scuter.

Fusese un Cessna 206, de culoare galbenă. Dacă aveau noroc, vor găsi şi un număr. Luă lopata şi începu să sape.

Qipirorsuaq, care se depărtase în căutarea unor urme ale lui Queruaq, fii primul care găsi ceva.

— Mâncarea! Mâncarea! strigă el agitând un sac de pânză îngheţat.

Frost găsi şi el ceva interesant. Scoase din zăpadă o puşcă automată de un model rar şi aparent recompusă artizanal. Ţeava mecanismului provenea de la un SVD rusesc, un *Saiperskaia Vintovka Dragunova* de calibru 7,62, o armă de mare precizie în mâna unui trăgător de elită. Patul, mai greu decât cel original, era cel al unei puşti americane, mai clasice, M 21. În ceea ce priveşte luneta, care probabil că sărise în momentul impactului, ar fi putut să fie elveţiană.

Probabil că cu această armă de profesionist fusese împuşcat Queruaq. Frost încerca, fără succes, să-i acţioneze mecanismul blocat, când se auzi ţipătul tinerei femei. Descoperise cadavrul pilotului.

Omul, pur şi simplu congelat, nu arăta prea frumos. Din cap nu-i mai rămăsese mare lucru, dar restul era practic intact. Cadavrul, cruţat de foc, fusese probabil aruncat din avion în momentul exploziei.

În timp ce Katy se debarasa puţin mai încolo de micul dejun, Frost îşi scoase mănuşile şi începu să scotocească cadavrul. Hainele îngheţate şi la fel de rigide ca şi corpul nu-l ajutau deloc. Frost fu nevoit să folosească cuţitul. Fumegând ca o gură de aerisire, cu degetele amorţite de frig, reuşi în cele din urmă să scoată un portofel, a cărui examinare o amână pentru mai târziu, când pielea avea să-şi recapete o consistenţă mai puţin refractară.

— Foarte bine, avem arma care l-a ucis pe Queruaq şi vom şti cine a fost pilotul, dar nu văd unde ne va duce asta, spuse Katy mirată de satisfacţia lui Frost în faţa acestei duble descoperiri.

Qipirorsuaq îi strigă din nou. De data asta agita deasupra capului cadavrul unui câine.

— E simplu, explică Frost. Pilotul nu a călătorit singur, ceea ce ştiam deja. Dar de data asta vom şti de unde a plecat avionul, ceea ce ne va permite să obţinem noi mărturii.

— Da, şi?

— Îl vom duce pe Qipirorsuaq acasă. După care vom transmite întreg dosarul FBI-ului, care va prelua cazul din mers. Şi în acest timp, eu mă voi întoarce într-un ţinut cu temperaturi mai blânde

ca să-mi continui vacanţa de acolo de unde am lăsat-o. Iar tu, dacă nu ai alte planuri, îmi vei face o mare bucurie dacă vei participa la ea.

Katy părea teribil de dezamăgită.

— Şi acea piatră radioactivă? Ce facem cu ea?

Acesta era singurul punct care continua să-l uimească pe Mercenar. Poate că va relua problema mai târziu, după primele concluzii ale FBI-ului.

Tânărul eschimos venea spre ei cu sacul de provizii.

Katy se apropie de Mercenar cu un zâmbet forţat.

— E inutil să insişti. Ai un farmec nebun, dar m-am hotărât.

— Vreau să-ţi spun ceva, mărturisi Katy.

Frost se scotoci prin buzunare şi înjură în gând. Îşi lăsase ţigările în avion.

— Te ascult!

Probabil că era ceva foarte important. Încă nu o mai văzuse niciodată pe Katy în acea stare. Părea foarte fragilă.

— Nu ştiu cum să încep.

— Asta *işwark,* stomac uscat de karibu. Foarte bun! zise Qipirorsuaq zâmbind cu toată gura şi întinzându-le o bucată scoasă din sacul de provizii congelat.

Nici Katy şi nici Frost nu aveau chef să bage ceva în gură. Tânărul eschimos dădu din umeri, apoi o porni spre cadavrul pilotului mestecând.

Frost aştepta, cu maxilarele încleştate, ca tânăra femeie să se decidă se vorbească. Ezitarea ei devenea mai mult decât suspectă. În momentul în care voia să înceapă, Frost îi puse mâna la gură.

Qipirorsuaq auzise şi el şi se uita spre cer.

— Acolo! zise el cu un deget ridicat în sus.

Zgomotul se auzea acum mai bine, dar era greu de precizat direcţia. Frost nu vedea încă nimic.

— Acolo! insistă tânărul eschimos. Acolo! Hidroavion!

Lui Frost aproape că nu-i venea să creadă. Abia distingea un mic punct negru pierdut în albastrul orbitor al cerului şi Qipirorsuaq poate că în curând îi va spune şi vârsta pilotului!

Avionul – era într-adevăr un hidroavion, eschimosul nu se înşelase – se îndrepta spre ei. Frost simţea că-l furnică ochiul stâng, semn că acest musafir neaşteptat nu prevestea nimic bun.

Peste mai puţin de două minute, pasărea văzduhului lansa prima salvă de ouă ucigaşe.

— La adăpost! Se va întoarce! strigă Frost în momentul în care hidroavionul trecea pe deasupra lor.

În timp ce tânărul eschimos, cu mâna streaşină la ochi, se uita în urma avionului, Frost alerga deja spre avionul lor cât putea de repede. Solul era foarte alunecos din loc în loc.

— Unde să ne adăpostim? strigă Katy cuprinsă de panică în faţa pustietăţii decorului.

— În spatele rămăşiţelor avionului explodat!

— Hank, ce-ai de gând să faci?

— Să mă ridic în aer, răspunse Frost fără să întoarcă capul. Nu vreau să rămânem fără avion!

Tânărul eschimos, care săpase ca un nebun o gaură lângă o bucată de aripă, îi făcu semn lui Katy să vină să se adăpostească acolo şi alergă spre altă rămăşiţă a aparatului Cessna.

Hidroavionul revenea la atac. Frost mai avea încă vreo treizeci de metri până la aparat. N-ar fi avut timp să ajungă la el, să urce la bord şi să decoleze.

Era o încercare fără speranţă, dar Frost continuă să alerge, împins de acea stea norocoasă în care credea din toată inima.

Cincisprezece metri... Doisprezece... Zece...

Hidroavionul era acolo. Un om stătea sprijinit de cadrul uşii – i se păru că era un eschimos – cu un pistol-mitralieră îndreptat spre el. Cu hainele sale de culoare închisă care se detaşau pe fondul alb al gheţii, Frost constituia o ţintă ideală.

Frost schimbă traiectoria ca să scape de tir şi alunecă. Un reflex de felină îi permise să transforme căderea în salt.

Rafala trecu la un metru de el, acolo unde, fără prezenţă de spirit şi agilitate, acum şi-ar fi numărat găurile. Trăgătorul încerca din nou să-l nimerească, dar unghiul de tir nu mai era favorabil. Mercenarul avea acum un moment de răgaz. Hidroavionul se depărta. Partida era câştigată!

Frost făcu o nouă tentativă ca să armeze SVN-ul, dar mecanismul încă îngheţat al puştii automate nu funcţiona. Frost se ridică şi ţâşni. Katy, acum liniştită, îl văzu urcând în avion. Motorul răspunse de la prima solicitare. Tânărul eschimos aplaudă râzând când aparatul se avântă pe zăpadă.

Frost încercă imediat să ridice avionul. Cessna protestă puţin dar ascultă de comandă. Celălalt pilot se luă după el. Hidroavionul trecu pe deasupra lui şi luă şi el altitudine. Răsună o rafală. Două gloanţe trecură prin carlingă. „Asta nu va ameliora deloc climatizarea”, îşi zise Frost constatând pagubele, înainte de a se gândi, prin asociere de idei, să pună puşca la picioarele

sale, cât mai aproape posibil de locul pe unde vedea aerul cald.

După trei picaje, două loopinguri şi o vrie, Mercenarul constată cu satisfacţie că SVD-ul devenise operaţional, încărcătorul era plin mai mult de jumătate.

— Acum, între noi, voinicilor! mormăi el printre dinţi, încercând să tragă geamul într-o parte.

Dar fierăria era complet ruginită. Era clar că într-un astfel de ţinut nimeni nu pilota cu pletele în vânt!

Hidroavionul venea în dreptul său şi încerca să treacă prin dreapta lui. O manevră abilă îi permise lui Frost să devieze de la direcţie intrând în picaj. Hidroavionul păru că scapă prada din vedere, dar Frost înţelese că adversarul său optase pentru altă tactică. Profitând de faptul că avea o viteză mai mare, intra pe o buclă largă ca să-l poată aborda în diagonală. Trăgătorul s-ar fi aflat atunci într-o poziţie ideală. „Dar şi eu”, îşi zise Mercenarul.

Temperatura scăzuse deja foarte mult. Frost îşi puse mănuşile, apucă puşca de ţeavă şi sparse geamul.

Adversarul schimbă încă o dată traiectoria în ultimul moment. După o buclă largă pe aripa dreaptă, apăru la mijloc în faţa lui. Frost decise să-şi păstreze direcţia. Cele două avioane erau faţă în faţă ca doi cavaleri la un turnir. Aveau să se înfrunte ca în Evul Mediu. Dar Mercenarul avea un avantaj de care celălalt nu ştia. Avea o armă!

Frost voia să-şi economisească gloanţele. Blocă zdravăn manşa între picioarele încrucişate, puse ţeava armei pe culisa geamului şi aşteptă.

Adversarul său trase primul. Unul din gloanţe crăpă parbrizul, celelalte trecură pe deasupra carlingii. Frost ţinti fără grabă şi trase foc cu foc.

O dâră de fum albăstrui ţâşni din vârful hidroavionului al cărui motor avea să se oprească foarte curând. Nimerise la marele fix!

În timp ce se pregătea să aterizeze, Frost se întreba cine puteau să fie agresorii săi. Nimeni, în afara locuitorilor din sat, nu ştia unde să-l găsească, iar Wilson nu avea habar de deplasarea lor. Cel mult putea să-şi imagineze că vor veni să facă un tur deasupra locului unde avusese loc asasinatul. Dar nu avea cum să prevadă ziua şi ora. Cu atât mai mult cu cât Frost o lăsase să înţeleagă pe blondina de la *Samovar Inn* că îşi va petrece ziua la Anchorage.

Îndoielile din primele zile reveneau în forţă. În realitate, în ciuda a tot ce putea să simtă pentru Katy, acestea nu dispăruseră niciodată definitiv. Chiar dacă lucrul acesta era greu,

penibil, Frost fu obligat să admită că această eventualitate permitea lămurirea multor puncte rămase obscure.

Şi apoi, nu, exact înainte de sosirea avionului, nu-i mărturisise că avea să-i spună ceva?

Frost îşi aminti că ţigările Camel rămăseseră în avion. Dar unde? După toate acrobaţiile făcute, puteau să fie oriunde. Se uită în jur, se uită sub scaune, în spatele lui... Le găsi, pe jumătate strivite, sub rezerva de hrană pe care tânărul eschimos ţinuse neapărat s-o ia cu el.

Corola albă a unei paraşute apăru brusc în raza sa vizuală şi îi atrase atenţia. Trăgătorul luase decizia să-şi lase pilotul în plata Domnului.

Controlându-şi căderea, paraşutistul avea să ajungă cu siguranţă înaintea lui la Katy şi la Qipirorsuaq! Îngrijorarea îl lovi din nou în stomac! Chiar dacă ar fi aterizat cât mai aproape de ei, tot ar fi ajuns târziu. Şi nu-i putea lua din zbor...

Duelul nu se terminase, avea să continue la sol.

Frost îşi verifică încărcătorul. Mai avea doar trei gloanţe, dar avea şi revolverul de 9 mm. Ar fi trebuit să-i ajungă.

Paraşutistul se debarasă de harnaşament în câteva secunde şi o luă la fugă, cu pistolul-mitralieră în mână, spre Katy care, în mod ciudat, nu încerca să fugă.

Frost sări din carlingă şi se aruncă pe burtă sub avion.

— Fugi, Katy! Fugi! strigă el.

Fără să se oprească din alergare, omul – un eschimos – trase la întâmplare în direcţia Mercenarului, obligându-l să se rostogolească în zăpadă ca să se adăpostească în spatele terenului de aterizare.

Când Mercenarul avu din nou omul în bătaia armei sale, îl văzu ţinând-o pe Katy drept scut.

— Ieşi de-acolo! strigă eschimosul. Altfel îi zbor creierii!

— Hank! Nu-l asculta! Te va ucide!

Frost nu avea de ales. „Unde-o fi Qipirorsuaq?” se întrebă el ieşind pe teren descoperit. „Probabil ghemuit în gaura lui. Şi are dreptate, se gândi Mercenarul, mai ales dacă eschimosul paraşutat nu remarcase de sus că erau trei.”

Frost aruncă puşca automată departe de el. Avea totuşi pistolul la subsuoară. De la distanţa aceea – douăzeci şi cinci – treizeci de metri – pistolul putea să fie eficace.

— Şi pe cealaltă! răcni omul.

În acel moment Katy izbucni în plâns.

— N-am altă armă! minţi Frost cu o voce liniştită.

O nouă rafală răscoli zăpada la douăzeci de centimetri de picioarele sale. Omul mânuia cu abilitate arma. Frost profită ca să facă doi paşi mici într-o parte şi să se apropie de puşcă.

Apoi scoase pistolul, având grijă să-l ţină cu două degete, şi îl aruncă departe în faţa lui.

În acelaşi timp mai făcu un pas spre dreapta. Acum ar fi ajuns la puşcă dintr-un plonjon.

Probabil că tânăra femeie îi ghicise intenţia.

Îl îmbrânci pe eschimosul cu pistol-mitralieră cu o lovitură de cot şi se depărtă iute. Frost plonjă şi apucă cu mâinile patul armei.

Cele două rafale răsunară în acelaşi timp.

Dar adversarul său nu vrusese să tragă. O mişcare greşită îl făcuse să apese, în cădere, pe trăgaci. Nu ochise şi nici nu-şi alesese ţinta... Katy se prăbuşi.

Frost golise încărcătorul puştii, fără să fi putut să-l nimerească. Totul se petrecuse mult prea repede. Adversarul său se ridica. Se năpusti asupra lui ca un nebun golind încărcătorul.

Acum erau la egalitate, nici unul nu mai avea cartuşe. Eschimosul se opri şi schimbă cu nervozitate încărcătorul. Frost avea doar trei-patru secunde ca să ajungă la pistol. Cel mai rapid avea să rămână în viaţă.

— Te voi ucide! Acum e rândul tău! răcni eschimosul armând pistolul-mitralieră. Mercenarul nu mai avea timp. Pierduse.

O formă maronie ţâşni atunci ca împinsă de un arc din spatele rămăşiţelor aparatului Cessna, la vreo doisprezece metri de eschimos, care făcu un pas înainte şi căzu în genunchi, cu un cuţit înfipt în gât. Rămase aşa nemişcat timp de câteva secunde, parcă pregătindu-şi ultima călătorie cu o rugăciune, apoi se prăbuşi greoi cu faţa la gheaţă.

— Şi ăsta bun cuţit! zise Qipirorsuaq zâmbind, în timp ce se apropia ca să-şi recupereze cuţitul de vânătoare cu mâner de os, *uluk,* pe care îl vârî în zăpadă ca să-l şteargă de sânge.

Îngenuncheat lângă Katy, Frost îi examină rănile. O răniseră două gloanţe. Unul în umăr şi unul într-o parte, provocând o rană mult mai gravă.

— De ce n-ai intervenit mai repede? se răsti Frost furios la eschimosul care nu-i înţelegea furia.

— Qipirorsuaq aşteaptă, priveşte şi alege.

— Da, tu alege şi ea moare!

Tânărul eschimos se aplecă şi privi rănile lui Katy care încă nu-şi recăpătase cunoştinţa.

— Nu, ea nu moare. Încă o... o...

— O ce? O şansă?

— Nu, zise Qipirorsuaq care găsise cuvântul căutat. Încă o oră. Poate mai mult, poate mai puţin.

Frost se albi la faţă.

— Eşti sigur?

— Sigur? Ce înseamnă „sigur”? întrebă tânărul eschimos cu pomeţii ridaţi de zâmbetul său permanent.

Frost preferă să renunţe la această discuţie sterilă şi îi arătă pe rând cu degetul avionul şi pe Katy.

— Ajută-mă s-o transport!

Tânărul eschimos îl dădu cu mândrie la o parte şi se aplecă s-o ia pe Katy în braţe cu o delicateţe şi o forţă surprinzătoare.

„O oră! Nu prea am de ales! Doar cât să găsesc un sat”, îşi zise Frost consultând harta desfăcută pe genunchi. Dar Katy avea nevoie de un medic, nu de un şaman.

Qipirorsuaq îşi ocupase locul în spate aşezat pe podea. În braţele sale, Katy aluneca lent spre marginea prăpastiei.

— OK? îl întrebă Frost.

— Nu! răspunse tânărul eschimos. Qipirorsuaq nu confortabil!

Frost se întoarse la hartă şi trasă mental un cerc roşu cu o rază de o oră. Toată zona era pustie, exasperant de goală şi de albă.

Deodată îşi dădu seama că găsise soluţia! Dacă tânărul eschimos se înşelase în sensul bun, Katy ar fi putut să fie salvată.

Frost decolă şi se avântă spre nord.

*

* *

A-l convinge pe comandantul bazei militare Silivik că era într-adevăr un agent CIA şi că avea la bord un om grav rănit nu fusese deloc o treabă uşoară. În timpul lungului lor dialog, un adevărat dialog al surzilor, Frost pătrunsese fără autorizaţie în zona interzisă de survolare, iar un aparat F 16 venise să se asigure că nu avea o geometrie variabilă, şi că nici nu avea agăţate dedesubt trei tone de bombe.

Autorizaţia de aterizare îi fu în cele din urmă acordată, cu promisiunea că o ambulanţă îi va aştepta la capătul pistei.

*

* *

O oră mai târziu, Katy, salvată, revenea lent la realitate sub o cuvertură kaki.

— Îmi pare tare rău, dar toate florăriile erau închise, se scuză Frost închizând uşa camerei sale.

Katy, cu mâna întinsă, îl invită să vină lângă ea.

— Cum te simţi? întrebă Frost aşezându-se pe marginea patului, fără să ia în seamă mâna întinsă. Katy întoarse capul. O lacrimă i se rostogoli pe tâmplă şi ajunse pe pernă.

Mercenarul răsucea între degete piatra care cânta.

— Se pare că vei trăi. Probabil că eşti mulţumită...

Tonul fusese mai dur decât ar fi dorit, şi regretă imediat.

— Şi Qipirorsuaq? întrebă Katy indiferentă.

— E bine. Stă de pază pe culoar. Cred că i-a plăcut călătoria. Singurul lui regret e că aici nu e nici un fast-food.

Urmă o tăcere prelungită.

— Mi se pare că vrei să-mi spui ceva, spuse în cele din urmă Frost. Dacă-mi amintesc bine, nu ştiai cum să începi.

Katy ezita.

— Queruaq era doar un mare tribun! zise ea în cele din urmă parcă cu regret. El a creat şi condus LIFE, *Last Inuit Fighters for Equality*[2].

„O'Hara o să fie tare mulţumit", îşi zise Frost întrebându-se dacă asta era trecut în condicuţa lui.

— Şi pentru ce purtau aceste ultime lupte? spuse ironic Frost. Pentru a beneficia de un climat mai clement?

— Într-un fel! răspunse Katy pe acelaşi ton. Luptă pentru recunoaşterea teritorială, protecţia limbii şi a tradiţiilor, pentru un sistem educativ propriu, revalorizarea produselor vânătorii şi pescuitului, un drept asupra subsolului...

— OK, OK, am înţeles, o opri Frost care nu avea chef să discute despre revendicările eschimoşilor, nici despre cel mai bun mijloc pentru obţinerea lor.

— Evident, făceai parte şi tu din această mişcare? continuă el.

Tăcerea care urmă avu valoarea unei mărturisiri.

— Sunteţi mulţi?

— Destui ca să punem câteva probleme serioase guvernului tău.

Frost refuza să dezgroape securea războiului. Prefera să revină la subiectul care îl preocupa mai direct.

— Şi această piatră? o întrebă el arătându-i masca sculptată.

— Nu ştiu. Nu înţeleg. După părerea mea, numai Queruaq ar fi putut să-ţi răspundă.

---

[2] Ultimii Luptători Eschimoşi pentru Egalitate (n. a.).

Frost se ridică, prefăcându-se că vrea să părăsească încăperea.

— Hank! Nu pleca! îl imploră Katy. Nu imediat.

Frost se întoarse spre ea. Katy crezu o clipă că se întorcea *pentru* ea.

— Aş vrea să mai ştiu încă două-trei lucruri. De ce ai aterizat la DePaul? Ce aşteptai de la mine? Care a fost rolul tău în povestea asta?

Katy ezită din nou. Dar nu mai avea de ales. Trebuia să meargă până 1q capăt.

— Când comitetul director al LIFE a aflat despre asasinarea lui Queruaq, a fost hotărâtă o acţiune de represalii.

Adică să dea drumul la haită!

— Vor să arunce în aer oleoductul!

Frost fu şocat. Oleoductul! Acel şarpe de metal, cu un diametru de un metru şi optzeci de centimetri, care traversa Alaska dintr-o parte în alta, de la Prudhoe Bay la Valdez, avea un debit de două sute patruzeci de milioane de litri pe zi! Aproape zece la sută din consumul Statelor Unite. Consecinţele economice şi ecologice ale unui sabotaj ar fi fost dezastruoase, o lovitură serioasă dată unor forme precum Exxon, Sohio, Arco şi BP!

Mercenarul se uită la mica mască pe care o avea în mână. Deodată i se păru mai derizorie decât un băţ de chibrit fără cutie într-o zi cu vânt puternic.

— N-am fost de acord! se grăbi să precizeze Katy. Şi nu am fost singura care m-am opus acestei decizii. Li s-a propus un târg pe care cei mai duri l-au acceptat în cele din urmă.

— Ce fel de târg? întrebă Frost.

— Avem zece zile ca să-l găsim pe asasinul sau asasinii lui Queruaq. După trecerea acestui interval de timp, sabotajul va fi anunţat şi operaţiunea va deveni ireversibilă.

— Câţi nu aţi fost de acord cu acest proiect?

— Cinci. Cunoşti deja doi.

Mercenarul se încruntă.

— Qipirorsuaq? zise el fără să-i vină să creadă.

— Nu, nu el. El nu are nici un amestec în această poveste. Mă refer la cei doi motociclişti care ne-au agresat în faţa imobilului meu, la New York, în ziua în care ne-am întâlnit, adăugă ea după un timp, cu glas scăzut.

Paharul mai avea puţin şi dădea pe dinafară. Frost o fulgeră cu privirea şi îi întoarse spatele fără să mai spună nimic.

— Nu aveam de ales! Refuzaseşi să mă ajuţi! Atunci le-am telefonat de la restaurant, când am lipsit ca să mă duc la toaletă! Am făcut bine, pentru că asta te-a determinat să te răzgândeşti.

Frost fu nevoit să se reţină ca să nu-i tragă o palmă. Îi venea greu să admită că fusese manipulat.

— Crezi că eşti diferită de amicii tăi extremişti, dar metodele voastre sunt aceleaşi!

Frost se pregăti să închidă uşa.

— Ce vei face?

Simţi o clipă dorinţa furioasă de a se repezi să-şi îngroape faţa în părul ei.

— Voi acţiona! răspunse el.

Şi închise uşa.

CAPITOLUL VIII

— Vei acţiona, vei acţiona! Foarte bine! Dar cum? Unde? Îţi amintesc că acest oleoduct are o lungime de 1284 de kilometri. Ştiu foarte bine că ai o vedere bună, totuşi...

Frost zâmbi şi bătu în pachetul de Camel ca să facă una din ţigări să alunece afară. DePaul simţi o dorinţă irezistibilă de a secţiona un creion cu dinţii.

— Ce-i mirosul ăsta insuportabil? întrebă Frost. Te-ai crede într-o junglă în descompunere. Ţi-ai schimbat after-shave-ul?

— De două zile fumez ţigări fără tutun, se scuză colonelul.

— Ţigări fără tutun? Ce idee ciudată! De ce nu şi apă sub formă de praf!

DePaul păru că reflectează la propunerea lui.

— Nu se poate întrerupe totul timp îndelungat.

— Sunt de acord cu tine, răspunse Frost. O prietenă mi-a spus într-o zi că numai oamenii fără voinţă renunţă complet la fumat.

— Avea dreptate. Aruncă-mi un Camel!

Aprinse ţigara şi zise:

— Ceea ce voiam să spun, reluă DePaul regăsind deliciile inegalabile ale unei ţigări cu tutun, este că fluxul de aur negru nu se poate opri aşa cum ai pune un baraj pe un drum. Tehnic, operaţiunea nu prezintă nici o dificultate. În schimb, întrebarea e: cât timp?

Frost înţelegea foarte bine. Ştia şi el că acest gen de ameninţare era imparabilă.

— S-ar putea pune un paznic la fiecare douăzeci de metri, zise DePaul fără ca Mercenarul să poată spune dacă era vorba de o propunere serioasă. N-ar fi decât cincizeci pe kilometru.

— Trebuie să merg până la capătul anchetei, nu există altă soluţie! spuse Mercenarul punându-şi la loc ţigările.

— Câte zile mai ai?

Frost pierduse puţin noţiunea timpului. Teroriştii spuseseră zece zile. El se întâlnise cu Katy a doua zi, miercuri seara. Acum era vineri. Îi mai rămăseseră doar cinci zile, mai exact patru pentru că era trecut de orele şaptesprezece.

— Nu e mare lucru, dar asta e... Dacă nu te mai opreşti în drum pentru zbânţuieli, s-ar putea rezolva.

DePaul nu părea prea convins.

— Pot să chem ajutoare, propuse el.

— Nu, inutil! Singur voi reuşi mai repede. În schimb ai putea să iei legătura cu O'Hara. Două măsuri de precauţie sunt mai bune decât una singură.

Colonelul zâmbi imaginându-şi mutra lui Michael îmbrăcat în scurtă cu glugă şi cu ochelari la ochi.

— Ai cel puţin o pistă? Cum ai de gând să procedezi? zise DePaul întorcându-se la consideraţii mai tehnice.

Frost îi arătă „piatra care cântă" şi mai teatral decât o făcuse şamanul.

DePaul o luă între degete şi o examină pe toate părţile.

— Simpatic. Ce este?

— O sculptură ciukci. Provine din Siberia şi este radioactivă.

Dacă Frost i-ar fi anunţat că ţine în mână o bucată din arca lui Noe, reacţia lui n-ar fi fost diferită.

— Queruaq o avea asupra lui când a fost asasinat. Trebuie să mă întorc în locul de unde avea această piatră.

— Să nu-mi spui că ai intenţia să dai o raită prin Siberia! exclamă DePaul.

— Nu numai că mă voi duce acolo, dar am nevoie şi de tine.

— Nici vorbă! Eu nu pun piciorul acolo!

Frost zâmbi.

— Queruaq a fost acolo în urmă cu o lună, ca să se întâlnească cu reprezentanţii altor comunităţi. Vreau să ştiu unde şi cu cine s-a întâlnit. Ar trebui să poţi obţine informaţiile astea.

DePaul se gândi. În 1981, eschimoşii obţinuseră dreptul să traverseze strâmtoarea Bering, în ambele sensuri, ca să-şi viziteze familiile. Practic nimeni nu vorbise despre asta. Totuşi, în plin război rece, undeva pe acoperişul lumii, cetăţenii ruşi şi americani puteau să călătorească în mod liber de la o ţară la alta. Evident, ambele părţi profitau de ocazie ca să încerce să infiltreze „ochi şi urechi" pe teritoriul inamic. De aceea, această libertate dusese în schimb la completarea a tone de formulare. Această libertate de mişcare era supravegheată foarte strict.

Războiul rece era acum doar o amintire, dar formalităţile aveau viaţă şi mai dură.

— Spune-mi unde îţi pot telefona. Cred că până mâine voi reuşi să aflu ce te interesează.

— Am nevoie de informaţiile astea diseară! replică Frost întinzându-i pachetul său de Camel.

DePaul se gândi două secunde, întinse mâna spre pachetul de Camel, dar gestul îi încremeni.

— Şi aş mai vrea şi un taxi, ceva mai rapid, de genul F 16!

Colonelul se schimbă la faţă, se ridică şi se duse la fereastră. Contrar obiceiului, nu se aşeză pe colţul biroului.

Frost aştepta încrezător.

— Un F 16! Doar n-ai de gând să traversezi strâmtoarea cu el? De ce nu un submarin? Acum avem unele foarte discrete.

Mercenarul îl cunoştea pe DePaul de atât de multă vreme încât aluziile lui deveneau mai mult decât străvezii.

Propunerea colonelului nu era serioasă, dar anunţa ritualul tradiţional de târguială. Numai că de data asta Frost nu avea timp.

— Cei de la Silivik mi-au pus unul la dispoziţie ca să vin aici, cu şofer cu tot. Trebuie să fii în stare să faci şi tu ceva asemănător, nu?

— Da, dar Silivik e Silivik! Iar aici ne aflăm la Langley!

Colonelul începu să se plimbe nervos prin faţa ferestrei.

— Fiecare secundă contează, îi aminti Mercenarul. Dacă-mi găseşti „aeroplanul” îţi promit că nu mai fumez în biroul tău, adăugă el aprinzând o ţigară Camel care semăna cu turnul din Pisa.

Colonelul se strădui să-şi ascundă un zâmbet de victorie şi ridică receptorul telefonului bombănind. După o serie de temenele verbale şi câteva accese de furie prefăcute, faţa i se lumină.

— S-a făcut. F 16-le domnului va trage la scară! zise el închizând telefonul.

DePaul se uită la ceas.

— Îmbarcarea e prevăzută peste un sfert de oră.

— Şi O’Hara?

— Mă ocup eu de el. Trebuie să pleci. Îl voi suna să-i spun despre ce e vorba şi ca să-i permit să se organizeze. Va lua legătura cu tine acolo.

Frost se ridică şi îi servi o poziţie de drepţi.

— Domnule colonel, vă ador! spuse el pocnind din călcâie.

— Nu uita c-ai promis să nu mai fumezi aici! îi zise DePaul.

Imediat ce Frost închise uşa în urma lui, colonelul se repezi la ţigara lui Frost, abia începută şi care încă mai ardea.

*

* *

Josey Wales – aşa se rebotezase el însuşi Urlakiriaq – era satisfăcut. Ar fi zis chiar fericit dacă acest cuvânt ar fi avut un sens pentru el.

Makarenko, acel putregai ambulant, mai duhnitor decât o focă

pârjolită în grăsime râncedă, era de acord cu el: trebuia eliminat Wilson, delegatul pentru Afaceri Indiene. Wales nu fusese nevoit să insiste prea mult. O simplă măsură de prudenţă care nu avea să văduvească omenirea de cine ştie ce. Apoi nimic nu ar mai fi putut să-l oprească pe Wales. Câştigător pe toate planurile, va avea atunci mâinile libere şi nevoia sa de putere avea să se domolească pentru un timp.

Wales era interesat numai de putere. Puterea banului, puterea politică, puterea terorii.

În privinţa banilor, Makarenko plătea un preţ bun pentru fiecare eschimos pe care i-l trimitea. Wales îi recruta dintre epavele care bântuiau străzile din Anchorage, Valdez, Faitbanks, toate acele oraşe artificiale unde eschimoşii veneau din ce în ce mai mulţi, precum somonul în plasă. Veneau aici după promisiunea unei vieţi noi, dar nu erau făcuţi pentru aşa ceva. Ajunşi aici, aveau parte numai de mizerie, şomaj şi singurătate. Alcoolul şi drogurile le permiteau să uite ceea ce deveniseră, de unde veneau şi decăderea tot mai jalnică cu fiecare zi care trecea.

Atunci Wales îi culegea ca pe nişte fructe prea coapte ca să-i trimită lui Makarenko. Prea fericiţi să câştige câţiva dolari, se prăpădeau manipulând tone de deşeuri despre care nu ştiau că sunt radioactive. De altfel, cei mai mulţi nu ştiau nici ce este radioactivitatea.

„Ar accepta să plece chiar dacă ar şti”, îşi zise Wales şchiopătând până la bucătărie după o bere.

Acelui şchiopătat îi datora totul.

La cinci ani fusese lovit de un scuter condus de un alb, un negustor de piei care se îmbogăţea pe spinarea eschimoşilor. De atunci, Wales rămăsese cu un picior dezaxat şi cu o ură sălbatică împotriva albilor. În urma acestui accident, tatăl îl neglijase pe acel fiu incapabil să înveţe să vâneze, acea „gură” devenită inutilă. Şi Wales crescuse separat de grup, într-o singurătate ruşinoasă care îi împietrise spiritul şi îi îngheţase sufletul.

De aici venea setea nepotolită de putere şi nevoia de răzbunare care crescuse odată cu el.

Acum era mare războinic, şeful vestitei LIFE de la moartea lui Queruaq. El se afla la originea sabotajului oleoductului. Tot el se debarasase de Queruaq, prea idealist şi prea puternic, după cum tot el îl va elimina şi pe Wilson, prea fricos şi prea vorbăreţ. Şi încă o dată, John Burrel, această brută grasă şi fără creier, va fi braţul care va lovi. Luase hotărârea să-l contacteze direct, fără

să mai treacă prin Makarenko.

„Trebuie să te fereşti de lupul care şchioapătă, zice un proverb eschimos. E mai şiret decât o vulpe.”

*

* *

Chiar în acelaşi moment, la o diferenţă de câteva minute, când Mercenarul îşi lua zborul spre Siberia, John Burrel se ridica din faţa televizorului ca să răspundă la telefon. Snakes din Daytona conduceau cu şaptesprezece la patru în meciul cu comanşii din Seattle.

Burrel reduse sunetul şi ridică receptorul.

— Bună ziua, reprezint interesele domnului Freemont la Anchorage.

Vocea avea un uşor accent pe care îl recunoscu imediat: un nenorocit de eschimos.

— Bine, ce vrei? răspunse Burrel cu un ochi la ecranul televizorului.

— Să transmit o comandă.

— Pe ce nume?

— Mike Wilson.

John Burrel nu-l simpatiza pe Wilson, dar avea totuşi să-i lipsească.

— Când? întrebă el laconic.

— Cât mai repede posibil, răspunse vocea. Să zicem, imediat.

Burrel îşi şterse gura şi murdări prosopul de ketchup, după care îl aruncă pe spateaza fotoliului.

— Cum facem cu lovelele?

— Îi voi aduce chiar eu, răspunse vocea.

Lui Burrel nu-i plăcea asta. Se întreba de ce nu venise şi această comandă prin Makarenko, ca de obicei. Acest om făcea parte din „business” deoarece folosise numele de cod stabilit, Freemont, dar i se părea ceva ciudat şi nu voia deloc să-l întâlnească. În plus, neîncrezător din fire şi prudent din necesitate, Burrel prefera să nu aibă nici un contact aici, în Alaska. Cu Wilson era altfel. Îl cunoştea de mult timp. Chiar el îl prezentase lui Makarenko.

— Prefer să mi-i laşi undeva, zise Burrel. Cunosc un loc unde...

— Ascultă-mă cu atenţie, îl întrerupse vocea. Am nişte planuri pentru tine şi aş vrea să nu vorbim despre ele la telefon. Oricum, într-o zi tot trebuie să ne întâlnim. De ce s-o mai lungim?

Burrel acceptă în cele din urmă să-şi încalce principiile, întâlnirea fu fixată la orele douăzeci şi trei, în faţa Oficiului de

Turism.

— OK, acceptă Burrel. Mă uit la finalul meciului şi mă ocup de Wilson.

— Lasă fotbalul! îi ordonă vocea pe un ton de falsă amiciţie. Dispoziţia a fost „imediat”. În acest moment Wilson se află la *Samovar Inn,* şi face sex în camera nr. 12. Mai târziu va trebui să te duci să-l cauţi.

„Hotelul la care a tras omul cu panglică la ochi” îşi zise Burrel. Vru să vorbească, dar celălalt i-o luă înainte.

— Hotelul e pe Hyder Street, între Aleea 7 şi Aleea 8, lângă cimitir.

Deci tipul nu avea habar că ştia deja de acest hotel, căci de acolo începuse să-l fileze pe acel Tarzan legat la un ochi. „Există totuşi şanse ca toate astea să fie legate între ele, îşi zise Burrel. Va trebui să fiu şi mai prudent ca de obicei.”

Burrel închise şi dădu sunetul mai tare.

La celălalt capăt al oraşului, Josey Wales zâmbea, cu receptorul încă la ureche. Treaba mergea de minune. După moartea lui Wilson, viitorul delegat pentru Problemele Indienilor va fi un om de paie, paraşutat acolo după cum va trage el sforile.

Atunci, direct sau prin intermediul zbirilor, el, Josey Wales va avea în mâini soarta întregii comunităţi a eschimoşilor.

*

* *

Zborul noaptea la o altitudine cât mai joasă nu fusese ceva simplu. Cu atât mai mult cu cât în acel decor, lipsit de culori sau reliefuri accidentate de teren imprevizibile, vigilenţa trebuia să fie sporită. Căci dacă voia să aibă o şansă de a trece neobservat, trebuia să se deplaseze foarte aproape de gheaţă.

Lucrul cel mai greu a fost traversarea strâmtorii Bering, fofilându-se printre gheţarii mari cât casa. Beneficie însă de un clar de lună superb.

Pentru această călătorie periculoasă, Frost îl luase pe Qipirorsuaq să-l însoţească. Nu pentru că prezenţa lui i-ar fi fost indispensabilă, dar Frost cunoştea precizia şi puterea vederii nocturne a eschimoşilor. Unii eschimoşi puteau să distingă un iepure la trei sute de metri în cvasiobscuritatea nopţilor polare, ba chiar şi să-l împuşte fără probleme. Tânărul eschimos era un astfel de specimen şi îşi jucă rolul de radar cu cel mai mare zel.

DePaul reuşi în două ore să obţină informaţiile cerute de Mercenar. Eficacitatea lui era interesată, evident, dar emoţionantă. Sigur un rol important îl jucase acea ameninţare cu

sabotarea oleoductului, dar existaseră şi alte motivaţii. DePaul ştia că Mercenarul ar fi plecat cu sau fără informaţii, iar celeritatea sa era şi o dovadă a afecţiunii pe care o avea faţă de protejatul său tabagic.

Frost se uită pe hartă, apoi consultă instrumentele şi făcu un calcul rapid. În mai puţin de treizeci de minute, avionul-taxi avea să ajungă în apropierea acelui sat unde se opreau urmele lui Queruaq.

Tânărul eschimos, a cărui atenţie fusese în permanenţă trează de la decolare, începea să dea semne de oboseală.

— Ce-a fost greu a trecut, poţi să dormi puţin, îi propuse Mercenarul.

Asta fu de ajuns ca să-l trezească complet pe eschimosul rănit în orgoliul său. Se îndreptă pe scaun şi adormi buştean după două minute.

Acel sat nu semăna prin nimic cu Koniukuk, acolo unde petrecuse o noapte împreună cu Katy. Era vorba doar de câteva igluuri de pământ şi de scânduri, împrăştiate la poalele unei mici coline, pe care Frost fii gată să nu o observe.

Intenţia lui era să doarmă puţin, până dimineaţă, înainte de a lua contact cu locuitorii. Va ateriza deci de cealaltă parte a colinei. Ca un copil în maşină, tânărul eschimos ridică pleoapele grele în momentul în care oprea motorul.

*

* *

Instalat confortabil în fotoliul său de pilot, Frost avu în noaptea aceea un vis ciudat.

La volanul unei maşini-dric în întregime în alb, intra într-o parcare imensă şi complet goală. Un om, un şaman bătrân având faţa lui Gérard, şeful chelnerilor de la *Cepşoara,* îi indica locul unde să tragă înainte de a dispărea.

Frost parcase atunci în faţa unui zid care nu fusese acolo cu câteva secunde mai înainte. După ce opri motorul, un zgomot în partea din spate a dricului îl făcuse să întoarcă capul. Era sicriul, al cărui capac se deschidea lent. Nici mirat şi nici surprins, Frost privise ieşind din sicriu o mulţime de oameni în ţinutele cele mai bizare. La început fusese Queruaq, într-o togă mare de culoare albă, apoi DePaul în costum de scufundător şi care trăgea prin extremitatea tubului dintr-un trabuc enorm, blonda de la *Samovar Inn,* care era goală-puşcă, O'Hara în kilt şi alţi câţiva. Toţi îi adresau un salut militar înainte de a părăsi dricul pe uşa din spate.

Această defilare se încheiase cu Katy, frumoasă ca o zeiţă în capotul ei de mătase roşie. Stătea aşezată în sicriu, trecându-şi cu voluptate limba peste buzele şi mai roşii decât capotul. Îi zâmbea. Din gura ei de sirenă ieşeau însă nişte canini de vampir.

Frost se sculase atunci ca să se ducă la ea. În momentul în care ajunse deasupra ei, sicriul devenise un pat imens, mult mai mare decât dricul. Katy începuse să-l dezbrace şi se pomenise gol, numai cu panglica la ochi. Frost, în genunchi pe pat, o întorsese pe Katy pe burtă. Îi mângâiase cu tandreţe spatele, şoldurile, fundul de o mare frumuseţe, apoi o prinsese de şolduri şi o trăsese spre el ca s-o poată pătrunde ca un animal. Frost simţi crescând în el explozia plăcerii. În acel moment cineva ciocănise în geamul dricului.

Frost se retrase din corpul fierbinte al tinerei femei, ejaculând o spermă neagră ca petrolul, şi se trezi.

Un soldat bătea cu ţeava pistolului-mitralieră în geamul avionului. Frost duse automat mâna la pistol dar se răzgândi. Avionul era încercuit de vreo cincizeci de soldaţi.

Tânărul eschimos dormea dus.

*

* *

John Burrel făcu o primă recunoaştere a locului cu maşina, înainte de a parcă în colţul Aleii 7. Mai făcuse asta şi în ajun. De data asta era însă ceva foarte serios. Înregistră toate sensurile interzise pe o rază de o sută de metri în jurul hotelului, mai ales cele pe care o putea lua în contrasens în caz de nevoie, şi alese un itinerar până la Port Road.

În numele aceloraşi principii de supravieţuire, John Burrel făcu pe jos, înainte de a pătrunde în hotel, turul blocurilor vecine.

Cheia camerei 12 nu era în cui. În principiu, Wilson era tot acolo. Apoi văzu că erau libere camerele vecine.

— Doriţi o cameră? îl întrebă recepţionerul lăsând jos revista de cuvinte încrucişate.

*

* *

„Va trebui să mă lipsesc un timp de mustaţă”, îşi zise Burrel intrând în camera nr. 11.

Probabil că meciul încă nu se terminase. Aprinse televizorul şi se instală lângă uşă lăsând-o uşor crăpată.

Incredibil. Comanşii schimbaseră scorul. Burrel aşteptă câteva minute – nimeni nu ieşise din camera nr. 12 – şi părăsi camera cu regret.

*

* *

— Îmi pare rău, îi explică el mai târziu recepţionerului. Am ieşit fără cheie şi trebuie să mă întorc la mine în cameră. Am uitat adresa locului de întâlnire.

— O să vă dau altă cheie, dar să coborâţi să mi-o aduceţi înapoi!

— Nu sunt niciodată atât de distrat! zise Burrel. Probabil din cauza oboselii şi a decalajului orar. Am sosit chiar acum de la Londra, se scuză el apoi ca să tulbure apele. Recepţionerul îi întinse cheia.

Burrel se întoarse la primul etaj montând surdina la ţeava pistolului. Se opri în faţa camerei cu numărul 12, prin care se auzeau trosnituri de pat amestecate cu gemete reţinute, înăbuşite.

Burrel introduse lent cheia în broască şi o răsuci cât mai uşor cu putinţă.

Wilson se agita ca un apucat călare pe o blondă cu nişte sâni mari cât mingea de baschet şi nu-l auzi intrând. Fata văzu prima ţeava armei şi avu ideea bună să nu ţipe. În schimb, nu o mai trăgea inima la coţăială.

— Ce-ai păţit, regina mea? Nu te simţi bine? zise mirat Wilson înainte de a înţelege că nu mai erau singuri în cameră.

Se albi la faţă când dădu cu ochii de Burrel şi de pistolul îndreptat spre el.

— Ce cauţi aici? întrebă el prosteşte fără să aştepte un răspuns pe care îl cunoştea deja.

Blonda îşi trăsese cearceaful până la bărbie.

— Makarenko te-a trimis? De ce? Ne manipulează pe toţi! Data următoare va fi rândul tău! Te rog să nu faci asta! John!

Era prima dată când îi zicea John. Burrel trase, cu răceală, două gloanţe mortale.

— O să mă ucizi şi pe mine, bâigui blonda încremenită.

— Nu imediat, răspunse Burrel punând pistolul pe noptieră.

Apoi urcă în pat, împinse cadavrul lui Wilson pe mochetă şi începu să-şi desfacă cureaua.

Sarah Reynolds făcu amor plângând.

După ce termină, Burrel luă iar pistolul şi îi mângâie cu el vârful sânilor la fel de tari şi reci ca surdina. Avea ochii tulburi, dar fata avu încă forţa să simuleze plăcerea ca să-şi întârzie sfârşitul.

— Eşti capabilă de o mărturie falsă? îi zise Burrel punându-i

ţeava în gât.

Sânii ei mari se ridicară în ritmul accelerat al respiraţiei. Dădu afirmativ din cap, de câteva ori, uitându-se la el cu o privire fantomatică.

Cincisprezece minute mai târziu, blonda deschise fereastra şi trase un ţipăt în stare să despice un aisberg.

CAPITOLUL IX

Qipirorsuaq, cu faţa plină de sânge, fu aruncat din scaun de violenţa ultimei lovituri.

Makarenko, aşezat la birou, se scărpina nepăsător în barbă cu o riglă de fier.

— Prietenul tău e curajos!

Strângând din dinţi, Mercenarul se uita la el cu o privire încremenită. Cei doi soldaţi care stăteau în picioare în spatele lui, ale căror pistoale-mitralieră le simţea îndreptate spre el, ar fi deschis focul la cel mai mic gest. Mai era şi „gorila” torţionară care părea foarte încântată de această promovare, iar Makarenko avea două pistoale puse în faţa lui, al său şi un VP. Încă nu sosise momentul să acţioneze.

Colonelul Makarenko luă pistolul lui Frost, îl examină pe toate părţile, şi îl duse la ochi.

— Un VP 70 M fabricat de Heckler & Koch, calibru 9 mm. O armă frumoasă şi foarte probabil că face prăpăd. S-ar zice că mânerul a fost făcut după mâna ta. Am dreptate?

— Da, răspunse simplu Mercenarul.

Înţelesese că acest Makarenko, care se pretindea colonel, avea o lampă care îi fila. Tipii de felul său erau imprevizibili şi capabili de orice. Frost se întrebă dacă nu cumva va şi trage, aşa, ca să vadă cum e.

Un alt om stătea în dreapta biroului său, tot în picioare. Acest interpret, eschimos, nu avusese mare lucru de tradus până în acel moment. Qipirorsuaq, dând dovadă de o rezistenţă mai mult decât onorabilă, nu scosese o vorbă.

La un semn făcut de Makarenko, gorila se crezu fotbalist şi şută cu pasiune în burta nefericitului Qipirorsuaq, probabil deja inconştient.

Makarenko părea să ştie că următoarele lovituri nu vor avea mare efect. Probabil că era obişnuit cu acest gen de practici. Îi ceru în ruseşte torţionarului să-l lase pe eschimos şi să se ocupe de chior.

— Prietenul tău e foarte curajos. Acum vom vedea dacă şi tu eşti la fel de rezistent.

Prima lovitură veni cu o violenţă cumplită. Mica lampă din tavan, care lumina încăperea, căpătă strălucirea unei lămpi cu halogen.

Frost fu nevoit să se controleze ca să nu-i spargă testiculele. Trebuia să reziste şi să aştepte.

În momentul arestării, soldaţii îi luaseră pistolul şi descoperise SVD-ul. Considerându-se satisfăcuţi, se limitaseră apoi la un control sumar, iar Frost rămăsese cu pumnalul MK II prins la piciorul drept. Problema era că fusese legat de mâini. Nu la spate, ceea ce îi oferea o oarecare libertate de acţiune, dar insuficientă pentru a-i permite să încerce deocamdată ceva cu cuţitul.

Makarenko se ridică şi veni să se proţăpească în faţa lui. Îi ridică bărbia cu rigla, scoase din buzunar piatra sculptată în formă de mască şi o duse la cinci centimetri de ochiul său.

— Cunosc omul care a făcut asta. Cum a ajuns piatra asta în buzunarul tău?

— Sunt colecţionar, am cumpărat-o.

Reacţia nu se lăsă aşteptată.

— Îţi baţi joc de mine!

Colonelul îl lovi cu violenţă la maxilar.

Capul Mercenarului se lovi iar de speteaza scaunului. „Nu-ţi fie teamă, rusnacule, curând îţi va veni şi ţie rândul”, îşi zise Frost. Un firişor de sânge îi curgea din colţul gurii.

— Queruaq ţi-a dat-o, nu?

„Prin urmare, acest colonel de operetă cunoaşte existenţa lui Queruaq”, constată Frost. În aceeaşi clipă prin mintea lui trecu un fulger de luciditate, ca o iluminare, care îl făcu să întrezărească cu claritate tactica pe care trebuia să o adopte. Makarenko nu strălucea prin deşteptăciune şi probabil că era uşor de manipulat, cu toate aerele lui de balaur turbat. Frost ar fi putut să deturneze interogatoriul în profitul său, să îmbine utilul cu neplăcutul. Era destul să provoace întrebările colonelului, după cum o făcuse fără să vrea. El, stând pe scaun cu cătuşe la mâini, avea sa ascundă adevărul prin răspunsuri, în timp ce Makarenko avea să i-l aducă la cunoştinţă prin întrebări. Totul se făcea exact invers.

Frost ştia deja că colonelul îl cunoştea pe Queruaq şi originea pietrei radioactive. Încă puţin şi avea să descopere tot ce venise să afle.

Această metodă mai oferea un avantaj, deloc neglijabil. Îi permitea să câştige timp şi să-i dea posibilitatea tânărului eschimos să-şi revină. Acesta îşi recăpăta deja cunoştinţa. Foarte curând va avea nevoie de el.

— Răspunde! Queruaq ţi-a dat-o, da sau nu?

— Nu.

— Atunci cine?

— Un tip înalt cu o mustaţă neagră.

— John Burrel?

Mercenarul mai marcase un punct.

— Nu mi-a spus cum îl cheamă.

Urmă altă lovitură, la fel de violentă, dar de data asta cu rigla de fier şi peste umăr.

— Iar minţi!

Colonelul părea la capătul răbdării. Se aplecă spre el şi îi răcni în faţă:

— Guvernul tău te-a trimis? Eşti un agent american?

— Nu, sunt prea independent. Lucrez pe cont propriu.

— Un fel de mercenar, nu?

Colonelul, care nici nu-şi dădea seama cât de aproape era de adevăr, puse extremitatea riglei în spatele lobului. Urechii lui Frost şi apăsă din ce în ce mai tare. Durerea deveni repede insuportabilă. „Nu obţii nimic de pomană”, îşi zise Frost strângând din maxilare.

Makarenko slăbi presiunea şi se aşează pe colţul biroului. Frost se gândi la DePaul, la O’Hara, la Katy şi la *Cepşoara.*

— OK. Să zicem. Dar n-ai stilul şi nici alura unui Robin Hood. Cine te plăteşte?

— Nu voi spune nimic! replică Frost cu tonul celui care nu vrea să sufle o vorbă.

— Wilson te plăteşte?

Cei doi se cunoşteau. Frost avea acum dovada.

— Nu! Nu el! răspunse după ce se prefăcu că ezită.

— Oricum, la ora asta e mort. John Burrel i-a făcut felul.

Piesele de puzzle începeau să se aşeze la locul lor. În curând va avea o imagine de ansamblu.

„Tipul ăsta nu ştie să-şi ţină gura, trebuie să profit”, îşi zise Frost. În acelaşi timp, vedea că tânărul eschimos îşi revenea cu fiecare clipă care trecea..

— Cum a făcut cu Queruaq, nu?

Frost avusese o intuiţie. Makarenko înghiţi momeala.

— Văd că ştii multe! Mai multe decât laşi impresia. Te voi lăsa un moment în compania lui Piotr şi când mă voi întoarce, mă vei implora să te ascult.

Auzindu-şi numele, torţionarul, satisfăcut, începu să-şi maseze degetele şi să-şi trosnească încheieturile.

Makarenko îl trase uşor într-o parte şi-i zise câteva cuvinte în

rusă. Nu se gândise că prizonierul său ar fi putut să cunoască această limbă.

— E al tău, poţi să te distrezi, zise el. Dar nu-l nenoroci de tot; mai am nevoie de el. Vreau să mai poată vorbi când mă întorc.

— Cât timp am la dispoziţie? întrebă Piotr.

Voia să ştie probabil cum să-şi dozeze acţiunea.

— Un sfert de oră, douăzeci de minute.

Piotr se uită la Frost. Râsul său sadic anunţa programul plăcerilor viitoare. Apoi îl însoţi pe Makarenko până la uşă.

Cei doi soldaţi se aflau tot în spatele scaunului său, dar Frost le simţea vigilenţa slăbind. Interpretul nemişcat în colţul său şi inexpresiv ca un crap scos din apă, nu avea cum să-i pună probleme.

Frost aştepta să întâlnească privirea tânărului eschimos. Dar Qipirorsuaq era în continuare pierdut în contemplarea podelei.

Torţionarul se proţăpi în faţa lui. Avea să înceapă o partidă de pugilat. Rusul ridică mâna şi îi trase o palmă zdravănă, ca de început.

Zgomotul atrase atenţia lui Qipirorsuaq. Ridică privirea spre ei şi i se păru că remarcă faptul că Frost voia să-l facă să înţeleagă ceva cu o privire îndreptată spre piciorul său drept.

În momentul în care rusul urma să lovească din nou, prietenul său alb ridică cu o mişcare scurtă partea de jos a cracului pantalonilor şi tânărul eschimos văzu cuţitul. Acum se înţeleseseră.

Imediat după lovitura de pumn, care îl făcu să vadă câteva stele verzi, Frost sări de pe scaun vizând abdomenul torţionarului. În urma loviturii dată de Mercenar cu capul, combinată cu surpriza, marele Piotr căzu pe spate trăgându-l pe Frost după el. În acelaşi moment, Qipirorsuaq sărea până la piciorul lui Frost şi apuca cuţitul.

Cei doi soldaţi, prea încrezători, reacţionară cu câteva secunde întârziere şi se încurcară unul pe celălalt cu pistoalele-mitralieră. Cel mai rapid urma să tragă când pumnalul Gerber îi pătrunse în piept. Rusul dădu drumul la armă şi apucă cuţitul cu ambele mâini vrând parcă să-l împiedice să pătrundă şi mai adânc. În acest timp, Frost se ridica şi apuca scaunul de picioare. Celălalt soldat simţi că se sufocă în urma loviturii date de Frost.

În acest timp, torţionarul se ridicase în picioare. Dar nu era înarmat şi nu putu decât să se repeadă cu mâinile goale răcnind.

Qipirorsuaq era prea departe şi prea slab. Folosise deja energia rămasă în efortul său eroic. Frost nu avea de ales.

Trase cu pistolul-mitralieră rămas agăţat de umărul soldatului care se sufoca.

În spatele său, interpretul eschimos nu făcuse nici o mişcare. Cu buzele puţin mai depărtate una de cealaltă, ai fi zis că zâmbea numărând punctele.

Frost trase cuţitul din pieptul soldatului, îl şterse pe uniforma lui şi îl puse la loc în teacă. Apoi îşi luă pistolul de pe birou şi îl puse la centură.

— Merge? îl întrebă Frost pe tânărul eschimos aruncându-i pistolul colonelului.

Qipirorsuaq nu arăta prea grozav.

— Poate da, poate nu, îi răspunse el.

Aveau amândoi un pistol-mitralieră Kalaşnikov şi două încărcătoare.

— Ştii să-l foloseşti?

— Uşor, răspunse Qipirorsuaq armând pistolul-mitralieră ca şi cum asta ar fi făcut toată viaţa.

— O iau înainte, zise Frost, pregătindu-se să deschidă poarta.

— Nu, eu! Eu am văzut, tu, nu. Unde mergi? La dreapta sau la stânga?

Avea dreptate. Frost fusese deja foarte „îmbrâncit” în timpul arestării – un tratament de favoare datorat naţionalităţii sale – şi îşi recăpătase cunoştinţa în acea încăpere. Qipirorsuaq cunoştea locul. Ridică degetul spre Frost râzând cu ochii lui maliţioşi şi ieşi. Imediat răsunară o serie de împuşcături, câteva rafale scurte. Qipirorsuaq reveni brusc în cameră.

— Ce cauţi? strigă el la Frost care scotocea febril în sertarele biroului. Haide! Haide! Repede plecat! insistă tânărul eschimos.

— Gata, am găsit-o! strigă Mercenarul victorios agitând vechea sa brichetă Zippo.

Câţiva soldaţi se repeziseră la auzul primelor rafale. Frost şi prietenul său eschimos putură să recupereze câteva încărcătoare de la cadavre.

Tabăra era mai mare decât se aşteptase Frost. Erau vreo douăzeci de barăci mari care îi stârniră amintiri neplăcute. Toate erau perfect aliniate şi se aflau faţă în faţă, delimitând o alee lată. Câteva vehicule militare şi câteva scutere erau parcate la întâmplare. Această dezordine făcea şi mai contrastantă geometria perfectă a spaţiului.

Din loc în loc, posturile de pază răsăreau deasupra acoperişurilor, toate echipate cu mitraliere grele.

Această topografie avea să le facă evadarea foarte grea. Erau

obligaţi să traverseze spaţii mari complet descoperiţi. Din fericire, evadarea lor provocase haos în tabără. Auzeau împuşcături venind chiar de departe. Probabil că nişte soldaţi nervoşi trăgeau în tot ce mişca, poate chiar trăgeau unii în alţii.

Această dezordine, provocată de surpriză nu avea să dureze la nesfârşit. Militarii aveau să se organizeze pentru căutări sistematice. Mercenarul şi prietenul ar fi trebuit să poată pleca de acolo până în acel moment. Dar unde să se ducă? În afara taberei, care după toate aparenţele nici măcar nu era închisă, nu exista nici un loc unde să se ascundă.

Un soldat îi zări din înălţimea miradorului şi începu imediat să tragă cu mitraliera. Tânărul eschimos îl scoase din luptă cu o rafală bine plasată.

— Frumos tras! îl felicită Frost.

— Frumoasă armă, răspunde Qipirorsuaq lovind cu palma în ţeava caldă a armei.

Dând colţul unei barăci, Frost rămase blocat în faţa unui hangar situat de cealaltă parte, spre exteriorul taberei. Pe uşă era pictată o elice enormă cu trei braţe, vopsită în negru şi roşu: sigla radioactivităţii.

— Vrei mergi acolo? îl întrebă tânărul eschimos arătând spre hangar.

Trebuia, ca să completeze acel puzzle din care lipseau cele mai importante piese.

În momentul în care străbătuseră jumătate din distanţa până la hangar, două scutere şi un vehicul uşor se iviră dintre două barăci la vreo cincizeci de metri. Makarenko, în picioare în spatele jeep-ului, îndreptă spre ei mitraliera pe suport.

Frost şi tânărul său prieten se văzură nevoiţi să facă cale întoarsă în mare viteză, dansând ca nişte şoareci alergaţi de pisică. Ajunşi pe alee, alergară să se ascundă de cealaltă parte în spatele unui camion.

Makarenko avea să-i găsească destul de repede. Nu puteau să continue aşa, era prea riscant. Şi apoi, era indispensabil să găsească un mijloc de a părăsi tabăra. Frost renunţă, din lipsă de timp, să pună mâna pe camion. Aveau nevoie de nişte scutere.

Frost vru să se ducă să arunce o privire în interiorul celei mai apropiate barăci şi dădu nas în nas cu un soldat care tocmai ieşea.

După cinci minute, în timp ce cadavrul soldatului începea să îngheţe în spatele unei stive de buşteni, Qipirorsuaq înainta în faţa lui cu mâinile pe jumătate ridicate. Frost venea în spate, în

uniformă, cu pistolul-mitralieră îndreptat spre prietenul său. Mercenarul îşi scosese provizoriu panglica.

Această stratagemă cu falsul soldat şi falsul prizonier, asociat cu rusa fără accent a Mercenarului, le permiseră să se întoarcă fără probleme până la locul unde se aflau scuterele pe care le văzuseră la ieşirea din birou.

Dar în ultimul moment, vreo zece soldaţi ieşiră în pas alergător dintr-o clădire mai mică decât celelalte, fără ferestre şi mai bine păzite. Probabil că era armurăria. Toţi soldaţii din grup aveau puşti mitraliere şi se îndreptau în fugă spre ei.

Poate că n-ar fi trebuit să întindă coarda. La doi paşi de ei se afla o uşă. Frost îi făcu semn lui Qipirorsuaq să intre.

Înăuntru era întuneric iar mirosul era aproape insuportabil. Frost simţi ca un fel de pumn în stomac descoperind spectacolul. Probabil că soldaţii americani avuseseră aceeaşi impresie intrând în lagărele de concentrare. Zeci de eschimoşi îi priveau cu ochii stinşi. Cei mai mulţi erau culcaţi pe paturile suprapuse. Alţii formau grupuri mici şi câţiva, mai curioşi, se adunaseră la ferestrele mici.

Ceea ce îl frapase cel mai mult nu fusese atât imaginea de coşmar a acelui dormitor comun populat cu morţi-vii, cât faptul că unii dintre ei purtau stigmatele contaminării...

Totul se lămurea brusc... Acei eschimoşi – cu siguranţă că mai erau şi alţii – lucrau probabil acolo la manipularea unor produse radioactive! Asta aflase Queruaq într-un fel sau altul.

În mijlocul încăperii se afla un soldat, înmărmurit şi el de surpriză, dar care îşi reveni primul. În momentul în care urma să tragă în Frost şi Qipirorsuaq care stăteau încremeniţi, unul dintre acei zombi sări asupra lui dintr-un pat apropiat, îl sugrumă şi îi luă puşca.

Qipirorsuaq avea să vorbească cu fraţii lui. Frost întredeschise uşa. Grupuri de soldaţi începuseră să viziteze fiecare baracă. Nu trebuia să stea acolo.

— Spune-le că de cealaltă parte a aleii, mica clădire din dreapta, e plină de arme.

Tânărul eschimos înţelese. Frost voia să doboare doi iepuri dintr-o lovitură. Să creeze o diversiune ca să poată să scape şi să redea demnitatea acelor „deşeuri” umane oferindu-le posibilitatea de a muri luptând.

*

* *

Eschimoşii eliberaţi reuşiseră să intre în armurărie. În timp ce

lupta era în toi în spatele lor, Frost şi Qipirorsuaq, care părea să fi îmbătrânit cu zece ani în cinci minute, fugeau pe scutere.

Haosul devenind general şi Mercenarul fiind tot în uniformă, nimeni nu părea să mai fie interesat de ei. Curând ajunseră fără probleme la marginea taberei. Acolo erau şi alte hangare marcate cu acelaşi semn mortal, camioane enorme, motostivuitoare... în realitate, nu era vorba de o tabără militară cum crezuse Frost la început, ci „doar” de o mare uzină bine păzită.

Frost înţelegea acum faptul că Queruaq nu vrusese să spună nimic. Probabil că şi el văzuse şi preferase să aştepte ca să afle mai multe, ca să judece aceste fapte incredibile. Poate că mai era şi altceva, pe care Frost începea să-l presimtă: rolul lui Wilson în această poveste. Căci trebuia neapărat ca cineva să se îngrijească de venirea acestor eschimoşi până aici. Tânărul eschimos îi spusese că unii proveneau din Alaska.

O descoperire nesperată aduse puţină satisfacţie în acea dimineaţă întunecoasă. Avionul lor se afla acolo, la o depărtare de două sute de metri de tabără! Tânărul eschimos sări pe scuter de bucurie.

Prevenit de al şaselea simţ, Frost întoarse capul. Un jeep venea pe urmele lor şi se apropia tot mai mult. Makarenko nu-i scăpase.

Mercenarul acceleră ca să se apropie de Qipirorsuaq care mergea înainte. Părea că se născuse în mână cu ghidonul unui scuter. Nici Frost nu se descurca rău – dar îi fu destul de greu să ajungă în dreptul lui. Iar zdruncinăturile îi învineţiseră spatele. Înţelegea mai bine de ce în unele regiuni din Groenlanda această maşină era interzisă.

— Mergi mai departe! Mă ocup eu de ei! strigă Mercenarul ca să acopere zgomotul motoarelor. Dă-mi arma ta!

Tânărul eschimos vru să protesteze, dar Frost aştepta, cu mâna întinsă şi cu o expresie a feţei care nu permitea nici o împotrivire, să-i dea pistolul-mitralieră. Qipirorsuaq cedă.

Avionul era acum la numai cincizeci de metri. Frost se depărtă spre dreapta, cu un pistol-mitralieră pe fiecare umăr şi se întoarse.

Scuterul era mai puţin rapid dar mult mai uşor de mânuit. Frost putu să evite cu uşurinţă tirul lui Makarenko. Cu atât mai mult cu cât colonelul, furios la culme, era mai puţin stăpân pe armă.

Frost reuşi în curând să ajungă în spatele vehiculului,

deplasându-se în zig-zag ca un schior nautic. Goli încărcătorul primului pistol-mitralieră. Unele dintre gloanţele lui făcură să sară scântei din partea din spate a vehiculului. Makarenko lăsase arma ca să se pună la adăpost. Frost se depărtă spre stânga şi trase în roţi. De data asta nimeri. Jeep-ul viră brusc, se răsturnă peste ocupanţii lui şi alunecă pe o distanţă de vreo zece metri făcând să scârţâie gheaţa.

Frost trecu prin faţa lor cu mare viteză, apoi se îndreptă spre avion ridicând pumnul în semn de victorie. Tânărul eschimos îi răspunse la gest cu ambele braţe.

Patina din stânga a scuterului fu ridicată de o denivelare uşoară pe care Frost nu o văzuse. Era în plină viteză. Scuterul fu gata să se răstoarne dar Frost apăsă cu toată greutatea sa spre exterior. Patina căzu greoi înapoi pe gheaţă. Ghinionul făcu ca punctul de impact să fie o altă denivelare. De data asta patina se înfipse pur şi simplu şi Frost fu aruncat de pe scuter.

Qipirorsuaq asistă încremenit la splendidul zbor planat al Mercenarului şi la şocul brutal cu gheaţa. Frost nu se mai mişca. Eschimosul alergă până la scuterul său, porni motorul, şi demară în trombă spre prietenul său.

Când îi mai despărţeau doar douăzeci de metri, îl văzu pe Frost ridicându-se. Dar când să râdă de uşurare, răsună o detunătură şi Frost căzu din nou.

Makarenko îşi adunase ultimele puteri şi găsise mijlocul să nu facă singur călătoria în lumea de dincolo.

CAPITOLUL X

Frost deschise ochii şi nu văzu nimic. Dar simţi un miros. Un miros de animal. Nu auzea nimic şi se simţea rău. De ce se simţea rău? Făcu zadarnic un efort ca să-şi amintească. Memoria îi era la fel de întunecoasă ca locul în care se afla. Unde era?

Vru să se mişte, dar era parcă paralizat. Avea impresia că are corpul în întregime legat, ca o mumie. Această idee, acest cuvânt, venit nu se ştie de unde, pătrunse în mintea lui goală, aducând în urma lui o senzaţie cumplită, o senzaţie pe care credea că nu o va cunoaşte niciodată. Spaima, spaima cumplită de o mare gaură neagră. Era posibil să fi... murit?

De ce se gândise la asta? Ce i se întâmplase? De ce era singur? De unde provenea acest sunet nou? Ca o tobă care bătea din ce în ce mai repede. Şi acea durere din piept, acel punct fierbinte. Cât avea să dureze asta?

În minte îi năvăleau o mulţime de întrebări fără răspuns.

Deodată auzi un fel de strigăt şi simţi că îi îngheaţă sângele în vine. Memoria îi reveni brusc: jeepul care se răsturnase, zborul său planat, căderea, Qipirorsuaq care venea spre el cu mare viteză în timp ce se ridica în picioare, apoi împuşcătura în acelaşi timp cu acea durere în piept.

Mercenarul abia avu timp să înţeleagă, să-şi amintească că un glonţ îi intrase în piept, apoi alunecă repede şi lent spre neant.

Trecuseră deja două ore de când bătrânul şaman bătea în *qilaat,* toba sa de ceremonie, un gât de morsă întinsă pe două coaste de morsă. Se rotea în acelaşi timp în jurul lui, cu genunchii uşor îndoiţi, bătând solul cu tălpile. Avea tot corpul plin de sudoare dar, transportat de propria magie, nu simţea oboseala.

Curând se opri din învârtire. Simţise prezenţa. Dar această senzaţie dură doar una-două secunde, cât ai clipi de câteva ori, şi omul alb se întoarse în gol. Şamanul câştigase totuşi. Prinsese spiritul omului alb în magia lui, în dansul său sacru. Şi nu avea să-i mai dea drumul până când va fi vindecat, până când marele corb alb se va întoarce în cuibul său de nori.

Şamanul, cu genunchii uşor îndoiţi, începu din nou să danseze. De data asta nu se mai învârtea în jurul lui, ci în jurul igluului. Se oprea în mod regulat ca să se legene pe loc, de la dreapta la stânga, ca în bătaia *asseneq-ului,* vântul de vest. Apoi pornea din

nou în căutarea spiritului omului alb ca să-l scoată din dinţii morţii.

În centrul igluului, Frost era întins direct pe sol, cu corpul în întregime legat cu curele de piele, sub o piele mare de urs alb, care îl acoperea de la cap până la picioare.

Şamanul, leoarcă de năduşeală, îşi continuă muzica şi dansul multe ore. Acum cânta, ca să-şi acompanieze toba cu un şir de tânguiri prelungi care îi proveneau din abdomen. Toţi muşchii deveniseră tari ca piatra sub pielea ridată de om bătrân. Dar nu era obosit. Părea că muzica îl purta pe sus, îl ridica în aer.

Bătrânul şaman nu se va opri din cântat şi dansat până când omul alb nu va fi salvat, sau vor muri amândoi.

CAPITOLUL XI

Sarah Reynolds nu mai lucra la *Samovar Inn.* Fusese concediată pentru o greşeală profesională gravă. Astfel numise directorul ei faptul de a fi vrut să se culce cu un client al hotelului. O pedepsea probabil pentru că îi refuzase avansurile de mai bine de doi ani. Acum nu avea să mai fie chiar atât de cusurgie, dar era prea târziu.

Înainte, Sarah era – contrar aparenţelor – o femeie fidelă în dragoste. De când începuse acea legătură cu Mike Wilson, delegatul pentru Problemele Indienilor, nu-l înşelase decât o singură dată şi simţindu-se atât de vinovată încât experienţa fusese lamentabilă. Din când în când, fireşte, simţea răbufniri ale dorinţei capabile să-i rupă sutienul, dar le respingea imediat.

O dată însă, de curând, fusese gata să cedeze unui client al hotelului. Asta se întâmplase în urmă cu cinci zile, iar acum i se părea că de atunci trecuse o eternitate. Un brunet înalt şi atletic, cu o panglică neagră peste ochiul stâng care îi conferea un farmec nebun. Fusese gata să ia cina cu el. Dar tipul dispăruse. Plecase fără să plătească. Aparenţele sunt înşelătoare! Şi apoi Mike îi ceruse să-l supravegheze.

Sarah se aplecă să ia sticla de whisky de la piciorul patului. Era acolo dar era goală. Sarah nu-şi amintea nici măcar când o terminase. Se ridică, îmbrăcă un halat de casă şi se duse să-şi dea cu apă rece pe faţă.

Privindu-şi în oglindă faţa, se gândi din nou la brunetul înalt cu mustaţa lui fină care distrusese două vieţi în aceeaşi seară. Mike, bietul Mike, care plătise mult prea scump faptul că îşi pusese viaţa în slujba eschimoşilor, avea, într-un sens, noroc. Murise. Pentru ea era mai rău. Şi ea murise în acea seară, deşi mai era încă în această lume, un fel de moartă-vie.

Izbucni în râs. Încă mai râdea traversând salonul în dezordine când răsună soneria de la intrare.

Îşi legă cordonul halatului de baie sub care era goală şi deschise.

Era un roşcovan înalt şi slab cu ochi verzi, destul de drăguţ. Sarah regretă că nu găsise whisky înainte de venirea lui; ar fi fost mai prezentabilă.

— Da?

— Bună ziua. Mă numesc Michael O’Hara.

„Un irlandez. Se spune că ăştia au temperament”, îşi zise Sarah învăluindu-l într-o privire devoratoare.

— Cu ce-ţi pot fi de folos?

— Sunt de la FBI, doamnă, unde conduc Grupul Special de Acţiune pentru luptă împotriva terorismului.

— Aveţi o legitimaţie, o insignă sau ceva de genul ăsta?

O’Hara dădu la o parte reverul hainei şi Sarah simţi o sferă de foc făcând explozie în pântecele ei. Acest O’Hara avea un revolver!

— Intră, te rog. Scuză dezordinea, dar în acest moment sunt foarte ocupată, şi n-am timp sa fac nimic, spuse Sarah aranjând ca un automat câteva lucruri care zăceau aruncate.

„Aiurea! îşi zise O’Hara. Pute a tutun şi a alcool. Văd foarte bine cu ce te ocupi, puicuţo!”

— Nu te deranja pentru mine. Sunt obişnuit. Nici eu nu sunt foarte ordonat.

— Pardon, îi zise Sarah cerându-i să se ridice puţin.

Se aşezase pe chiloţii ei. Îi vârî în buzunarul halatului şi se aşeză la celălalt capăt al canapelei, picior peste picior. Pulpanele halatului alunecară în lături în mod inevitabil.

O’Hara îşi descheie nasturele de la gât. Părea că se făcuse brusc cald cu câteva grade bune.

— Vreau să-ţi pun doar câteva întrebări, în legătură cu asasinarea lui Mike Wilson.

Sarah vru să protesteze, dar el i-o luă înainte.

— Ştiu, ai spus deja tot ce ştii, adică faptul că nu ştii nimic, poliţiei şi celor doi oameni ai mei. Dar sunt obligat să insist. Un agent al guvernului a dispărut de atunci şi credem că aceste două cazuri au legătură între ele.

— Aşa o fi, replică Sarah ridicându-şi şi mai mult halatul pe picioare.

În cinci minute trebuia să cadă în plasă. Era tehnica numită a „bunului pescar”.

— S-ar părea că îl cunoşti pe acest om. E brunet şi poartă o panglică neagră peste ochiul stâng. Dacă l-ai văzut o dată, e greu să-l mai uiţi.

Sarah Reynolds reacţionase în timpul descrierii. Era evident că-l cunoştea.

— Nu, asta nu-mi spune nimic. Într-adevăr, cred şi eu că dacă l-aş fi văzut, nu l-aş fi uitat. Să ştii că cei care lucrează la hoteluri se pricep la fizionomii, la fel ca cei de la cazinouri.

— Totuşi a petrecut noaptea de...

O’Hara se uită pe carneţel şi continuă:

— De doisprezece spre treisprezece la hotelul unde erai recepţioneră. Mai mult decât atât, se pare că acest hotel i-a fost recomandat chiar de domnul Wilson.

Fata se prefăcu că se gândeşte. Halatul se desfăcu uşor, dar O’Hara reuşi să-şi păstreze ochii aţintiţi în ochii ei.

— Nu, sincer... V-aş spune dacă aş şti ceva.

După minciună, această formulare era şi ea foarte grăitoare. Probabil că ştia multe lucruri.

O’Hara luă hotărârea să treacă la metode mai puţin poliţiste şi se ridică. Dar fata fu salvată de beeper.

— Ai telefon? întrebă O’Hara.

— Probabil că nu pentru mult timp, răspunse fata. E acolo, pe măsuţă.

O’Hara sună la birou. Avea un mesaj de la colonelul DePaul.

Hank Stimson Frost era viu. Fusese găsit într-un mic sat undeva în extremul nord-est al statului.

*

* *

Patrick Coraly, unul dintre cei doi agenţi care aveau misiunea să supravegheze aeroportul din Anchorage, se îndrepta spre distribuitorul de gumă de mestecat. Lionel Pears, colegul său, stătea cu coatele pe ghişeu, făcând conversaţie cu o stewardesă de la Pan-Am. Lionel era un mare „agăţător”. Te şi întrebai cum făcea! Într-o zi când se aflau amândoi la el acasă întrebându-se ce vor face seara, Lionel îi ceruse să pregătească nişte gustări, pentru patru persoane.

— Mă duc să caut două gagici, îi explicase el.

Patrick crezuse că glumeşte. Dar după douăzeci de minute, Lionel chiar se întorsese cu două gagici. Evident, una era mai mişto decât cealaltă.

Patrick puse un cent în fantă şi, în loc de pachetul de gumă de mestecat aşteptat, îi căzu un pliculeţ dublu de prezervative!

— *Shit!* exclamă el dând un pumn distribuitorului şi punând altă monedă.

În momentul în care se îndrepta spre partenerul său, reuşind să arunce la mare fix ambalajul gumei de mestecat în pubelă, avu impresia că îl recunoaşte pe omul al cărui portret-robot îl distribuise în acea dimineaţă personalului din aeroport. În afară de mustaţă, care acum lipsea, totul corespundea. Până şi braţul în gips, după toate aparenţele. Omul reuşise să îmbrace o haină ca să-l ascundă, dar gipsul era încă vizibil la capătul mâinii şi la

baza degetului mare.

Cum să facă? Dacă se ducea după Lionel, ar fi putut să-l piardă. Luă decizia să acţioneze singur. Tipul se îndrepta spre ghişeul companiei United Airlines.

Patrick se sprijini de un stâlp şi trase cu ochiul la el în timp ce se prefăcea că îşi nota ceva pe un carneţel.

Imediat ce obţinu biletul, omul o luă la fugă ca un apucat. Patrick puse carneţelul în buzunar zâmbind şi se avântă pe urmele lui. Dacă tipul credea că va scăpa de el astfel, risca să aibă decepţia vieţii lui. Patrick fusese campion universitar la trei discipline timp de patru ani: o mie cinci sute de metri, trei mii de metri şi zece mii de metri.

Cursă de urmărire nu trecu neobservată. Lionel încercă să-i taie retragerea tipului sărind peste banda rulantă care ducea bagajele. Fugarul înţelese probabil că nu va scăpa în felul acesta. Se opri cât putu de brusc şi o luă înapoi, drept spre Patrick, care nu putu să reacţioneze atât de repede. Scoase o armă oprindu-se în ultima clipă, îl luă la ochi şi îi strigă ordinul să se oprească.

Turiştii ţipau în toate colţurile. O femeie leşină în braţele unui hamal eschimos: Câteva persoane se aruncară pe dalele de piatră.

John Burrel nu respectă ordinul tipului din faţa lui. Continuă să alerge şi apucă în trecere un cărucior plin cu valize, jumătate dintre ele răspândindu-se pe drum.

Patrick trase de trei ori. Două gloanţe îşi ratară ţinta. Al treilea intră într-o valiză a căruciorului cu care se pomeni peste picioare mai înainte de a fi putut să tragă a patra oară.

Omul luă de jos revolverul lui Patrick, trase de aproape şi părăsi aerogara.

Patrick simţi cum e cuprins de frig. Avea oroare de frig. Nu-i plăcea deloc Alaska.

O femeie se aplecă spre el.

— Nu mişca, domnule. Sunt medic. Vom chema o ambulanţă.

Era blondă şi purta ochelari aurii. Patrick nu mai văzuse niciodată o femeie mai frumoasă. Îi desfăcu fermoarul gecii şi începu să-i descheie cămaşa năclăită de sânge.

Patrick ejaculă, îşi înghiţi guma de mestecat şi muri.

*

* *

Când deschise ochii, Frost descoperi la câţiva centimetri de faţa lui o faţă mai ridată decât un pergament vechi. În acelaşi timp cu bucuria intensă că încă mai era în viaţă, Mercenarul

simţea răsuflarea fetidă a bătrânului şi întoarse capul într-o parte.

Nu mai simţea nici o durere în piept, ci doar o mare oboseală care îl împiedica să ţină ochii deschişi. Era învelit cu o piele de urs iar corpul era în continuare legat.

Bătrânul se ridică şi Frost profită ca să examineze locul. Se afla într-un iglu, unul adevărat, nu în una din acele cabane de lemn după cum mai văzuse.

Memoria îi revenea treptat. Acum îşi amintea aproape de tot.

Bătrânul se întoarse cu un bol în care aburea un amestec verzui şi uşor vâscos.

— Cine eşti? întrebă Frost fără să aştepte cu adevărat un răspuns.

Bătrânul puse o mână pe ceafa lui Frost ca să-i ridice capul şi începu să-i toarne mixtura în gură.

Frost o scuipă imediat şi mişcă capul în toate direcţiile ca să scape. Dar bătrânul avea forţă.

— Qipirorsuaq? Unde e Qipirorsuaq? întrebă Mercenarul.

Omul debită un şir întreg de cuvinte printre care i se păru că recunoaşte numele prietenului său. Dar nu aflase nimic. Situaţia în care se afla, legat şi neştiutor, era cât se poate de rea, mai rea decât acea băutură pe care acceptă în cele din urmă să o bea.

„Cât timp am fost inconştient? Cum am ajuns aici? Oleoductul! Trebuie anunţat cineva!”

Gândurile se îngrămădeau în mintea lui din ce în ce mai vagi. Şi, în timp ce ochii i se închideau, auzi răsunând o tobă familiară.

*

* *

— Hei, nenişorule! Ştii că ne-ai băgat în sperieţi rău de tot? zise faţa lui O’Hara departe deasupra lui.

Frost vru să vorbească, dar nu putu să scoată nici un sunet. Avea gura cleioasă şi limba cântărea câteva tone. Dar nu mai era legat şi această descoperire fu de ajuns ca să-i accelereze procesul de recuperare.

— Lui îi datorezi viaţa, continuă O’Hara. În fine, lor!

Frost întoarse capul spre dreapta. Doi oameni stăteau turceşte, cu coatele sprijinite pe genunchi şi capul în mâini. Amândoi zâmbeau cu toată gura. Frost remarcă faptul că bătrânul, cel pe care îl mai văzuse deja, nu mai avea mulţi dinţi în gură. Omul de lângă el era Qipirorsuaq. Frost scoase mâna de sub blana de urs şi îl bătu prieteneşte pe coapse.

— Eschimoşii ăştia sunt incredibili! Nişte adevăraţi artişti!

reluă O’Hara. Îţi dai seama? Micuţul te-a adus înapoi cu avionul, deşi n-a pilotat în viaţa lui! Şi când l-am întrebat cum a făcut, ştii ce mi-a răspuns? Că a făcut ca tine! Îţi dai seama! S-a uitat la tine şi a făcut şi el la fel. E greu de crezut! Când mă gândesc că...

— Hei, O’Hara! îl întrerupse Frost.

— Ce-i, nenişorule?

— Vorbeşti prea mult!

— Va trebui totuşi să mă asculţi! Am o mulţime de lucruri să-ţi spun şi altele să te întreb. Pentru că nu ştiu dacă ştii, dar de trei zile înoţi între două ape!

— Trei zile? Dar atentatul? Oleoductul?!

— Poţi să dormi liniştit, totul s-a rezolvat aproape fără probleme. Mi-am pierdut un om în timpul arestării lui John Burrel.

— E cumplit ce-am trăit în Siberia! îi zise Frost.

— Trafic cu eschimoşi? Ştim şi asta. Amicul tău, artistul... Cum îl cheamă? Qipirorsuaq nu-mai-ştiu-cum ne-a povestit totul.

— Şi ce facem?

— Ce e necesar, ca totdeauna. Treaba a şi pornit.

Frost reuşi să se ridice în capul oaselor. Primul său gest fu la adresa şamanului. Ce făcuse? Cum făcuse? Nimeni nu ştia. Acel om, într-un fel sau altul, dar mai ales prin rezistenţa şi forţa în credinţa sa, îi salvase viaţa.

— Auzi, nenişorule, am întâlnit-o pe amica ta, micuţa Katy. Cum ţi-e obiceiul, faci în aşa fel ca să nu te plictiseşti!

Frost se întreba în ce stare erau rănile ei, dacă medicii de la bază fuseseră la fel de eficace ca acel şaman şi dacă avea s-o revadă.

— Până la urmă, într-un fel eşti un om fericit.

— Voi fi dacă poţi să-mi dai o ţigară Camel, îi răspunse Frost.

Fără o vorbă, O’Hara se întoarse şi se duse să caute în geanta de călătorie aşezată în spatele lui, lângă intrarea în iglu.

Îi aruncă un cartuş întreg de ţigări aşa cum îi plăceau lui, obosite de călătorie.

CAPITOLUL XII

Katy ieşi din apă, aşa cum ieşise din sala ei de baie în prima dimineaţă, cu capul aplecat într-o parte ca să-şi scurgă părul lung.

Frost, care acum o cunoştea puţin mai bine, era la fel de fascinat de corpul ei. Picioarele lungi şi bronzate, puse în valoare de un slip brazilian de culoare neagră, probabil că stârneau zeci de gelozii pe acea plajă privată.

Luaseră hotărârea să petreacă o săptămână de vacanţă în Florida.

Katy ajunse lângă Frost şi îşi lipi corpul umed de al lui. Tânăra femeie simţi dorinţa apărând sub ea şi se depărtă repede râzând. Frost fu nevoit să se întoarcă cu faţa în jos ca să nu fie învinuit de atentat împotriva bunelor moravuri.

— Ce-ar fi să ne întoarcem la hotel, îi spuse Katy ştergându-se. Apa e bună, dar când ieşi din ea îţi e puţin frig.

— Frig! exclamă Frost mirat, gândindu-se la prietenul său Qipirorsuaq încotoşmănat în hainele lui de blană. Du-te înainte. Înot puţin şi vin după tine.

Frost plonjă în apă.

Apa piscinei era minunată. Deodată se auzi strigat de groomul hotelului.

— Domnul Henry Stimpson Frost?

Mercenarul, cu braţele sprijinite de marginea piscinei, îl întrebă ce dorea.

— Sunteţi chemat la telefon.

Era DePaul care dorea să-l vadă urgent.

Henry Stimpson Frost preferă să nu treacă prin camera lui. Ceru la recepţie să i se trimită lucrurile. Apoi achită nota de plată a sejurului şi trimise un buchet superb de trandafiri galbeni la camera 217.

CUPRINS

CAPITOLUL I.....4
CAPITOLUL II.....13
CAPITOLUL III.....26
CAPITOLUL IV.....36
CAPITOLUL V.....47
CAPITOLUL VI.....56
CAPITOLUL VII.....65
CAPITOLUL VIII.....76
CAPITOLUL IX.....86
CAPITOLUL X.....95
CAPITOLUL XI.....97
CAPITOLUL XII.....103
CUPRINS.....104

CÂINII RĂZBOIULUI

O colecţie nouă pe care v-o dăruieşte Editura BOGDANA.

TEROAREA ALBĂ

Primise şase gloanţe, de calibru 7,62, dintre care două în coasta dreapta, unul în cea stângă şi celelalte trei în abdomen. Nici unul nu fusese mortal şi probabil că suferise cumplit înainte de a-şi da sufletul. Trimis la faţa locului de către FBI, un medic legist ce părea că-şi cunoaşte bine meseria şi balistica, putuse să deducă, numai după observarea impacturilor, că şase gloanţe fuseseră trase din faţă, cu aceeaşi armă automată – deci în cel puţin două rafale –, ţinută de un trăgător care se deplasase cu mare viteză. Frost îşi zise că se deplasase probabil cu scuterul. Era clar că Queruaq nu fusese victima unui accident de vânătoare.

Mercenarul nu regreta că refuzase această misiune care nu i se potrivea deloc. În ciuda simpatiei postume pe care Frost o avea pentru victimă, nu se vedea deloc debarcând la nord de paralela şaizeci, ca să ia urma unui asasin, probabil plecat deja să se ascundă la mii de kilometri de acolo. Pentru asta ar fi trebuit să aibă un suflet de furnică. Iar Mercenarul simţea că are mai curând unul de scorpion, de prădător.

ISBN 973-9127-34-1 EDITURA BOGDANA Lei 18.000